CELİL OKER

yenik ve yalnız

BİR REMZİ ÜNAL POLİSİYESİ

POLİSİYE

Bölüm 1

Yerde tek başına duran telefon, koli kucağımda, kapıyı arkamdan kapatmadan önce salonun ucundaki pencereden Akmerkez'e bakarken çaldı.

Evden eve filankeş taşımacılığın suratsız elemanları, patronları ve aracılık eden reklamcı arkadaşımla birlikte işi keşfe geldiğimizde sergiledikleri becerikli ve işbilir tavırlarını çoktan çöpe atmışlardı. Aniden ortaya çıkan küçümseyici bakışlarıyla, sanki silah zoruyla taşıdıkları orta yaşlı bekâr evinin ıvır zıvırlarını silindir kolilerine lütfen yüklemişler, çekip gitmişlerdi. Dün sitenin otoparkında dikilip kamyonun nasıl yanaşacağını konuşurken dağıttığım sigaraları çoktan haram etmiştim içimden.

Geride kalan manzara da hiç parlak değildi. Sökülüp anında dağıtılan kütüphanemin arkasına denk gelen duvarın açığa çıkan manzarası en tahammüllü ev kadınını bile isyan ettirecek nitelikteydi. Yerdeki duvardan duvara halının üstündeki derin koltuk ve sehpa izleri dünyanın en amatör detektifine bile evin içinde saatlerimi nasıl geçirdiğimi anında söylerdi. Yıldız Turanlı halıyı yeni eve girmeyecek sayısız eşyamın başına yazmıştı zaten. Duvarlarda, kaldırılan tabloların yerlerini belli eden açık renkli dikdörtgenlerden yoktu hiç. Sağdaki pencereyi neredeyse bütünüyle kapatan mahallenin emlakçısının bez pankartı manzaranın üzücülüğüne tüy dikiyordu.

Öteki odalardan bahsetmeye gerek duymuyorum bile.

Salonun en bakılacak yerine, soldaki pencereden görülen Akmerkez manzarasına bakıyordum telefon çaldığında. İçeri doğru iki adım attım. Yıldız Turanlı kapının dışındaydı. Planlananın tersine hareket ettiğimi fark edince peşimden eve yeniden girdi.

Daha on altı saat önce gazetelerle dergilerin altında, kül tablasıyla sigaramın arasında, geçmişte büyük ve gizemli haberleşmelere aracı olmuş

ve yenilerini beklemekte gibi gururla duran telefon, şimdi yalnız ve mahzundu. Yine de boş salonu enikonu çınlattı ikinci ziliyle.

Zilin üçüncü çalışında Yıldız Turanlı'ya baktım. Görmek istediğim şeyi görmedim gözlerinde.

Bir kere daha çaldı telefon. Beşincide telesekreter devreye girecekti. Yeniden baktım Yıldız Turanlı'ya.

Gitmemiz gerekiyor anlamına gelen bir hareket yaptı, gövdesiyle yarım dönerek kapıya doğru.

Telesekreterin karşılama cümlesini duyunca gülümsedim. Sanki hiç bilmediğim bir hikâye anlatacak gibiydi cihazın devrelerinin arasına sıkışmış elektronik kızın sesi.

Not bırakmaya başlanabileceğini bildiren bip sesinden sonra telaşlı bir ses yükseldi eski model cihazın düşük kaliteli hoparlöründen. Tanıdığım bir ses.

"Remzi Bey... Remzi Bey... Hay Allah, bulsaydım çok iyi olacaktı sizi. Yardıma ihtiyacım var. Çok!"

Ben de "Hay Allah," dedim içimden.

Tanıyordum bu sesi. Çok iyi tanıyordum. Ama hiç konuşmamış-tım sahibiyle.

Telesekreterime defalarca not bırakan kadındı bu. Defalarca ve hiçbirinde kendisini aramam için telefon numarası bırakmayı akıl etmeyen. Ben evdeyken tesadüfen hiç aramayan. Defalarca telesekreterime not bırakıp yardım isteyen.

Kucağımdaki koliyi telefonun yanına bıraktım. Dizlerimin üzerine çökecek kadar eğilip cihazı ahizeyi gövdeden ayırmadan elime aldım. Yıldız Turanlı'nın yüzüne bir daha baktım.

Nasıl baktıysam izni kopardım.

Evimden ayrılırken gelen son telefona cevap vermeme, düğünden önce bekârlık partisi vermek isteyen damada anlayış gösteren gelin bakışlarıyla verdi izni ama. Dikkatle elbette. Masanın üstünde soyunan kıza masa sınırlarından daha fazla yaklaşma diyordu gözleri.

Yavaşça pencereye yaklaşarak götürdüm ahizeyi sağ kulağıma. Telefonun gövdesi sol elimdeydi. "Efendim?" dedim en efendi sesimle. "Remzi Bey?" dedi telefonun öteki ucundaki kadın sesi. Hafiften şaşırmış gibiydi.

"Benim," dedim. "Makine değil."

"Çok sevindim sizi yakaladığıma," dedi telefondaki kadın. Bıraktığı notlarda konuştuğundan farklı bir telaş vardı sesinde. "Yardımınıza çok ihtiyacım var ama... Taşınıyorsunuz galiba."

Kendi kendime gülümsedim. "Evet," dedim.

"Sizinle görüşebilir miyiz?" dedi. "Lütfen... Bu telaşınızda, biliyorum ama."

"Hayırdır?" dedim.

"Yardımınıza ihtiyacım var," dedi yalın bir ses titreşimiyle.

"İşi bıraktım," dedim inandırıcı olmasına çalıştığım bir ses tonuyla..

Hafif arkama dönüp Yıldız Turanlı'nın yüzüne bakmam gerekirdi burada ama bakmadım.

"Bıraktınız mı?" "Evet," dedim.

"İnanamıyorum," dedi telefondaki ses.

"Neden?" Ona nedeni söylemekte sakınca görmedim. "Evleniyorum," dedim.

Burada yine bakmam gerekiyordu belki ama bakmadım.

"Anladım galiba," dedi. Derin bir soluk verdi telefonun öteki ucunda. Sonra hızla konuştu. "Belki, eee, nişanlınız izin verir bana yardım etmenize. Bir rica etseniz. Anlar belki. Belki değil, mutlaka anlar."

"Neyi?" dedim.

"Bir evliliği kurtarmanızın..." dedi. Sesinde ağlamaya yönelen bir titreşim vardı. Cümlesini bitirmeden yenisine başladı. "Çok rica ederim. Sizden küçük bir yardım istiyorum. Küçücük."

Dönüp baktım Yıldız Turanlı'ya. Yüzündeki gülümseme sabitleşmiş bana bakıyordu. Evlilik kurtarmama falan izin verecek göz yok gibiydi onda. Elimde tuttuğum telefonun çok kritik bir anda çalışını bir kez daha hatırladım sonra.

"Nedir probleminiz?" dedim.

"Yüz yüze anlatmayı tercih ederim," dedi telefondaki kadın, sesinde belirgin bir rahatlamayla.

Pencerenin dışındaki apartmanlara baktım. Ortak otoparka bakan pencerelerin hiçbirinde elinde telefon konuşan bir kadın silueti görmedim.

"Komşuyuz sanıyorum," dedim.

"C Blok," dedi kadın. Nereden anladınız diye sormadı. "Kaç numara?" Cevap vermedi.

"Evinize gelmemi istemiyor musunuz?" dedim. Bir sessizlik daha oldu telefonun öteki tarafında. "Nebileyim..." dedi kadın. "Hani..."

"Benimle görüştüğünüzü kimse bilmesin istiyorsunuz," dedim. "Bir bakıma," dedi kadın.

Hâlâ arkama dönüp Yıldız Turanlı'ya bakmamıştım.

"Benim size geldiğimi görebilecek olanlar sizin bana geldiğinizi de görebilir ama," dedim. "Üstelik bir bardak su isteseniz bile musluktan içmek zorunda kalabilirsiniz. Ev tamtakır."

Kadın güldü. Sesindeki ağlama titreşimi birden kaybolmuştu.

"Sizin apartmanda Fitnat Hanım var," dedi. "Sık sık girip çıkarım apartmanınıza. Dert değil."

"Daire numaramı da Fitnat Hanım söylemiştir belki," dedim. "Yani... Geleyim mi şimdi?" dedi kadın.

"Bir on beş dakika sonra lütfen," dedim.

Telefonu cevabı beklemeden kapadım. Elimde cihaz, fırtınayı göğüslemek için geriye döndüm.

Fırtına, yeni sahibinin eşyalarını taşıyabilmesi için becerikli iki gündelikçi kadının tam gün mesaisine ihtiyaç duyan salonumun ortasında esmeye hazırdı. Yıldız Turanlı danışmanlık yaptığı kişilere asla çatmadığından emin olduğum inceltilmiş kaşlarını neredeyse birleştirmiş, gözlerinde aylarca önce bir iki kere gördüğüm şimşeklerle bana bakıyordu.

"On beş dakika yetiyor mu bu sefer?" diye patladı.

"Ne için?" dedim cevabını az çok tahmin ederek.

"Yeni bir iş alıp başını belalara sokmak için beni ikna etmeye," dedi bir gram bile yumuşamadan.

Telefonu kolinin yanına, bir tek kutucuklu sayfasını bile doldurmadığım, kapağı iki yerinden katlanmış Sudoku dergisinin üstüne bıraktım. Şimdi çözmem gereken başka bir problem vardı.

"İş sayılmaz bu," dedim.

"Bilirim ben iş sayılmayan işlerini," dedi Yıldız Turanlı. "Başını belaya sokman için yirmi dört saat yeter."

Bir an durdu. Sonra ekledi: "Çok bile."

Son kartımı daha baştan oynamaya karar verdim.

"Kadın hayatımı kurtarmıştı," dedim. "Bilmeden de olsa kurtarmıştı."[1]

Küçük, küçücük bir gülümseme gördüm dudaklarında. "Şu 'seni arıyorlar' numarası mı?"

"Evet," dedim.

Salonun içinde pencerelere doğru iki adım attı. "Gizli hayranın mı istiyor yardımını?" dedi sonra. "Telefon tacizcisi kadın?"

İşler iyiye gidiyor dedim içimden. "Evet."

"Neymiş derdi?"

"Söylemedi duyduğun gibi. Bir evliliği kurtarmaktan bahsetti yalnızca."

"Tam da buralardan ayrıldığın gün..."

Ne demek istediğini anlamadım. Açıklasın diye yüzüne baktım.

"Yani," dedi, "defalarca seni telefonda taciz edip daha ileriye gitmeyen gizli hayranın komşu, tam da mahalleden taşınacağın gün bütün cesaretini toplayıp seninle konuşuyor. Bu senin gibi emekli adayı bir detektife bile garip gelmiyor mu?"

"Gelmeli mi?" dedim.

"Pes!" dedi anlayışsızlığıma küfür etmek isteyip kendisine yakıştıramadığı zamanlarda yaptığı gibi. "Tamam. Bir göreyim şu kurtarıcı kadını. Merak ettim."

Bu ilk kez oluyordu. Bir müşteri adayımı merak etmesi yani. Derin manasını kurcalamadım.

"On beş dakika," dedim, sonra düzelttim, "On bir dakika ne yapacağız?"

Eliyle saçını düzeltti.

"Heveslenme," dedi. "Bana kalırsa o kadar beklemeyeceğiz.

Dudağımdaki gülümseme başlangıcını öldürmeye çalıştım. Odanın içinde bakacak ikinci güzel bir şey yoktu, pencereden dışarı baktım.

Kapının zili çaldı. Beklediğimden önce. Çok önce.

"Efendim?" dedi Yıldız Turanlı salonun ortasında kendi etrafında yarım tur atarak. "Efendim? Biz de bilirmişiz bazı şeyleri değil mi?.. "

Cevap vermedim. Yıldız Turanlı'nın bastırmaya çalıştığı ama beceremediği kıkırdaması sona erdikten sonra açtım evimin kapısını. Herhalde son kez bir misafir ya da müşteri için.

Kapıdaki kadını daha önce görmemiştim. Görmüş olsam da tanıyamazdım. Sık sık görmedikçe. Ya da evinin içinde. Kafası ortalarda gördüğüm en süslü eşarpla sıkı sıkıya kapatılmıştı. Eşarbın altında asi saç tellerini bastırmak için simsiyah bir örtü daha vardı. Yüzünün görünen yerlerine bakmca tombulca bir ev kadınından başka bir şey göremedim. Bir de hoşuna gitmeyen şeyler karşısında ince bir çizgiye dönüşecek dudaklar. Belki gözünde hafif bir makyaj vardı, çok hafif, belli belirsiz.

Yüzüne dikkatle bakmanın hoş olmayacağı fikrine kapıldım birden. Türbanlı bir kadınla ilk kez bu kadar yakın duruyordum. Marketin kasiyeri değildi. Müşteri adayımdı. Yıldız Turanlı'nın merak ettiği müşteri adayım.

O yüzden bakışlarımı daha genel bir açıya çekmeye çalıştım. Gözüme ilk çarpan eşofmanı oldu. Yıldız Turanlı'nın üstünde görsem ilişkimiz üzerine derin derin düşünmeme yol açacak lacivert bir eşofmanı vardı. Takım. Kollarında, bacaklarında pırıltılı işlemeler, insanı istemeden de olsa dokunmaya teşvik eden kadifemsi bir kumaştan. İki yanında iki kocaman şişkin cep. Ayaklarında hiçbir topa vurmaya kıyamayacağı kadar pahalı olduğunu tahmin ettiğim spor ayakkabılar.

Yapacak çok şeyim yoktu. Girmesi için içeri çekildim.

"Buyurun," dedim.

Salondan bize bakan Yıldız Turanlı'yı gördü. Girer girmez. "Erken mi geldim?" dedi.

"Önemli değil," dedi Yıldız Turanlı bize doğru ilerlerken. "Ben de gidiyordum."

"Yıldız Turanlı..." dedim elimle birbirlerini göstererek. "Komşum hanımefendi... "

Açıkça yalan söylediler karşılıklı.

"Memnun oldum."

"Memnun oldum. Hülya ben. Sizi ara sıra görürdüm pencereden. Gelip giderken."

İşin sonunda yasal zeminine kavuştuğuna pek bir memnun olduğunu göstermek ister gibi sırıttı. Bir kadın hemcinsine nasıl sırıtırsa...

Yıldız Turanlı oralı olmadı. Merakının birdenbire ortalıktan kalktığını özellikle bana belli eden bir hızla aramızdan kapıya doğru sıyrıldı.

"Ben eve gidiyorum," dedi, kadın ortalıkta yokmuş gibi yalnızca bana yönelerek. "Bakalım neleri kırmışlar adamların..."

"Tamam," dedim. "Gelirim."

Kapıyı araladı. Dönüp bana baktı sanki bir şey söyleyecekmiş gibi. Söylemedi. Ben de ona söylemedim. Anlaştık sanki.

Kapıyı Yıldız Turanlı'nın arkasından kapayıp misafirime döndüm.

"Oturacak bir şey yok," dedim. "Artık kusuruma bakmayın."

Boş salonu sanki kendisininkiyle kıyaslıyormuş gibi gözden geçirdi.

"Nereye taşınıyorsunuz?" dedi. "Yeni Levent," dedim.

Makyajlı olup olmadığını kestiremediğim küçük gözlerinin yanındaki çizgiler çoğaldı.

"Yıldız Hanım Yeni Levent'te mi oturuyor?" dedi sanki vereceğim cevabın çok önemli olduğunu hissettirir gibi.

"Yıldız Hanım Ulus'ta oturuyordu," dedim yengem olmadığını hatırlatan bir sesle.

Hayal kırıklığına uğramasına ramak kalmış gibi kaşları yukarı kalktı hafifçe. Başını yana doğru eğdi sonra. Dikleştirdi yeniden, konuşmadan önce.

"Uzağa gitmiyorsunuz ama ev taşımak ne olursa olsun..." dedi yengem olmadığını hatırlamaya fazla niyeti yokmuş gibi bir sesle. Penceredeki emlakçı pankartına baktı. "Dün nakliyecilerin kamyonetini görünce komşumun işi zor dedim."

Mahalle baskısı dedikleri esas bu herhalde dedim içimden. Gelip yeni evi düzenleme konusunda yardım et desem ne der acaba diye düşündüm. Vazgeçtim sonra.

"Size nasıl yardımcı olacağımı düşünüyorsunuz?" dedim.

Bomboş bir salonun ortasında, türbanlı ve meraklı müşteri adayımı nasıl etkileyeceğimi bilemiyordum doğrusu. En iyisi deyip cebimden sigaramla kibritimi çıkardım. Paketi Hülya Çakır'a doğru uzattım.

"Yakayım bir tane," dedi. Bunun ne anlama geldiği üzerine fikir yürütmedim.

Önce onunkini sonra kendiminkini yaktım. Dumanlar alışık oldukları üzere tavana doğru yükseldiler. Konuşmasına yardım edeyim dedim içimden. "Bir evliliğin kurtarılmasından söz ettiniz..." dedim. "Yanlış duymadıysam."

"Evet," dedi kafasını sallayarak. Sanki birden bomboş evimde benimle konuşmaya geldiğine pişman olmuş gibiydi. Son işimin böyle kolayca elimden kayıp gitmesini istemediğim gibi bir hisse kapıldım. Yine de bekledim konuşması için. Sigarasından bir nefes daha çekti.

"İnsan bazen pişman oluyor..." dedi dumanlan salarken. Yok, bu daha derin bir pişmanlıktı. Susmaya devam ettim. Son işim konuştu.

"İnsan..." diye başladı. "İnsan karşısındakine güvenmeli. En azından evliliğin temeliyle ilgili. Bu güvenim sarsıldı bir ara. Yapmamam gereken bir şey yaptım."

Gözlerinin içine baktım devam etmesi için. Sigaramdan bir nefes de ben çektim.

"Kocamın çekmecesinden bir şey aldım," dedi. "Bir zarf. Almamalıydım."

Bir şey söylemem gerekiyordu artık.

"Hepimiz hata yaparız," dedim söylediğimi kendimin bile önemsemediğini gösteren bir sesle.

"Zarfı yerine koyar mısınız?" dedi aniden. Sanki işi bir an önce halledip gitmek istiyor gibiydi sesi. Gözleri yüzümdeydi. Cevabı çok merak ediyormuş gibi.

"Siz neden koyamıyorsunuz?" dedim.

Sigarayı nereye söndüreceğini bilemez gibi etrafına baktı. Sonra yeniden bana.

"Atın yere," dedim. "Siz neden koyamıyorsunuz?"

Yüzüme bakmaya devam etti. Bu kadarcık şeyi akıl edemediğime şaşırmış gibi. Sigarasını gözümün içine bakarak yere attı. Ses etmedim elbette. Nereye bakarsa baksın. Niye edecektim ki? Halı burada kalıyordu. Sonra sigarasını sanki beni ezer gibi ezdi spor ayakkabısının topuğuyla.

"Kocamın galerisine iki gün üst üste hayatta gitmedim," dedi. "Bir tuhaflık olduğunu hemen anlarlar."

"Resim galerisi mi?" dedim. Dediğim anda çok saçma bir şey söylediğimi anladım. Pencereye doğru ilerledim külümü silkmek ve küçük utancımı gizlemek için.

"Araba galerisi," dedi kocasını sahte Picasso'ların yanında dururken görmüş gibi gülümseyerek. Gözleri kısıktı hâlâ ama. "Cip mip satar."

Sırtımı pencereye verip döndüm.

"lar, diye bitirdiniz deminki cümlenizi," dedim. "Anlayacak biri daha var. O kim?"

Attığı tahta parçasını hemen getiren köpeğine bakan biri gibi baktı bana Hülya Çakır.

"Sekreteri," dedi. "Telefona bakmadığı zaman SMS çeken bir kız. İşi yok gücü yok. Hemen diker kulaklarını."

Sormam gerekirdi artık. Sorayım dedim.

"Şu evliliğin temelindeki güven meselesinde bu kızın da payı var diye mi düşünüyorsunuz?"

Başını iki yana salladı.

"Yok yok," dedi. "Kemal'in uzaktan tanıdığı birinin kızıdır Sel-ma. Popstar yarışmasının elemesini bile geçemeyince bari yeri belli olsun diye hatırını kıramadığı için aldı yanma. Beni hiç sevmez. Biraz da müzevirdir. O bakımdan."

"Anladım," dedim sigaramdan bir nefes daha çekerek. "Eşiniz de, Selma da farkında olmadan yerine konacak o zarf. Çaktırmadan. Hem de bugün. Öyle mi?" Olmadan sözcüğünü numarasını açıklayan bir sihirbaz gibi vurgulamıştım.

"Evet," dedi Hülya Çakır. "Yapabilir misiniz?"

"Yaparım herhalde," dedim duyduğum hayal kırıklığını kendi kendimden bile saklamak için. Doğrusu son işimde biraz daha zorlayıcı bir görev hoşuma giderdi diye düşündüm. Yıldız Turanlı'yı kızdırdığıma değecek bir iş. Sigaramı pencerenin pervazına bastırarak söndürdüm. Bahçeye atmadım ama izmariti.

"Ama bugün..." dedi Hülya Çakır.

"Bugün," dedim onaylarcasına kafamı sallayarak. "Galeri ner-de?"

"Esentepe'de," dedi. "Yan yana birkaç galeri vardır. Ortadaki. Çakır Otomotiv."

"Kemal Bey hep orada olur mu?" dedim.

"Bazen çıkar," dedi. "Kemal kocaman bir adamdır. Epeyce kilolu. Hemen tanırsınız. Gittiğinizde ikisinden biri mutlaka galeride olur. Ya Selma ya o. Kapatmadılarsa yani..."

"Zarfı nereye koyacağım?" dedim.

Elini lacivert eşofmanının sağ cebine götürdü Hülya Çakır. Çıkardığında elinde bir zarf vardı. Bana uzattı. İki adım yaklaşıp aldım. Elimin eline değmemesine özen gösterdim.

Önünüze çıkan ilk kırtasiyeciye 'bir zarf ver' dediğinizde size uzatacağı, sıradan beyaz bir zarftı. İnce uzun. Üzeri yapıştırılmıştı. Önünde arkasında herhangi bir yazı yoktu.

Zarfı elime tutuşturur tutuşturmaz ateşe değmiş gibi hızla çekti elini Hülya Çakır. Eşofmanının kumaşına sürdü parmaklarını.

"Galeriden içeri girince, dipte iki masa vardır," dedi. "Çapraz dururlar. Küçüğünde Selma oturur. Büyüğü. Oturma yerinin iki tarafında çekmeceler var. Soldaki en alt çekmeceye konacak."

"Aldığınızda başka ne vardı çekmecede," dedim. "Hani zarfın alındığı belli olmasın diye..." Zarfı elimde çevirip duruyordum.

Hülya Çakır düşünür gibi yaptı. Başındaki örtünün gizlemeyi başaramadığı kalın kaşlarını birleştirdi.

"Hatırlamıyorum," dedi. "Boş gibiydi sanki. Ya da bir şeyler varsa da dikkatimi çekmedi. Belki biraz ıvır zıvır."

"Kilitli değil çekmece inşallah," dedim.

"Üstünde durur kilidi," dedi. "Kilitlediğini sanmıyorum hiç."

Zarfı çevirmeyi bıraktım. Salonun duvarlarına, köşelerine baktım. Tam televizyonumun durduğu yerde duruyordum. Hülya Çakır sorumu bekleyerek yüzüme baktı.

"İçinde ne olduğunu söyleyecek misiniz bana?" dedim.

Ellerini yeniden eşofmanının kenarlarına sürttü Hülya Çakır. Cevap vermek için fazla düşünmedi. Sanki hazırdı bu soruya.

"Kusura bakmayın ama," dedi, "söylemesem daha iyi."

Zarfı avucumun kenarına vurdum öteki elimle.

"Açıp bakmayacağımı nereden biliyorsunuz?" dedim gözlerinin içine bakarak. "Bu zarfların yapışkanı zayıftır."

Hülya Çakır benimkilerden daha sert bakışlar iade etti gözlerime. Ne diyeceğini çok önceden prova etmiş gibi bir sesle konuştu.

"Açmayın bence," dedi. "Açarsanız hayatınızı karartmak için elimden geleni yaparım. Ciddiyim."

Zarfı avucuma vurmayı kestim. İçindekilerin ne olduğunu gözlerimdeki X ışınlarıyla görebilecekmiş gibi baktım. Aklım başka yerdeydi ama. Sonra pantolonumun arka cebine yerleştirdim. Kırıştırmamaya dikkat ederek.

"O kadar önemli," dedim.

"O kadar önemli," dedi.

"Anlaştık," dedim yeniden pencereye doğru ilerlerken. Geri döndüm. "Hiç olmazsa yerinden kimseye hissettirmeden nasıl aldığınızı söyleyecek misiniz bana?"

Hayatımın kararma ihtimalinin ortadan kalktığına sevinmiş gibi gülümsedi Hülya Çakır.

"Selma SMS çekmediği zamanlarda banyoya gidip ağzıyla burnuyla uğraşır. Ben galerideyken daha çok."

Aklıma soracak başka bir şey gelmiyordu. Pencereyi kapattım. Kolinin yanında duran telefona doğru bir adım attım.

"Bugün gidecek misiniz?" dedi Hülya Çakır bir anlaşmayı pekiştirmek isteyen bir ses tonuyla.

"Evet," dedim. "Ama birini aramam gerek."

"Ben sizi sonra burada bulamayacağım," dedi Hülya Çakır gözleriyle salonun boşluğunu göstererek.

"Ben sizi ararım," dedim. "İş bittiğinde."

"Aramayın."

Yüzüne baktım.

"Ne olur ne olmaz," dedi. "Aramayın. Bu eve gelecek misiniz bir daha?"

"Gerekiyorsa gelebilirim," dedim.

'Tamam o zaman," dedi. "Zarfı yerine koyunca gelip salonun iki penceresini birden açık bırakın. Ben aşağıdan bakıp anlarım. Ne zaman bakayım?"

Saatime baktım. Gereksizdi ama baktım. "Bilmem," dedim. "Birkaç saat verin bana." "Tamam," dedi Hülya Çakır. Gitmek için bir hareket yapmadı ama. Yüzüne baktım.

"Bu gibi şeylerin karşılıksız olmadığını biliyorum," dedi. Elini eşofmanının öteki cebine götürdü. Çıkardığı bir başka zarfı bana uzattı. Bana verdiği ilk zarfın aynısındandı. Yalnızca üstüne kocaman bir çarpı işareti çizilmişti. Kapağı yapıştırılmamıştı.

Zarfın içindekilerin on Türk liralarından oluşmadığını sezdim.

"Biraz fazla değil mi?" dedim.

"Değil," dedi Hülya Çakır kapıya doğru ilerleyerek. "Yapacağınız şey önemli benim için."

Cevap vermeden peşinden yürüdüm. Kapıyı kendisi açtı. Bana döndü. "Hoşça kalın," dedi. "Kolay gelsin." "Pencereleri açacağım," dedim.

Kimse kimseye elini uzatmadan çıktı gitti. Yıldız Hanım'a selam melam söylemedi. O da beklemiyordu, eminim.

Kapının arkasında dikildim. Mutfak mutfaklıktan çıkmış olmasaydı şimdi kendime bir kahve yapmanın tam sırasıydı. Koyu bir kahve. Üstüne bir sigara. Sigarayı erteledim.

Elimdeki çarpılı beyaz zarfın kapağını kenarından kaldırdım. Yanılmamıştım. İçindeki bir dizi Atatürk portresi san zeminin üzerinde bana bakıyordu.

Söylediği hiçbir şeye inanmasam da bu çarpılı zarfa inanmak gerekir dedim içimden. Zarfın söylediği her şeye.

Kolinin yanında hayal kırıklığı içinde duran telefona doğru eğildim. Kendime bir uke bulmalıydım, cip mip satılan galeriye gitmeden önce.

Bölüm 2

Reklamcı arkadaşım önceki yıl aldığı cip azmanı tuhaf aracı değiştirmek için benimle gelmeye kolaylıkla razı oldu. Çalışma sürelerini her dolduruşta sektirmeden girdiği aikido sınavlarında bir daha uke'si olamayacağım yolundaki tehdidim etkili olmuştur belki bunda.

Evden duygusal seremonilerle hiç vakit kaybetmeden ayrıldım.

Levent'teki iki katlı evlerden birindeki ajansın iki sokak ilerisinde ancak yer buldum otomobilimi park etmek için. Torpido gözünde içinde para bulunan bir zarfı bırakmakla iyi edip etmediğimi düşündüm on saniye kadar. Sonra hızla yürüyüp iki katlı görünen üç katlı sevimli binanın dışında bekledim. Sözleştiğimizden on beş dakika geç geldi, sözleştiğimiz gibi elinde laptop çantasıyla. Ben iki sigaranın belini kırmış oldum bu arada. Son anda bir arıza çıkmış, müşterilerinin birisiyle ilgili. İşlerinin yolunda olduğunu öğrendikten ve herhangi bir galeri sahibinin neden beni cip müşterisi olarak ciddiye almayacağı üzerine bir iki espri patlattıktan sonra, ajansın Japon malı 4x4'üne bindik ve Esentepe'ye doğru ilerledik. Kendisindeki elbette Amerikan'dı. Daha iyilerinin çıktığını duymuştu. Bir bakabilirdi.

Hava sıcaktı, trafik yoğundu ve ben kendimi hiç de yeni bir işin kuyruğundan tutmuş biri gibi hissetmiyordum. Emekli olacak bir tapu dairesi memurunun son işinde kendisini nasıl hissettiği üzerine kafa

yormaya çalışan reklamcı arkadaşımı susturdum. Ne yapacağımı söyleme gereğini bile duymadım. Bir zarf yerine konacak, o kadar, dedim kendi kendime. Alınmaması gereken bir zarfın çaktırmadan yerine konmasının ne kadar özel detektiflik işi olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen değildi. Farkında olmadan hayatımı kurtaran bir kadına, karşılığını yeterince aldığım küçük bir borç ödemesiydi yapacağım.

Esentepe'ye kadar çok az konuşarak geldik. İkimizin de düşünecek şeyleri vardı sanki. Ben Yıldız Turanlı'nın kapıdan çıkmadan önceki bakışını düşünüyordum.

Tabelayı uzaktan görünce yavaşla dedim reklamcı arkadaşıma, elimle işaret ederek. Aniden frene bastı. Arkamızdaki görmediğim otomobil frene ve küfre başvurmak zorunda kaldı.

"Burası mı?" dedi reklamcı arkadaşım sanki vereceğim cevap onu trafikte zor durumda bırakacakmış gibi. Başımı salladım. Yeniden ehliyet sınavına giriyormuş gibi dikkatli hareketlerle yanaştırdı aracı. Kafasını iki yana doğru salladı.

Çakır Otomotiv'in önündeki kocaman alanda hem satılık otomobilleri sergilemek hem de müşterilerin otomobillerini park etmeleri için yeterince yer vardı. Satılık otomobillerin ön camlarına, kocaman rakamlarla içinde bulunduğumuz yıldan bir sonraki yılı müjdeleyen pankartlar konulmuştu. Çoğunun camı simsiyahtı. Eşekten inip ata binmeye niyetli olan bir müşteri aracına benzer bir şey yoktu ortalıkta.

Reklamcı arkadaşımın Japon 4x4'ün açtığım kapısından inmeden önce epeydir ertelediğim kararımı bildirdim.

"Unutmadan," dedim. "Gazetedeki ilanlarımı da kestir."

İncecik bir kumaştan yapılmış ceketini düzeltti reklamcı arkadaşım ayakları yere basınca. Kravatına dokundu. Otomobili kilitleyen, alarmını ve immobilizerini devreye sokan düğmeye basarken ağzının içinden konuştu.

"Emrin olur." Sonra ekledi. "Bir müşteri daha kaybettim ayaküstü. Allah sonumuzu hayır eyleye. Bilgisayarı unutma."

Reklamcı arkadaşım önde, ben elimde laptop çantasıyla bir adım gerisinde, galerinin ön cephesini boydan boya kaplayan camın ortasındaki

kapıya doğru ilerledik. Güneş vurduğu için içerde neler olduğu görünmüyordu. Galerinin alınlığında görgüsüz bir büyüklükte, neredeyse gotik harflerle yazılmış olan 'Çakır Otomotiv' yazısına burun kıvırmıştır reklamcı arkadaşım muhakkak, önümde olduğu için görmedim. Çakır Otomotiv'in iki yanındaki iki galerinin de benzer büyüklüklerde tabelaları vardı. Önlerindeki alanlarda benzer otomobiller.

Reklamcı arkadaşım birden durdu. Ben de durdum.

Giriş kapışma en yakın biçimde park etmiş olan Freelander'daydı bütün ilgisi şimdi. Benim asla fark edemeyeceğim kimi ayrıntılarına bakıyor gibiydi. Hafifçe öne doğru eğilmiş, gözlerini kısmıştı. Elindeki anahtarlığı evirip çeviriyordu bakarken. İki elim önümde, laptop çantasını tutarak uslu uslu bekledim.

Camın ortasındaki kapıdan bir adam çıktı. Adamın alnında Kemal Çakır yazıyordu sanki. Alnında değil, göbeğinde Az gelişmiş bir sumo güreşçisi gibi bir vücut bize doğru ilerledi. Yüzünde gergin bir ifade vardı. Verdiği çek karşılıksız çıkmıştı sanki. Tıpkı vücudu gibi toparlaktı yüzü de. İki taraftan aşağıya doğru sarkma eğilimindeki bıyıkları bu toparlaklığa enikonu katkıda bulunuyordu. Bir eli terzisine epey zorluk çıkarttığı belli olan takım elbisesinin pantolonunun cebindeydi. Kravat takmamıştı. Ayaklarında yeni boyanmış ayakkabılar vardı.

Bana bakmıyordu bile. Avını gözleyen bir leopar gibi kıstığı gözleriyle reklamcı arkadaşıma bakıyordu. Sanki tanıydı gibiydi. Hangi aracı, hangi modeli tercih edeceğini daha o söylemeden biliyor gibi.

Reklamcı arkadaşım da ona bakmadı. Racon gereği herhalde. Kapısını açtı Freelander'ın. Kafasını içeri uzattı.

Kemal Çakır oyuna girme zamanının henüz gelmediğini biliyormuş gibi, iki adım ötede sessizce durdu. Sanki Freelander'ı açık artırmada reklamcı arkadaşımın elinden almaya kararlı ikinci bir müşteriydi, öyle bakıyordu arabaya.

Reklama arkadaşım kafasını çekti Freelander'ın içinden. Kemal Çakır'a döndü. Onun gözlerinde de bir ava kıvraklığı vardı.

"Bunun konsolunda epey değişiklikler yapmışlar bu yıl..." dedi.

"Evet," dedi Kemal Çakır. Koca gövdesine uymayan bir nezaket tonu vardı sesinde. Muhtemelen uzun yıllar otomobil satmak sonucu öğrenilmişti.

"Turbo dizeli daha kıvrakmış diye duymuştum," dedi reklamcı arkadaşım.

"Doğrudur," dedi Kemal Çakır. İki pası da değerlendirmemişti.

Reklamcı arkadaşım oralı olmadı. Freelander'ın öteki tarafında mutlaka görmesi gereken bir ayrıntı varmış gibi hızlı ve kararlı adımlarla hareketlendi. Kemal Çakır da peşinden. Onun kadar hızlı adımlarla değil ama. İşin sonunda kendisinde biteceğinden emin bir esnaf ağırlığıyla.

Reklamcı arkadaşım peşinden gelen adamla ilgilenmedi. Aklına dünyanın en önemli şeyi gelmiş gibi birden durdu, yüzüme bile bakmadan bana seslendi.

"Sen şu senaryoyu gönder istersen iki dakikada Okan," dedi kesin bir otorite sergileyen ses tonuyla. "Eczacıbaşı'ndan cevap gelmişse de haberim olsun."

Kemal Çakır bana baktı, ben kararsızca etrafıma. İyi rol kesiyor dedim içimden.

Reklamcı arkadaşım her şeyi kendisinin düşünmesinden bıkmış bir patron sesiyle Kemal Çakır'a döndü.

"ADSL bağlantınız var mı?" dedi. "Arkadaşım bir iki dakika girsin internete."

Kemal Çakır küçük bir yenilgi duygusuyla sarsılmış gibi alçak bir sesle yanıt verdi. "Maalesef."

Arkasından bir öneri gelir miydi bilmiyordum. Hemen devreye girdim.

"Bir telefon bağlantısı da işimi görür," dedim. Kemal Çakır rahatladı. Başıyla elbette işareti yaptı, önce bana sonra reklamcı arkadaşıma. Eliyle kapıyı gösterdi. Önden girmeme izin verdi. İçeri girdim. Peşimden geldi.

Cepheyi boydan boya kaplayan camın iç tarafında, en az dışarıdaki kadar büyük bir alan vardı. Burada sergilenmesi gereken bütün otomobilleri dışarı çıkarmışlardı anlaşılan, ilkokul üç öğrencisi çocuklar, altışardan çift

kale maç yapabilirlerdi boşlukta. Kapının girişinden başlayan kirli sarı yolluk, içeri girenlere nereye yönelmeleri gerektiğini gösteriyordu. Dosdoğru karşıya. Laptop çantası elimde, kafam yukarda yürüdüm. Duvarlardaki billboard büyüklüğündeki cip fotoğraflarına bakmadım bile. Bakacağım başka şeyler vardı. Onlar da bana bakıyordu. Beklediğimden azını gördüm.

Yolluk Selma Çakır'ın söylediği gibi iki masanın ortasında sona eriyordu. Soldaki masa sağ çaprazında duran masadan iki kat daha büyüktü. Yanında birkaç sene ısrarla sulanırsa boyu tavana yetişme ihtimali olan bir bitki vardı. Sağdaki masada cep telefonuyla konuşan bir kız. Bizi görünce konuşmasını kesmedi. Gözleriyle takip etti yalnızca önünden geçerken.

Masalara iyice yaklaştığımızda durdum. Kemal Çakır kıza döndü.

"Arkadaş benim masamda biraz çalışacak," dedi benim yüzüme bakmadan. "Yardımcı ol gerekirse."

Kız cep telefonu hâlâ kulağında, kafasını salladı.

Sesimi çıkarmadan büyük masanın arkasına geçtim. Patronun kim olduğunu herkese açıkça ilan eden koltuğa oturdum, laptop çantasını masanın üstüne bırakıp.

Kemal Çakır her şeyin yolunda olduğuna kanaat getirince hiçbir şey söylemeden yolluğun üzerinde geldiğimiz yöne doğru yürüdü. Kapıdan çıkmasını bekledim laptop çantasının fermuarını açmadan önce.

Sonra kıza baktım. Hâlâ konuşuyordu telefonda. Alçak sesle ama. Gözleri hemen tepemden geçip, sağ tarafımda yükselen bitkinin en üst dallarında bir noktaya kilitliydi.

Neredeyse lacivert denecek kadar koyu saçları omuzlarına kadar iniyordu. Uçları dikti saçlarının. Kaşlarını örten bir kâkülü vardı, daha kısa ama aynı diklikte. İki kulağından sarkan metal zinciri tartsanız iki yüz elli gram gelirdi herhalde. Aynı metalden küçücük bir parça da sağ kaşının üstüne iliştirilmişti. Dudakları mordu. Gözlerinin altı da. İncecik askılı bluzunun sergilediği omuzları her hafta sonu ya havuzda ya da solaryum makinesinin altında epey zaman geçirdiğini bağırıyordu.

Çantanın fermuarını abartılı bir hızla açtım. Bilgisayarı çıkardım. Hayli gösterişli bir telefon ve deri bir sumen dışında boş olan masanın üzerine yerleştirdim. Çantayı sol tarafımda yere bırakırken, masanın o tarafındaki çekmeceleri gözden geçirdim. Üç çekmece alt alta sıralanmıştı masanın o yanında. En üstte-kinde bir anahtar sallanıyordu. Bilgisayarın kapağını açtım.

Gösterişli telefona uzanıp, altındaki hat kablosunu çıkardım. Bilgisayarın yanındaki girişe taktım. Sonra açmak için ekranın altındaki bir dizi düğmeden en büyüğüne dokundum.

Sol ayağımı hafifçe sola doğru ilerlettim gövdemin duruşunu değiştirmeden. Kız hâlâ telefonla konuşuyordu.

Windows XP açılmaya karar verdiğini ilan etti reklamcı arkadaşımın bilgisayarının hoparlörlerinden. Kız oralı bile olmadı.

Ayakkabımın burnunun ucuyla en alttaki çekmecenin tutamağına dokundum. Çıkıntısının altına yerleştirdim ayakkabımın ucunu sonra. Hafifçe çektim dışarı doğru. Çekmece belki bir buçuk santim kadar açıldı.

Tamam dedim kendi kendime. Kilitli değil. Kilitli olsa ne yapacağımı bilmediğimi düşününce ürperdim hafifçe.

İki dirseğimi masaya dayayıp bilgisayarın kendisine gelmesini bekliyor gibi yaptım. Alt tarafta çalışıyordum oysa. Sol ayağımın ucunu çekmecenin artık ortaya çıkmış olan tabanına dayayıp kendime doğru çektim. Bu kez üç santim kadar açıldı dışarıya doğru çekmece. Ses falan çıkmamıştı, çıksa bile kızın duyma ihtimalinin sıfır olduğuna karar verdim. Bir kez daha hareketlendirdim sol ayağımın burnunu geriye doğru. Aralık biraz daha büyüdü.

Sol ayağımdaki kasılmanın geçmesi için biraz beklemeye karar verdim.

Sol elim kucağımda, sağ işaretparmağımla bilgisayarın imlecini gezdirdim ekranda. Bacağımı oynattım aşağı yukarı. Kasılmanın geçtiğine karar verince sol ayağımla çekmecenin aralığını biraz daha genişlettim. Bu aralık yeterliydi artık.

Gözlerim ekranda imleci sağa sola gezdirdim. Sonra Spider Solitaire programını çalıştırdım. Gövdemi biraz ileri hareketlendirerek ekranda alt

alta dizilen oyun kâğıtlarını inceledim.

Kıza baktım yeniden. Cep telefonunu kapatmıştı. Göz göze gelince gülümsedim. Oralı olmadı. Yerinden kalkıp, kendi masasının arkasındaki dört katlı dosya dolabına gitti. En üstteki çekmeceyi açtı gürültüyle. İçine baktı.

Hafifçe geriye doğru kaykılıp, sağ bacağımı sol dizimin üstüne yarım bağdaş kurar gibi attım. Sağ işaretparmağımı yeniden yerleştirdim imleci kontrol ettiğim yüzeyin üzerine. Sol elimi dizimin üstünde duran pantolon paçasından içeri kaydırdım hafifçe. Çorabımla ayağımın arasında dikine duran beyaz zarfa dokundum.

Kız dosya dolabını açtığı gürültüyle kapadı. İçinden bir şey almamıştı. Yine göz göze geldik. Beyaz askılı bluzunun altına daracık deri bir pantolon giymişti. Bu kez gülümsemedim. Masasına oturmasını bekledim. Oturdu. Broşür sandığım bir kâğıt tomarını masasının sol tarafından sağ tarafına aldı. Sonra yeniden eline aldı cep telefonunu. Kulağına götürmeden tuşlarına basmaya başladı.

Çorabımın içindeki zarfı sol elimle aldım. Kolumu dikine aşağı doğru uzattım. Küçük bir göz hareketiyle çekmecenin açıklığını ölçtüm. Yeterliydi. Sonra bir F16'dan aşağıya bomba bırakır gibi saldım zarfı. Dikine aşağıya doğru gitti. Aralıktan girdi içeriye. Yalnızca hafif bir tık sesi geldi. Ucu kaydı içeriye doğru, geride kalan kısmı çekmeceye takıldı, verevine kaldı zarf. Hızla sol ayağımı hareketlendirdim. Çekmecenin dışından hafifçe vurdum. Zarf çekmecenin içine düştü.

Ses çıkarmadığıma emindim ama yine de kafamı çevirip kıza bakmaya korktum. Telefonunun tuşlarına habire basıp duruyordu gözümün ucuyla gördüğüm kadarıyla. Oturduğum masayı toptan alıp götürsem fark etmeyecek gibiydi. Umarım.

Sağ bacağımı dizimin üstünden indirdim. Bilgisayarın ekranına bakmaya devam ederken sol ayağımla çekmeceyi bu kez dışardan itekledim. Yerine oturdu.

Outlook Express'i kapadım. Bilgisayara kapanma komutunu verdim sonra. Geriye doğru yaslandım bilgisayar dünyaya küsmeye niyetli olduğunu öndeki küçük hoparlörlerinden ilan ederken. Kız o bildik

melodiyi duyunca bana doğru kafasını çevirdi. Bir kez daha gülümsedim. Donuk donuk baktı. Telefonunu masanın üzerine koydu.

Windows XP kapanınca bilgisayarın ekranımı indirdim. Telefonun hattını çıkarıp yerine taktım. Yana doğru hafifçe eğilip sol elimle yerde yatan çantayı aldım. Bilgisayarı yerleştirip fermuarını çektim gürültüyle. Ayağa kalktım çantanın sapından tutarak.

Kirli sarı yolluğun üstünde kapıya doğru yürüdüm. Girerken fark ettiğim şeye bir daha baktım. Dışarı çıktığımda reklamcı arkadaşımla Kemal Çakır'ı göremedim. Freelander'ın camındaki pankartın arkasında gölgeler vardı. Araca doğru ilerledim. Kapısı açıldı 4x4'ün. Reklamcı arkadaşım yarı aralık kapıdan bana seslendi. Yüzünde pazarlık yolunda gitmemiş gibi bir ifade vardı.

"Gelmiş mi?"

Başımı olumlu anlamda salladım.

"İyi," dedi. Sonra Freelander'dan indi. Kemal Çakır da öteki kapıdan. Reklamcı arkadaşım kapıyı itti. Kapı taze otomobillerin güven ve heyecan veren kapı kapanma gürültüsüyle kapandı. Avucunun içiyle kapıya iki kere vurdu sanki beni ikna etmek ister gibi.

"Hadi Kemalciğim," dedi adama. "Görüşürüz. Dediğim gibi... Ben seni arayacağım."

"Ben hep buradayım. Beklerim." dedi Kemal Çakır. Bana hiç bakmıyordu.

Reklamcı arkadaşım geldiğimiz otomobile doğru yürümeye başladı. Ben de elimde laptop çantası, arkasından. Küçük bir bip sesinden sonra reklamcı arkadaşımın ajansının Japon 4x4'ünün flaşörleri yandı ve söndü. İki kapıdan aynı anda girdik araca.

"Gerçekten değmez onca parayı adamın avucuna saymaya," dedi çalıştırmaya koyulurken sanki kıskanmasın diye otomobiliyle konuşuyor gibi.

"Gerçekten vardı içerde kamera," dedim. "Bir tane gördüm ama vardı."

"Çaktırmamışsındır," dedi reklamcı arkadaşım aracını hareketlendirirken. "Bir taneyse analog bir şey olmalı. Belki dışarıya bakan da bir tane vardır. Uzaktaydı değil mi içerdeki?" Bir yandan da Büyükdere Caddesi'nden gelen araçları kolluyordu sol dikiz aynasından.

"Ben kendimi düşünmüyordum," dedim sorusuna cevap için başımı sallarken.

"Arızalı bir durum olmadıkça kimse bakmaz üstelik," dedi ikinci vitese takarken. "Hırsızlık mırsızlık."

Ben elimi gömleğimin cebine attım sigaramı çıkarmak için.

Reklamcı arkadaşım, otobüs durağının on beş metre gerisinde başka bir otobüsün önünde ikinci sıra yapmış duran halk otobüsünü sollamak için gaza bastı. Koltuğuma yapıştım ivmenin etkisiyle.

"Hop hop!" dedim. "Daha yaşamak istiyorum."

"Senin yerine bu Kemal Çakır abim düşünsün," dedi. "Allah bilir şimdi gider biri vurur adamı."

Yüzüne kötü kötü bakmaya çalıştım.

"Ne var?" dedi geyik damarını yakalamış olmanın bir tür coşkusuyla. "Ne var? Senin bir işi ele alıp da birilerinin dünya değiştirmediği vaka var mı?"

“Var bir sürü," dedim. "Size her işimi anlatmıyorum." "Ben onu bunu bilmem," dedi. "Yarın duyarsam bu herifi demişler mesela, şaşmam hiç."

"Ağzından yel alsın," dedim Kemal Çakır'dan çok Yıldız Turanlı'yı düşünerek.

"Gerçi o kilosuna bakarsan, kimsenin vurmasına gerek yok herifi, tahtalı köyü boylaması için," dedi reklamcı arkadaşım. "Allah adamın karısına kolaylık versin." Ardından kendi kendine kıkırdadı.

Ya da sevgililerine dedim içimden. Sonra aniden verdim kararımı.

"Sağa çek," dedim elimde sigara paketim. "Ne oldu?" dedi dikiz aynasından arkasına bakarken.

"Aklıma bir şey takıldı," dedim. "Biraz sotaya yatacağım."

"Ne gördün içerde?" Sağ sinyalini yaktı.

"Hiçbir şey," dedim. "Bir tür mesleki deformasyon benimki. Belki son kez."

"Sen bilirsin," dedi. Hızını iyice azaltıp beni bırakmak için uygun bir nokta aradı ilerde. İnşaatı epeydir süren yeni bir iş merkezi şantiyesinin önünde durdurdu otomobilini.

"Çok teşekkür ederim," dedim kapıyı açmadan önce. "Sıkı uke'ydin."

"Sen de öylesindir," dedi.

İndim, kapıyı kapadım ardımdan. Sigara paketini tutan elimle selamladım kaldırımdan uzaklaşırken. Karşıya geçmek için gözlerimle uygun bir nokta aradım. Trafik ışıklarına bağlı yaya geçidi elli metre ilerideydi. O yöne doğru yürüdüm, aynı anda sigaramı yakmaya çalışarak. Başardım da.

Yürürken havanın daha ne kadar ısınacağını merak ettim. Sıcaklık önemli değildi belki, bizi öldüren nemdi. Özellikle akşamları. İnsanı su içmek için salondan mutfağa gitmeye karar verdiğine bile pişman eden nem. Oturduğun koltuktan, giydiğin gömlekten nefret ettiren nem. Gün bittiğinde duş alma imkânımın büyük bir ihtimalle olmayacağını hatırladım sonra. Gerçekten Allah yardımcısı olsun Kemal Çakır'ın dedim içimden.

Trafik ışığının altında yeşili beklerken, tek düğmesi ilikli gömleği hani niyetlensen kemiklerinin sayılmasına izin veren kirli saçlı delikanlı, elinde dünyanın en kirli cam silme aletiyle yaklaştı.

"Bir sigara ver abey..." dedi ağzımdaki sigarayı göstererek.

Elimi gömlek cebime atıp paketimi çıkardım. İçinden bir tane alıp uzattım.

"Bir de kulak arkasına abey..." dedi uzattığımı alırken.

Bir tane daha uzattım. Gerçekten kulağının arkasına yerleştirdi. Işık otomobillere kırmızı, yayalara yeşile döndü. Delikanlı duran otomobillere, ben caddenin karşı yakasına saldırdım. Bir daha görüşmeyecektik herhalde.

Karşıya geçince ağır ağır yürüdüm ters yöne doğru. Gözlerim karşı yakadaydı ama. Çakır Otomotiv'in önünde herhangi bir hareketlenme yoktu.

Reklamcı arkadaşım haklı çıkmaz umarım diye düşündüm yürürken. Bu kez çıkmaz. İnsanların hayatını değiştirmeye benim kadar uzak duran başka bir özel detektif var mıydı şu dünya üzerinde diye düşündüm. Ne bileyim ben, dedim sonra. Her insanın bir aile laneti vardır. Kader. Utanası kader. Bak, ben kendi hayatımı nasıl değiştiriyorum dedim içimden.

Reklamcı arkadaşımın 4x4'ünden neden indiğimi tam olarak bilemiyordum. Biraz kurcalarsam bulabilirdim ama. Kurcalamadım. İnsanın gördüğü bir şey olabilirdi. Duyduğu bir şey. İkisi birleşince manalandırması daha da kolaylaşan bir şey. Bir şey tetiklerdi insanı, o anda bilemezdin.

Simitçinin yanından geçerken sigaramı yere fırlattım. Kınayan bakışlarla baktı bana. Haklı olabilirdi.

Gözlerim karşı kıyıda ilerledim. Çakır Otomotiv'in önünde kimseler yoktu. Camlarda parlamaya devam ediyordu, güneş biraz aşağı inmiş olsa bile, içerisi görülmüyordu.

İnmeden gözüme kestirdiğim kafeden içeri girdim sonra.

Boştu içerisi. Çevredeki gökdelenlerin ahalisinin öğle yemeği zamanı çoktan geçtiği için normaldi bu. Finans yöneticisi genç kadınların, genel müdür yardımcısı genç erkeklerin izi yoktu. Onların beğenilerine seslendiği düşünülerek konmuş masalar vardı sadece. Postmodern altı masa. Garson bile yoktu ortalıkta.

Pencerenin yanındaki üç masadan en köşedekine oturdum. Tabak gibi karşımdaydı Çakır Otomotiv. Cebimden sigaramı çıkartıp masaya koydum. Arkadaki masaya uzanıp, terk edilmiş Sabah gazetesiyle yanında duran eki Günaydın'ı çektim önüme. Çok oturacaksam gerekebilirdi. Belki falıma bile bakardım. Belki bakmazdım.

Hava içeride de sıcaktı. Kapıdan girerken gördüğüm buzdolabı büyüklüğündeki ayakta duran klima, müşteriler işlerine dönünce kapatılmıştı belki de. Olsun, dedim içimden.

Oturduğum yerden Çakır Otomotiv'e baktım. Bir şey olmadı. Otomobiller, belediye otobüsleri, bir beton tankeri, sigara, kola, bisküvi dolu dağıtım kamyonları geçti. İnsanlar geçti tek tük. Taksiler geçti. Boş taksiler, dolu taksiler. Bir şey olmadı.

Omuz basımdaki hareketlenmeye döndüm.

İşe başlayalı daha altı ayını doldurmadığına bahse girebileceğim bir delikanlı tepemde duruyordu elinde bir mönü kartıyla. Saçları iyice jölelenmişti.

Bir şey söylemedi ama.

"Bir kahve," dedim. "Sütsüz olsun."

Bir şey söylemeden çekildi. Klimayı çalıştırmadığını fark ettim sessizlikte bir değişiklik olmamasından. Arkamda bir yerlerde kayboldu herhalde. Ben Çakır Otomotiv'e bakmaya devam ettim.

Hiçbir şey olmadı.

Kendi kendime kızmaya başladığımı hissediyordum.

Kahvem geldi. Bir yudum aldım. Berbattı. Musluk suyuyla yapılmış olmalıydı. Yanına sigara yakmaya değer bulmadım. Başka bir yudum almaya da.

Kendi kendime kızmaya başlıyordum.

Elim kendiliğinden Sabah'a gitti. Dünya hallerine canımın sıkılmasını istemediğimi fark ettiğimde Günaydın'a uzandım. İkiye katlanmış birinci sayfanın üst yarısına baktım. Alt yarısını çevirmemi gerektirecek bir şey göremedim.

Çakır Otomotiv'in önünde bir taksi durdu.

Eh durabilir dedim kendi kendime. Yine de musluk suyuyla yapılmış kahveden bir yudum aldım. Yüzümü buruşturmadım.

Taksiden dışarı uğrayan genç adam, ayakta cebini karıştırdı, aradığını ön ceplerinde bulamayınca biraz telaşlanır gibi oldu, sonra arka cebinden çıkardıklarını söyle bir taradı, içinden birini seçti, yolcu tarafının penceresinden şoföre uzattı.

Üstünü beklemeyecek diye bahse girdim içimden. Kazandım. Taksi indirdiği yolcunun sanki fikrini değiştirmesinden korkuyor gibi hızla uzaklaştı.

Bu arada yüzünü görebildim inen yolcunun. Tanıyordum ben bu genç adamı.

Saçları bu hafta sonu acemi birliğine teslim olacakmış gibi kısa kesilmişti. Üzerinde siyah, epeyce bol olduğu için kırışık bir eşofman vardı. Eşofmanın sağından solundan bir şeyler sallanıyordu. Parlak kumaşın üstüne iliştirilmiş küçük metaller güneşte parladı.

Dur bakalım dedim içimden. Ben bu oğlanı tanıyorum ama ner-den?

Delikanlı kaldırımın kenarında etrafına baktı. Çevrede kimsecikleri görmeyince sanki hayal kırıklığına uğradı gibi bir duygu sezinledim vücut dilinden. Eşofmanının belini yukarıya çekti, Çakır Otomotiv'e doğru yürüdü. Hiç duraksamadan içeri girdi.

Gözlerimi boydan boya cam cephenin ortasındaki kapıdan ayırmadan elimi sigara paketime götürdüm. Bir sigara çektim içinden, elimde evirdim çevirdim.

-

1

Remzi Ünal'ın "Son Ceset" isimli macerasına bakınız.

Bölüm 3

İki kötü kahve yudumu ve elimde evirip çevirdiğim sigaranın iyice yumuşamasına yetecek kadar bir süre bekledim.

Beklemesen ne yapacaktın diye sordum kendi kendime. Somut bir cevabım yoktu. Çaresiz bekledim.

Kapı açıldı sonra. Eşofmanlı delikanlı ve Kemal Çakır dışarı çıktılar.

Sigaramı paketine geri soktum. İyi ki diş macununa benzemiyor dedim kendi kendime.

Freelander'a doğru konuşarak ilerlediler. Kemal Çakır karşısındakinden daha çok konuşuyordu. Aracın gövdesine iki kere dokundu söylediklerini kanıtlamak istiyor gibi. Eşofmanlı delikanlı dinliyordu. Arada bir eşofmanının belini yukarı çekiyordu.

Reklamcı arkadaşıma bir rakip çıktı diye düşündüm, içimden geçen hafif bir gülümsemeyle.

Delikanlı yalnızca dinledi son söylenenleri. Kapıyı açıp direksiyona geçmedi. Kemal Çakır'ı zorlayacak sorular sormadı aramızdaki bu mesafeye rağmen anladığıma göre. Daha çok başını sallıyordu dinlerken.

Sonra galeriye doğru ilerlediler. İçeri girdiler.

Ben etrafıma baktım. Delikanlı yüze kadar saymadan çıkacak dışarı diye kendi kendime bahse girdim. Parası varsa sonra bir kez daha gelecek. Saymaya başladım. Yoldan geçenlere baktım sayarken. Seksen altıya geldiğimde bahsi kazandım.

Birlikte çıktılar. İkisi de gülmüyordu. El sıkıştılar ama.

Kemal Çakır döndü, galeriye girmeden önce dönüp yeni müşterisine bir kez daha baktı. Eşofmanlı delikanlı elini kaldırır kaldırmaz bir taksi durdu kaldırımın kenarında. Bindi gitti. Kemal Çakır içeri girdi.

Kötü kahvemden arta kalanlarla kalakaldım.

İşte bu kadar dedim kendi kendime.

Kötü detektif, içine doğan belli belirsiz bir hisse uyarak daha iki saat önce varlığından bile habersiz olduğu bir otomobil satıcısının dükkânının karşısında sotaya yatar. Berbat bir kahve eşliğinde bekler. Sigara yakamaz. Hiçbir şey olmaz. Parası var mı yok mu belli olmayan bir delikanlı, içine atacağı kızların hayaliyle bir cip bakar. Beğenir ya da beğenmez. Parası yeter ya da yetmez. Çeker gider. Kötü detektif kalakalır.

Daha ne kadar kalakalır?

Neyi bekler?

İçinde kendisinin bile kurcalamaktan korktuğu birtakım duygularla, bunca senedir iyi kötü icra ettiği mesleğinin son işinde, mesleğinin son işinin böyle elinden kayıp gitmesine içten içe itiraz mı etmektedir? Uyanık geçinen arkadaşının ölümcül kehanetinde doğruluk payı gördüğü için mi beklemektedir7 Boşalttığı evinin otoparka bakan iki salon penceresini gidip açtıktan sonra ne yapacaktır? Telefonun yanındaki son koliyi kucaklayıp gittiği yeni evde, pencerenin dışındaki çiçekleri sulamaktan başka ne yapacaktır? Yarın ne yapacaktır?

Bilmem, dedim kendi kendime. Belki bilirim ama bilmem.

Çakır Otomotiv'in karşısındaki umutsuz bekleyişime son vermeye karar verdim ama.

Gideyim, kendi zarfımı bankaya boşaltayım, bomboş evimin pencerelerini açıp işaretimi vereyim, evdeki son koliyi kucaklayayım, otomobilimi çalıştırayım ve Rumelikavağı'na kadar uzanayım dedim.

Öyle de yaptım. Kafası aşırı jölelenmiş garsona kötü kahvenin karşılığını ödedikten sonra. Bahşiş bırakmadan.

Rumelikavağı'nda denizin kenarında, otomobilimin içinde oturdum. Üst üste iki garson gelmiş ama bir kötü kahveye daha cesaret edememiştim. Garsonlar da bir daha gelmeye cesaret etmemişlerdi, yüzümde ne gördülerse. Sıcaktı, evet, ama iki penceremi birden açmış, yalandan gelen Karadeniz esintisine bırakmıştım kendimi. Denizin karşısında ne kadar oturdum bilmiyorum. Saatime bakmadım. Epey oturdum ama. Epey sigara içerek oturdum. Yumuşamış sigarayı da, dipdiri olanları da. Sonra sıkıldım. Kendimden de, sigaralardan da. İçimdeki tatsız duygulardan da. İçimdeki

tatsız duyguları tahlil etmeye girişmedim. Kendi başınıza tatsız duyguları tahlil etmenin bir işe yaramayacağını bilecek kadar büyümüştüm. Son zamanlarda iyice büyümüştüm bu konuda. İki kişi karşılıklı yaparsanız belki bir işe yarardı.

Son sigaramı pencereden atıp araç telefonumun ahizesini kaldırdım. Yıldız Turanlı'nın cep telefonunun numarasını çevirmeye başladım. Daha beş rakam tuşlamıştım ki çaldı alet. İçimde daha da tatsız bir duyguyla ahizenin konuşma tuşuna bastım, kulağıma götürdüm.

"Neredesin?" dedi Yıldız Turanlı'nın sesi. Duyduğumda içim aydınlanmadı ama. Neden bilmem. "Rumelikavağı'ndayım," dedim. "Ne işin var orada?"

"Son işimi tamamladım. Düşünüyordum biraz."

İki saniyelik bir ara geldi karşı taraftan. Tıpkı evde, kapıda dururken bir şey söyleyecekmiş de söyleyemiyormuş gibi. Sonra konuştu.

"Ben de düşündüm biraz," dedi normalden alçak bir sesle. "Hayırdır?" dedim.

"Hallederim sanıyordum," dedi. "Allah bilir hallederim sanıyordum. Üstesinden gelirim."

"Hayırdır?" dedim yeniden. "Neyin?"

Bir sessizlik daha geldi karşı taraftan. Bu kez neye benzediğini gözümün önüne getiremedim.

"Aloo..." dedim sesime komik bir eda vermeye çalışarak. "Yapamayacağım..." dedi Yıldız Turanlı. Neyi yapamayacağını anladım o an. Ama yine de sordum. Sesim iyiydi ama.

"Neyi yapamayacaksın?" dedim. "Bizi," dedi. Tek kelime.

İşi komikliğe vurup bir kez deneyeyim dedim kendi kendime.

"Kadın bana göre değildi," dedim. "Gördün türbanını..."

"Derdimin o olmadığını biliyorsun Remzi Ünal," dedi. "İşi zorlaştırma."

"Anladım," dedim. Tek kelime.

"Bak Remzi Ünal..." diye başladı. "Duyduklarımı çok iyi anlatamadığımı biliyorum ama..." İzin vermedim devam etmesine.

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum. Dert etme. Açıklamaya da çalışma."

"Çok üzgünüm," dedi. "Biliyorum," dedim.

Bir sessizlik daha oldu. Telefonun ahizesi kulağımda, denize baktım. Hafif çalkalanıyordu. Üstündeki küçük bir sandalın içinde olmak istemezdim.

"Kadının işi kolay mıydı dediğin gibi?" dediğini duydum Yıldız Turanlı'nın sonra.

Kıza yardım edeyim biraz dedim içimden.

"Bilmem," dedim. "Biraz karışık. Bakalım ne çıkacak altından. Haklıydın bu kez de."

"Kolay gelsin," dedi. "Kendine dikkat et."

"Ederim," dedim.

"Adamlar öylesine yığdılar eşyaları," dedi. "Anahtarı kapıcıya bıraktım. İstersen yarın gelir toparlamana yardım ederim."

"Sen keyfine bak," dedim. "Bir şekilde hallederim."

"Tamam o zaman," dedi. "Haberleşiriz."

"Haberleşiriz," dedim.

"Özür dilerim Remzi Ünal," dedi Yıldız Turanlı. Cevap vermedim. Belki de aynı anda kapadık telefonları. Telefonun ahizesini yerine koyup geriye doğru yaslandım. Pencereden dışarı baktım.

Çok sonra ve kaç sigara içimi bilmiyorum, otomobilimi çalıştırdım. Geri dönüş yoluna vurdum. Otomobilim sanki kendi kendine gidiyordu. Sarıyer'de Hacıosman Bayırı'na sapmasına izin verdim. Bilmem kaçıncı defa çalındığı için yenisini almadığım radyo/teybin yerine, eskilerden kulağımda kalmış bir şarkıyı söyledim kendi kendime, içimden ama: Take it easy baby...Take it as it comes...

Oto sanayinin yanından geçerken aklımdan tek tek sıraladım otomobilimin bakılabilecek eksikliklerini, sonra vazgeçtim içeri girmekten. Yürüyordu işte. Beni İstanbul'un bir ucundan öteki ucuna götürüyordu. Yolda, tamam biraz öksürüp tıksırıyordu ama götürüyordu işte.

Maslak'taki kocaman otelin yanından geçerken bir şeyler hatırladım.

Ayazağa'ya sapan yolun yanından geçerken de başka bir şeyler. Dosdoğru ilerledim.

Hepsini unutmaya çalıştım. Bir sürü şeyi unutmaya çalıştım. *Time to live, time to lie,*

Time to laugh, time to die.

Take it easy baby...Take it as it comes...

Take it easy baby...Take it as it comes...

Sağa sola sapmadan ilerledim. Trafik sıkıştığında küfrettim, açıldığında yine küfrettim. Küfrede küfrede ilerledim.

Tam Kanyon Alışveriş Merkezi'nin önünde araç telefonum Çaldı.

Araç telefonumun numarasını bilenler azdır. Ev telefonumun numarasını bilenlerden daha azdır. Yıldız Turanlı'yla konuşmuştum. Hülya Çakır bu telefonu bilmiyordu.

Bir kez daha çaldı. Ayağımı gazdan çekip kaldırdım ahizeyi. İlerlemeye devam ettim ama.

Reklamcı arkadaşımın sekreterinin artık tanıdığım sesini duydum.

"Remzi Bey?"

Çok sevinmiş gibiydi telefonu açtığıma. "Buyurun," dedim.

"Remzi Bey iyi ki buldum sizi," dedi telaşlı bir sesle. "Götürdüler..."

Kimi götürdüler diye sormadım. "Kim götürdü?" dedim.

"Polisler," dedi meselenin özünü bir çırpıda söylemiş olmanın verdiği sahte bir rahatlıkla.

"Ne?" dedim otomobilimi MetroCity'nin otoparkından çıkanlara yol vermek için iyice yavaşlatarak. "Ne zaman?"

"Yarım saat kadar önce. Bir konuda bilgisine başvurmak istiyorlarmış. Önce avukatını bulmaya çalıştım, talimatı uyarınca. Sonra... "

İkinci sırada aranmanın beni üzmediğini belli etmeye çalıştım sesimle. Yeşille birlikte hareketlendim. Buna rağmen bir 'acele et' kornası aldım arkadan.

"Hangi konuda olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır," dedi kız. "Çok hızlı gelişti olay. Kapıdan çıkarken bu kadarını söyleyebildi bana... "

"Avukat ne dedi?" dedim hafifçe otomobilimi sağa doğru çekerek.

"Bulamadım ki," dedi kız. "Şehir dışındaymış. Telefonu da kapalı."

"Hay Allah!" dedim. "Tamam, siz telaşlanmayın. Ne yapabileceğime bir bakayım."

"Anlaşıldı Remzi Bey," dedi reklamcı arkadaşımın sekreteri. "Bir gelişme olursa haber verirsiniz değil mi? Bayağı endişelendim yani."

"Veririm," dedim kapamadan önce.

Aklıma yapacak başka bir şey gelmediği için yavaşladım. Arkadan bir minibüs fırlamasın diye baktım. Sağa sinyal vererek otobüs durağından hemen sonra kaldırıma yanaşıp durdum Dörtlü flaşörleri yaktım. Motoru susturdum.

Levent Çarşısı'nın tam karşısındaki otobüs durağının biraz ilerisinde, gelene gidene küçük bir problemim olduğunu belli eden dörtlü flaşörlerimle kalakaldım. Yolun karşısına baktım hafif geriye dönüp. Yaya geçidinde, bu tarafa yönelik bekleyen küçük bir ordu birikmişti. Kanyon'a gideceklerdi, MetroCity'ye gideceklerdi. Ivır zıvır yiyeceklerdi. Vitrinlere bakacaklardı. Birbirlerine bakacaklardı.

Ben ne yapabileceğime bir bakacaktım, kıza söylediğime göre.

Pek bir şey yapabileceğimi düşünmüyordum açıkçası. Oldum olası uzak durduğum polislere gidip 'hayırdır' diyecek halim yoktu. Desem bile

alacağım cevaptan kuşkuluydum. Sorabilecekleri ilave sorulardan daha çok kuşkuluydum. Reklamcı arkadaşımın polisle başının belaya girme potansiyeli taşıyan ve benim ikinci sırada aranmamı isteyeceği meselelerin listesi çok kı saydı.

Bir sigara yaktım.

Ne cevap vereceksin şimdi Yıldız Turanlı'ya dedim içimden önce otomatik olarak. Cevap vermeme gerek kalmadığını hatırladım sonra. Sigaranın dumanı haftalardır olmadığı kadar lezzetli geldi damağıma. Bu kadar lezzetli olmasından hoşlanmadım. İnsan, otomobil, otobüs, minibüs ve kamyonet denizinin yanımdan akıp gitmesini seyrettim. Damarlarımda varlığını hissettirmeye başlayan adrenalinin durulmasını sağlamayı denedim. Başaramadım elbette.

Yapabileceğim bir tek şey vardı. Birkaç saat önceki senaryoyu bozmadan neler söyleyebileceğimi düşünmeye çalıştım lacivert saçlı sekreter Selma'ya. Pek bir şey bulamadım. Biraz daha düşünsem belki bulurdum.

Sol dikiz aynasından, elinde ceza makbuzları bana doğru ağır adımlarla yürüyen trafik polisini görünce motoru çalışırdım, flaşörleri kapadım. Gayet efendice sola sinyal verip, kazasız belasız araç denizinin içine sokmayı başardım otomobilimi. Ne yapacağımı tam olarak bilmesem de hedefim yakındaydı.

Zincirlikuyu mezarlığından çıkan cenaze arabasına yol verdim. Bunun iyiye mi kötüye mi alamet olduğuna boş verdim.

Trafik iyi kötü akıyordu. Esentepe'ye gelince yavaşladım.

Ön tarafa bakan bir kamera olması ihtimal dahilinde olduğuna göre, otomobilimi uzağa bir yere park etsem de nasıl olsa girecektim görüntüye kapıya yaklaşınca. O yüzden Çakır Otomotiv-'in önündeki kaldırıma park etmekte bir sakınca görmedim. Görüntüyü nasıl izah edebileceğim üzerinde düşünmeyi sonraya bıraktım. Tam önünde sağ tekerleği kaldırıma çıkarıp durdum.

Yolcu penceresinden eğilip baktım Çakır Otomotiv'e. Araçlar yerlerinde duruyordu. Güneşin çok çok daha inmiş olmasına karşın, cepheyi boydan

boya kaplayan camlardan içerisini görmek mümkün değildi.

Otomobilden indim. Kapılarını kilitlemedim. Bir gözüm sergilenen araçlarda, kapıya doğru ilerledim. Camında markası ve yılı yazan 4x4'lerden birinin eksik olduğunu göz ucuyla fark ettim. Kaşla göz arasında iyi ciro yapmış bizim şişman dedim içimden. Freelander değildi ama giden. O yerinde duruyordu.

Battı balık yan gider dedim sonra. Elimi kapıya attım, içeri girmeme izin vermedi.

Elimi cama yaslayarak gözlerime siper ettim, içeriye baktım. Herhangi bir otomobil galerisine gelen herhangi biri de kapıyı kapalı bulunca böyle yapardı herhalde.

İçeride görülecek özel bir şey yoktu. İki masa. Masanın yanından tavana yükselen bitki.

Sekreter kız yoktu.

Hayal kırıklığına uğramış birisi gibi iki yanıma baktım geriye çekilip. Dışarıyı gözetleyen bir kamera olmadığını gördüm bu arada. Çakır Otomotiv'in iki yanındaki iki galeride de ses soluk yoktu. Kapılarını tıklatıp "Kemal Bey nereye kadar gitti?" diye sorma niyetimi bastırdım.

Buraya kadar gelmişken bakmadan olmaz tavrıyla Freelander'a doğru ilerledim. Penceresinden içeri baktım.

Sonra başımı iki yana sallayarak otomobilime doğru ilerledim. İçine girmeden son bir kez baktım Çakır Otomotiv'e. Kapıyı açıp oturdum sonra. Arka tarafta bir kapısı olma ihtimalinin yüksek, kapının önünde eğilip kilidi kurcalayan birisini görecek başka birilerinin olma ihtimalinin ise düşük olduğu üzerine bahse girip girmemeyi düşündüm direksiyonda ellerimle tempo tutarak. Hemen vazgeçtim.

Otomobilimi çalıştırdım. Sola sinyal vererek yola çıktım. Sol şeride geçip ilerledim. Vatan gazetesinin önünde iyice sola girip, geriye dönmek için yeşil ışık bekleyen otomobillerin arkasına takıldım. Benden sigara isteyen cam silicisi delikanlı o noktada görev başındaydı. Benim otomobilimin camını daha da kirletmesine fırsat kalmadan yeşil ışıkla hareketlendik.

Eğer polisin reklamcı arkadaşımı alıp götürme gerekçesiyle ilgili bir tahmin yapmam gerekiyorsa ve o tahmin Allah korusun doğruysa, tutabileceğim ipin tek ucu benim eski evdeydi. Galeriyi arkada bırakınca potansiyel problemlerin de bir kısmını arkada bırakmış gibi hızlandığımı hissettim.

Evin önündeki otoparka gelinceye kadar şarkı markı söylemedim. Otopark boş sayılırdı. Otomobilimden inmeden önce karşımdaki üç apartmanın pencerelerini inceledim. Dikkatimi çekecek bir şey görmedim. İnmeye niyetlendim.

Araç telefonum inmeme izin vermedi. Bir kere daha öttü.

Hemen kaldırdım. Böyle hızla kaldırmışlığım azdır.

"Eşekoğlueşek!" diye bağırdı reklamcı arkadaşım.

Rahatlamaya benzer bir duyguya kapıldım.

"Çabuk bırakmışlar," dedim.

"Eşekoğlueşek!" dedi yeniden. "Senin yüzünden!"

Bu kadarını tahmin ediyordum. Bir şey söylememe izin vermeden kulağıma bağırmaya devam etti.

"Bir gram aklım olsa, senin yanına düşüp, ondan sonra, abidik gubidik işlerine bulaşmadan önce biraz düşünürdüm.

Arkadaş hatırına çiğ tavuk yenir dedik, bok yedik. Ulan pezevenk, senin neyine Remzi Ünal denen detektif bozmasıyla..." "Neredesin?" dedim.

"Nerede olacağım eşşoğlueşşek, taksideyim. Ajansa gidiyorum. Ödleri boklarına karıştı onların da."

"İyi," dedim. "Dertleri neymiş?" Reklamcı arkadaşım gülmeye başladı telefonun öteki ucunda.

"Sinirlerim bozuldu Allah Allah..." dedi. "Herifi eşek cennetine göndermişler, benim adamım hâlâ 'dertleri neymiş' diyor. .. Bundan iyi dert mi olur başıma saldığın?"

Hassiktir dedim içimden.

"Kimi?"

"Kimi olacak, beni götürdüğün o galericiyi. Bir de dalga geçtik kalpten gider adam diye."

İnsan az çok bildiği bir haberi nasıl içine sindirirse öyle sindirmeye gayret ettim.

"Senle ne ilgisi varmış?" dedim.

"Cebinde benim kartım çıkmış," dedi reklamcı arkadaşım. "Beyefendinin numarasına biraz gerçeklik kazandıralım diye vermiştim adama."

"Eeee," dedim. "Anlat."

"Ne anlatayım?" dedi reklamcı arkadaşım. "Adamlar gayet ciddi. Efendi de. Benim kart çıkınca üstünden... Neyse ki kimin ne olduğunu biliyorlar."

"Bir de sana teşhis ettirmediler inşallah," dedim. "Morgda falan... "

"Yok," dedi. "Akmerkez'in önündeki bekleme şeridinde olmuş iş. Oradaki güvenlikçiler mi, trafik polisleri mi, çektirmek için yanaşmışlar cipin yanına."

"Akmerkez'in önünde ha?" dedim. "Gündüz gözüyle..."

"Evet," dedi reklamcı arkadaşım. "Adam bir araba daha satayım derken canından oldu. Herhalde deneme sürüşü yaptırıyordu."

Siyah camların arkasından kimse görmemiştir diye düşündüm. Herifi öldür, ondan sonra kapıyı kapat, gir Akmerkez'e, Starbucks'ta kahveni iç. Gündüz, gece fark etmez. "Sen ne dedin?" dedim.

"Korkma, senden bahsetmedim," dedi reklamcı arkadaşım. "İşte... Araba bakmaya gittiydim, Freelander'a baktık, kartımı bıraktım falan..."

"İnandılar mı?" dedim sesimde hafif bir espri kımıltısıyla. İnşallah telefonunu dinlemeye almamışlardır dedim içimden.

"Doğruyu söyledim," dedi reklamcı arkadaşım. "Öyle olmadı mı? Biraz eksik, eşşoğlueşşek arkadaşımızın yere batası namını kurtaralım diye ama doğru. Zaten ortada bir numara olmadığı açıktı. Bıraktılar. "

"Teşekkür ederim," dedim.

"Sen babana teşekkür et," dedi. "Şimdi ne olacak?" "Bilmem," dedim. "Bulacaklar adamı öldüreni, olacağı o..."

"Bulaşmayacak mısın?"

Bu sorusuna cevap verip kafasını daha çok bulandırmaya hakkım olmadığını düşündüm. Kötüsü gelirse, otomobil galerisinin içindeki kameraların görüntülerine reklamcı arkadaşımın hikâyesinden uzaklaşmadan entegre olabilirdim. Gel gelelim, üzerinde kocaman bir çarpı yoktu çekmeceden içeri ittirdiğim zarfın ama yeterince parmak izim vardı. Onları izah etmeye yeterli senaryoyu ajansının en becerikli reklam yazarları bile yazamazdı.

"Bilmem," dedim.

"Bence elleşme hiç," dedi reklamcı arkadaşım. "Bir daha ararlarsa haber ver," dedim telefonu kapatmadan önce.

Direksiyonun üzerinden hafif eğilip boşalttığım dairenin salonuna ve yatak odasına denk gelen pencerelerine baktım. Perdesiz pencerelerde gözlük takmamış körlerin gözlerindeki boşluktan vardı sanki. Tetik dediğin her zaman küçük bir çelik parçası olmaz dedim içimden. Sinyal yerine geçen açık bir Pencere de olur.

Eksik olan mal şimdi emniyetin garajında yatıyordu demek ki. İlk gittiğimizde araçlara alıcı gözle bakmadığıma üzüldüm.

Otomobilimden indim. Kapıyı kilitlerken pencerelerine baktım çevredeki apartmanların. Hızla baktım bakmasına ama anormal bir şey görmedim. Ne bana ne evimin pencerelerine bakan küçük, kül yutmaz görünümlü gözler yoktu. Yorgun bir akşamüstü eve dönen herhangi biri gibi ilerledim girişe doğru. Daha bir tam gün bile dolmadan, epeydir oturduğum apartmana yabancılaştığımı hissettim. Sanki biri soracak gibiydi pencereden kafasını uzatıp kime baktığımı. Anahtarlarımı çok önceden çıkardım cebimden.

Posta kutum boştu. Aidat borçlarının yazılı olduğu listede adımın karşısında düzgün bir çizgi vardı. Bakalım kimin adı yazılacak gelecek ay diye geçirdim içimden. Merdivenleri telaşsız tırmandım.

Eski evimin kapısını açıp girdim içeri.

Kaç kere girmiştim bu evin kapısından tek başıma. Kalkere girip bir tek çöpün bile yerinden kıpırdanmadığı salonda etrafa bakmıştım. Nem içeriye de sinmişti.

Aklımda bin bir tuhaf düşünce, bin bir kez girdiğim ev bu ev değildi şimdi. Burası İstanbul'un Akatlar semtinde, uzaktan önünde adamlar öldürülen Akmerkez manzaralı herhangi bir boş evdi. O kadar.

Boş evin; bomboş, terk edilmiş, adama dönmesi için epey mesai gerektiren salonunun duvarının dibinde, kimsenin umursamadığı halının üstünde, "mesajım var sana" diye göz kırpan telefona doğru ilerledim. Başkasının evinde izinsiz dolaşan bir insan nasıl ürkek adımlarla yürürse öyle.

Mesajı dinlemem için basmam gereken tuşa bastım.

Önce biraz düşündü makine. Sonra içindeki kız yalnızca bir tek mesajım olduğunu söyledi bana. Saatini söyledi sonra Bunları biliyordum.

Tanıdığım bir ses, duyduğum sözleri tekrarladı sonra.

"Remzi Bey... Remzi Bey... Hay Allah, bulsaydım çok iyi olacaktı sizi. Yardıma ihtiyacım var. Çok."

Buldun, dedim içimden. O sırada makinenin ekranında beliren telefon numarasına baktım.

Kendi kendimi 'efendim?' derken duyduğumda mandala bastırıp susturdum makineyi.

Yere oturdum. Sırtımı duvara verdim. Ekranda görünen numarayı tuşladım. Ahizeyi kulağıma götürüp bekledim. Cenaze evlerinde hemen açılırdı telefon. Hemen açılmadı, ikinci üçüncü zili duydum. Yoksa bana da mı telesekreter çıkacak diye endişelendim.

"Aloo..." dedi bir kadın sesi sonra. Tam iş üstündeyiz, ne rahatsız ediyorsun tonlamasıyla cevap vermişti. Kadındı ama aradığım kadın değil.

"Hülya Hanım'la konuşabilir miyim?" dedim. Kibardı sesim doğrusu.

"Kimsiniz?" dedi kadın.

Adımı vermesem olur diye düşündüm. Zarftan da bahsetmeme-liydim bence.

"Hülya Hanım öğleden sonra..." diye başladım. Cümleyi uygun bir palavrayla bitiririm diye umuyordum.

İzin vermedi.

"Hülya Hanım müsait değil..." diye neredeyse bağırdı telefona. "Lütfen rahatsız etmeyin. Onun da eşi dostu olduğunu bilin artık."

"Kendisi bana..." diye devam etmeyi denedim.

"Laf anlamaz mısınız siz?" dedi kadın, sesini biraz daha yükselterek. Rahatsız etmeyin diyorum size. Bir daha ararsanız farklı konuşurum."

Telefon açıldığı gibi kapandı suratıma sonra.

Kendi kendime gülümsedim. Adrenalini yükselen bir tek ben değildim ortalıkta.

Genellikle bir işle ilgili konuşmaya çalıştığımda bana kaba davrananlara sinirlenmem. Kaba davranmak için bir nedenleri olduğunu düşünürüm. Genellikle de vardır. O neden üzerinden çalışırım. Sonuç verir. Birisinin üstünde çalışmak için konuşabilmek gereklidir ama.

Bir kez daha arasam, bir kez daha kapatacaktı yüzüme telefonu, bundan emindim.

İşaretsiz zarfın peşine düşebilmek için birisiyle konuşmam gerekiyordu ancak. Yüz yüze konuşurken telefondakinden daha ikna edici olabileceğime güvenmekten başka çare yoktu. Demir tavında dövülür dedim içimden. Oturduğum yerden kalktım.

Evden çıktım. Hızlı adımlarla merdivenleri indim. Apartmandan çıkıp C Blok'a yöneldim. Bu apartmanın giriş yolunun, benim eski apartmandan daha temiz olduğu dikkatimi çekti. Apartmanın dışında, iki sütun halinde uzanan zil butonlarının karşısındaki isimleri hızla yukardan aşağıya gözden geçirdim. Aradığımı ilk bakışta bulamadım.

C Blok'ta oturanların arasında Kemal ya da Hülya Çakır yoktu buradan anlaşıldığına göre. Bir tanesinin dışında bütün bütanların yanında kimi kartvizitten kesilmiş, kimi küçük kâğıt parçalarına özenle elle yazılmış bir

dolu isim vardı. Bazılarında yalnızca erkek isimleri, bazılarında kadın ve erkek isimleri, bazılarında yalnızca soyadı. Aradığım isimler bunların arasında yoktu. Yalnızca sekiz numaranın butonunun yanı boştu.

Bu beni yıldırmadı elbette. Çok küçükken babamdan öğrendiğim mantık yöntemini çalıştırdım. Olmayana ergi...

Bütanların en üstünde duran küçük hoparlöre bakıp, on altı numaralı dairenin ziline bastım. Haklıysam, bir kez daha refüze edilmek işime gelmiyordu.

On altı numarada ya apartmanın güvenliğiyle zerre kadar ilgilenmeyen birileri oturuyordu ya da pizzacıyı bekliyorlardı, demir kapının otomatiği ona kadar saymadan açıldı.

İçeri süzülüp kapıyı ardımdan kapadım. Tıpkı benimkine benziyordu C Blok'un girişi. Üzerinde sekiz yazan posta kutusuna bir göz attım. Boştu. Merdiven otomatiğine dokunup, yukarı çıkmaya başladım. Acele etmeden. Teker teker.

Sekiz numaralı dairenin kapısının önünde durdum. Sonradan yaptırılmış, epeyce de para harcandığı belli olan ahşap örünümlü çelik bir kapıydı karşımdaki. Üzerindeki metal isimlik de boştu. "Ya Settar!" deyip zile dokundum.

Merdiven otomatiği merdiven boşluğunu aydınlatan lambayı söndürdü. Koridorun ortasına bir hamle edip yeniden yaktım ışığı İçerden terlik sesi falan gelmiyordu.

Kapının tam ortasındaki gözetleme deliğinin karşısında suratıma zararsız bir ifade yerleştirip, dikildim.

İkinci kez basmama gerek kalmadan açıldı kapı. Yarım açıldı ama.

Kapıyı açan kadını tanıyor muydum? Tanımıyordum. Yok, tanıyordum galiba. Evet, evet, tanıyordum. Müşterimdi.

Hülya Çakır, yarısını kapının arkasına gizlediği yüzüyle bakıyordu bana. Türbanı kafasında değildi. Alnının üstüne doğru düşüveren iki tutam sarı saç vardı şimdi her şeyi gizleyen o siyah bez yerine... Eşofmanını

değiştirmişti aralıktan gördüğüme göre. Koyu renk, dokusunu olduğum yerden sezemediğim bir giysi vardı üstünde.

Başınız sağ olsun demek doğru gelmedi o anda bana.

"Biraz konuşabilir miyiz Hülya Hanım?" dedim alçak bir sesle.

Kafasını evin içine doğru çevirdi bir an. Sonra yine bana döndü.

"Gidin," dedi. "Zamanı değil." "Konuşsak iyi olurdu," dedim.

"Gidin Remzi Bey," dedi. "Uygun değil. Hem zaten konuşacak bir şeyimiz yok. Siz işinizi yaptınız. Başınızı daha fazla belaya sokmayın."

"Ben de o yüzden konuşsaydık diyorum," dedim. "Kötü şeylere yol açtı galiba işimi yapmam."

Bir kez daha yarım dönüp içeriye baktı Hülya Çakır.

"Orası beni ilgilendirir," dedi sesine bir miktar kesinlik kazandırmaya gayret edip. Gözlerine de. "Gidin dedim."

Artık dayanamadım. Kaba ya da nazik, sürekli reddedilmeye bir son vermem gerekiyordu.

"Ama zarfın içine baktım ben Hülya Hanım," dedim.

Bölüm 4

Söylediğim şeyin bir etkisi olacağını tahmin ediyordum ama bu kadarını değil.

Dudaklarımdan çıkanı algılar algılamaz Hülya Çakır'ın gözleri büyüdü, kocaman oldu, inanmaz gibi bakarak. Sonra bulanıklaştı gözbebekleri, elini alnına götürmeye çalıştı, götüremedi.

Sanki ağır çekimde gibi yana, kapının içine doğru yığıldı.

Hay Allah, dedim içimden. Başını vurmasa bari.

Başını vurmadı. Son anda kendiliğindenmiş gibi bir hareketle elini düşme yönüne doğru altına getirmeyi başardı, yumuşattı düşüşünü. Başı hareketin hızıyla yana doğru savruldu, omzunun üstünden temas etti yerle. Ses çıkmadı.

Yerimden kıpırdayamamıştım kadın düşerken. Kendi kendime hayıflanmayı kısa kestim. Hemen başına çöktüm gövdemin yarısıyla kapıdan içeri girip. Elimi kafasının altına getirip hafifçe kaldırdım. Görmeme izin vermediği saçlarına dokununca suç işlemiş gibi irkildim bir an. Sonra üstesinden geldim bu duygunun.

Gözleri açıktı ama görmüyor gibiydi. Üstümde kafasının altına koyabilecek ceket gibi bir şey olmadığı için etrafıma baktım. Antredeydik, askılıklarda işime yarayacak bir şey olabilirdi.

"Anne!" diye bir çığlık geldi içerden. Bir kız çığlığı. "Anne! Ne oldu?"

Antrenin bağlandığı koridordan yalnızca atkuyruğunu algılayabildiğim bir siluet hareketlendi. Çığlığı sürdürerek tepemize geldi.

"Anne! Anne! Anneciğim. Aman Allahım! Aman Allahım!

"Sakin olun," dedim nasıl biriyle konuştuğumu tam olarak anlamadan. "Şu ceketi verin oradan."

Atkuyruklu siluet sustu. Bir bana baktı galiba, bir annesine. Sonra sesini çıkarmadan biraz ötemizdeki askılıktan sentetik bir kumaştan yapılmış bir yağmurluk verdi elime.

"Bu olmaz," dedim. "Daha kalın bir şey lütfen...Hadi..."

Atkuyruklu kız biraz daha toparlanmış gibiydi. Bu kez askılığı eliyle taradı. Kafam yukarda, ne yaptığına bakıyordum. Sonra derinlerden kareli, ele gelen dokusu olan anorak gibi bir şey bulup çıkardı.

"Teşekkür ederim," dedim. Verdiği giysiyi katlayıp Hülya Çakır'ın başının altına yerleştirdim.

Sonra yüzüne baktım kadının. Biraz daha çalışsam kendine gelecek gibiydi. Hafif hafif tokatladım yanaklarını.

"Hülya Hanım..." diye seslendim. "Hülya Hanım..."

Kıza döndüm.

"Bir bardak su getirir misiniz..."

Atkuyruklu kız ikiletmedi. En azından niyeti oydu. Fazla ileri gidemedi ama koridorda.

Bulunduğum yerden yüzünü göremediğim bir kadının sesi engelledi onu.

"Ne oluyor Nazan?" dedi ses. "Kim bu? Annene ne oldu?"

Bir daha ararsan farklı konuşacak olan kadınla tanış Remzi Ünal, dedim kendi kendime.

"Bayıldı," dedim soru bana yöneltilmiş gibi ama kadının yüzüne bakmadan. "Bir bardak su getirse iyi olur."

Sesimi az önceki telefonda konuşana benzetti mi bilmem. Yüzünü görmedim.

"Sen kimsin yaa?" dedi tepemden. Sonra tanımış gibi gevşedi yüzünün çizgileri.

"Bir saniye lütfen, durumuna bakalım önce," dedim. "Taksiriz..." Ne yaptığımı biliyormuş gibi Hülya Çakır'ın kolunu birazcık sıyırıp nabzını tuttum. Doğru dürüst alamadım kalp atışlarını ama elimi bileğinde tutmaya devam ettim. İşe yaradı.

Yana çekildiğini atkuyruklu kızın ayak seslerinden anladım. Bir iki tokat daha attım Hülya Çakır'ın yüzüne. Başım sağdan sola oynattı. İyi haber dedim içimden.

"Hülya Hanım! Hülya Hanım!" diye üsteledim.

"Inh... " diye bir ses çıktı Hülya Çakır'ın dudaklarından. Bu daha iyi haber dedim kendi kendime.

"Hülya, iyi misin?" dedi tepemizde dikilen kadın. "Bir bak. Korkutma beni ne olur..."

Ben dönüp baktım Hülya Çakır yerine sonradan gelen kadına. Artık bakmanın zamanı gelmişti.

Sokakta görsem, "Başınız sağ olsun Hülya Hanım," diyeceğim kadar benzemiyordu Hülya Çakır'a ama andırıyordu onu Aynı kuaföre yan yana oturmuşlar da aynı dergi fotoğrafına işaret etmişler gibi saçında iki tutam sarı vardı bu kadının da. Benzerlik orada bitiyordu ama. Buruna dokunulmuştu belki Kemeri yok olmuş, ucu biraz daha yukarı kalkmıştı.

Küçük gözlere kim müdahale edebilirdi ama yıllar sanki biraz korku, biraz güvensizlik, biraz tedbir getirmişti. Kaşlar inceltilmişti.

Benzerlik kıyafette tümüyle ortadan kalkıyordu. Reklamcı arkadaşımın müşteri temsilcisi kızlarda gördüğüm beyaz, minik işlemeli bluz, dar, lacivert bir eteğin altındaki siyah çoraplarla tamamlanmıştı. Eteğin boyu reklamcı kızlarla yarışacak kadar kısaydı. Ayağında kıyafetine uymayan tüylü ev terlikleri vardı.

Ben bakınca, Hülya Çakır'a benzeyen kadın da bana baktı. Bir şey söylemedi ama. Durumu derinden kavramaya çalışıyor gibi biraz daha kıstı gözlerini. Hülya Çakır bir kez daha inledi.

"Yardım edin," dedim kadına, Hülya Çakır'ı koltuklarından tutup oturur duruma getirmeye çalışarak.

Otorite numarası da çalıştı. Mini eteğinin izin verdiğince eğildi kadın. Sonra dizlerinin üzerine çöktü. Hülya Çakır'ı hafifçe çekerek oturttuk. Sırtını kapının yanındaki duvara yasladım Başının altına koyduğum anorağı kenara çektim.

Atkuyruklu kız elinde kocaman bir su bardağıyla yanımıza eğildi.

Bir elimle başının arkasını tutarak bardağı ağzına götürdüm Hülya Çakır'ın. Kadının dudaklarının arasından çok az bir miktar su geçti boğazına. Birazı kenardan aşağı kaydı. Burnu muamele görmüş kadın duvardan destek alarak ayağa kalktı. Eteğini çekiştirdi.

"Ne oldu?" dedi atkuyruklu kıza. "Ne oldu da bayıldı annen?

Dikkatim Hülya Çakır'da olduğu için kızın cevap yerine ne işaret ettiğini görmedim.

Hülya Çakır gözlerini açtı. Eliyle yanağını sildi. "Nazan..." dedi. "Nazan..." "Buradayım anne/' dedi kız. "Buradayım. Ne oldu sana?"

"İyiyim," dedi Hülya Çakır. "İyiyim kızım."

Sonra beni algıladı. Gözlerinin içinden yarı şeffaf bir bulut geçti sanki. Yine de bir şey söylemeden önce tepemizden bakan kadına çevirdi gözlerini. Duvara doğru daha iyi yaslanmak için kalçasını hareket ettirdi yerde.

"İçeri gidebilirsin artık bence," dedi öteki kadın. "Oturma burada."

Atkuyruklu kız bu öneriye benim ne diyeceğimi merak eder gibi yüzüme baktı. Ben Hülya Çakır'a.

"İyi misiniz?" dedim. "Bir yudum daha su?"

Başıyla önerimi reddetti. Sonra kafasını kaldırıp ayaktaki kadına doğru konuştu.

"Bir sigara getir bana," dedi. "Bir iki nefes çekeyim, kendime gelirim."

Nedense cebimdeki paketi çıkarmamam gerektiğini hissettim. Öteki kadın ne anlama geldiğini anlayamadığım bir hıhlamayla geri döndü. Koridordan içeriye doğru yürüdü. Hülya Çakır kızına döndü bu sefer.

"Bir kül tablası getir Nazan," dedi. "Bu akıl edemez şimdi, bir de içerden başörtümü."

Nazan Çakır da kadını izledi. Ağzından hıhlama çıkmadı ama onun.

Hülya Çakır bana baktı. Gözleri hiç de biraz önce bayılmış birinin gözleri gibi değildi.

"Baktınız mı gerçekten?" dedi.

Gözlerinde bakmamış olmamı çok dileyen bir şey vardı. Doğruyu söyledim.

"Hayır," dedim. "Beni içeri almanıza yarar diye öyle söylemiştim."

"Allah'a şükür," dedi Hülya Çakır oturduğu yerden antrenin tavanından sarkan püsküllü abajura bakarak. "İnsan içine çıkamazdım bir daha, gerçekten içine baksaydınız," dedi. "Ölürdüm."

Bir başka ölümü hatırlamış gibi yeniden sislendi gözleri.

Bunu söylemek için çok tuhaf bir durumdaydık ama mecbur hissettim kendimi.

"Başınız sağ olsun," dedim. Arkasından ne diyeceğimi bilemedim.

"Sağ olun," dedi Hülya Çakır. Puslu gözlerinin daha da puslanmasını engellemek istercesine elinin tersini gözlerinin üstünden geçirdi. Sonra biraz daha toparlanmış gibi doğrudan gözlerimin içine baktı.

"Gerçekten..." dedi. Cümlenin gerisini havada bıraktı.

"Gerçekten," dedim. "Özür dilerim. Böyle olacağını bilemedim."

"Önemli değil," dedi. Başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Koridordaki hareketlenmeyi hissedince sustu ve o tarafa doğru baktı. Henüz tanışamadığım kadın bir elinde uzun Marlboro paketi öteki elinde peri bacası şekli verilmiş bir mermerin içine oturtulmuş masa üstü çakmağı ve kesme cam kül tablasıyla bize doğru geliyordu. Atkuyruklu kız arkasındaydı. Elinde koyu renkli bir örtü vardı. Desenlerim çıkaramadım.

Mini etekli kadın sesini çıkarmadan bana doğru uzattı elindekilerini. Başımı hafifçe sallayarak teşekkür ettim alırken

Geriye çekildi. Kül tablasını yere bıraktım. Paketten bir sigara alıp Hülya Çakır'ın dudağına yerleştirdim. Çakmak ancak ikinci seferde yandı cılız bir alevle. Sigarasını yaktım kadının.

Biraz geriye çekilip ilk nefesinin keyfini çıkarmasına izin verdim. Hülya Çakır fırsatı kızının elinden aldığı örtüyü başına dolamakla değerlendirdi. Alelacele, köylü kadınlar gibi bağlamıştı.

Mini etekli kadın konuşma fırsatını kaçırmadı.

"Ne oldu Hülya?" dedi. "Tansiyonun mu düştü? Yoksa.

"Yok yok, iyiyim," dedi Hülya Çakır sigarasının dumanını kesik kesik savurarak. "Ne olduysa, bir anda..."

Yerimden doğruldum. Sol ayağım biraz uyuştuğu için zor oldu ama başardım. İki ayağım üzerinde dengelendim sonra.

"Biraz daha iyiyseniz, içeri geçsek de konuşsak," dedim. Hülya Çakır'a elimi uzattım kalkmasına yardım için.

Hülya Çakır sigarasını yere bıraktığım kül tablasında söndürdü. Elime uzandı sonra. Avucunun soğuk olduğunu algıladım. Demek el sıkmayan cinsinden değildi. Önce başının dönüp dönmeyeceğini test eder gibi yarım bir kalkış hareketi yaptı, sonra güvenle kalktı ayağa. Elini hemen çekti elimden. Başörtüsünün uçlarını sıkıladı.

"Anne yavaş!" dedi Nazan Çakır.

Hülya Çakır iki ayağının üstünde dengeledi kendisini. "İyiyim, iyiyim," dedi.

Adının Asuman olduğunu öğrendiğim kadın yolu açmak için yana çekildi. Hülya Çakır bastığı yere bakarak koridorda ilerledi. Kızıyla ben arkasından yürüdük. Kül tablası, sigara, çakmak kızının elindeydi. Asuman ikimize de yol verdi.

Salon benim eski evin salonunun olduğu yerdeydi. Evin geride kalanının da aynı plana sahip olduğunu anlamak için deha gerekmiyordu. Aynı plan, ters yön. Pencerelerin arkadaki küçük vadiye baktığını, Beşiktaş Kulübü'nün belediyeden devraldığı kapalı spor salonunun çatısını uzaktan görünce anladım.

Salon, benimkinin aksine, ağzına kadar doluydu.

Kütüphanemin olduğu yerde kocaman bir büfe vardı. Oymalı tahtadan köşeleri olan, içi de ağzına kadar ıvır zıvır dolu bir büfe. Büfenin önünde, kenarında sandalyelerle kocaman bir yemek masası. Masanın üstündeki örtünün işlemelerinden fakir iki kıza iki gelinlik çıkarabilirdiniz. Masanın hemen dibinde kırmızı kadife döşenmiş oturma takımı başlıyordu. Oturma takımının tekli koltukları, ikili kanepesi, üçlü kanepesi pencereye kadar ulaşıyordu. Benim televizyonumu koyduğum iki pencerenin arasında ince uzun bir kütüphane vardı. Kütüphanede herhalde eve geldiğinden beri hiç açılmamış Meydan Larousse ciltlerinin işgal ettiği yerin dışında kalan her yer irili ufaklı fotoğraflarla doluydu. Çerçeveli, çerçevesiz. Oturma takımının ortada bıraktığı boş alanda bej renkli, uzun tüylü bir halı yerleştirilmişti. Televizyon, seyretme mesafesine bakıldığında gözü rahatsız edecek kadar büyük ekranlı bir plazmaydı. Kapalıydı beklendiği gibi. Benim evin kimselerin kalmadığı misafir odasına denk düşen odayı gündelik oturma odası olarak düzenlemişler demek ki diye düşündüm kendi kendime. O odada daha küçük bir televizyon vardır. Telefon kütüphanenin altındaki çıkıntıdaydı.

Hülya Çakır salonun girişinde durdu. Ev sahibi olduğunu hatırladı sanki.

"Buyurun," dedi bana. Sonra elini alnına götürdü. Yine de bekledi önce benim oturmamı.

Kendime, kendi evimdeki koltuğumun konumuna yakın duran tekli koltuğu uygun bulup oturdum. Hülya Çakır üçlü kanepeye, çaprazıma oturdu. Asuman arada bir boşluk bırakıp yanma. Eteğini kontrol ederek bacak bacak üstüne atlı Nazan Çakır ayakta kaldı. Ellerini önünde birleştirmişti. Elindekilerini masanın üstüne bırakmıştı.

Böyle bir durumda, evin içi girip çıkanla dolu olmalıydı diye geçirdim aklımdan. Yemekler gelmeliydi, telefon susmamalıydı, insanlar birbirlerine cenazenin hangi camiden kalkacağını fısıl-damalıydı. Yok, böyle olmamalıydı.

Niye böyle olduğunu tahmin etmek mümkündü ama. Doğru tahmin etmek. Belki.

Kapıyı çaldığımdan beri ev sahibime ilk kez doğru dürüst bakabiliyordum şimdi. Üstünde neredeyse siyaha varan koyulukta lacivert bir elbise vardı. Sekreter kızın saçları kadar koyu. Belindeki fiyonk yapılmış şeridin dışında hiçbir eklenti yoktu giysisinde. Ayak bileklerine kadar inen bol etekleri, saatini bile gizleyen uzun kolları vardı.

Sanki kim önce konuşacak der gibi kıpırdandı yerinde ev sahibem. Asuman Hanım ona baktı.

"Kimin kim olduğunu anlamışsınızdır ama tanıştırayım. Asuman. Kardeşim..." dedi ev sahibem eliyle yanındakini göstererek. Memnun oldum anlamında başımı salladım kadına doğru. Aynı cevabı aldım. "Kızım..." dedi sonra kafasını ayakta duran atkuyruklu kıza doğru çevirerek Hülya Çakır. Kıza da başımı eğdim.

Atkuyruklu kızın yüzünde hiçbir değişiklik olmadı eve gelen orta yaşlı bir adama takdim edilince. Üzerinde bir blucinle yazısız, mavi bir tişört vardı. Yüzünde Kemal Çakır'ı andıran herhangi bir iz görmedim. Annesinin yirmi yıl önceki haline benziyordu daha çok. Göğüsleri biraz daha gelişmişti. Ev sahibim ona döndü. Bakalım ne isteyecek diye geçirdim içimden. "Nazan, birer kahve yap bize," dedi. "Remzi Bey'e sor bakalım nasıl içer?"

"Orta lütfen," dedim kız bir şey sormadan. Kız geri döndü. Odadan çıktı. Evlerimizin planına göre çıkınca sola dönüp mutfağa gireceğine, sağa döndü, koridordan yürüdü. "Onun için de çok zor..." dedi ev sahibem.

Başımı anlayışla salladım. Genç kuşağın ergenlikten kaynaklanan ebeveyn çatışmasının sonuçlarını irdelemenin sırası değil diye düşündüm. Kardeşinden de bir şey isteyecek mi diye bekledim. İstemedi.

Geriye bir şey isteyeceği bir tek ben kaldım galiba dedim içimden.

"Remzi Bey, sizden Asuman adına, kendim adına özür dilerim," dedi. "Telefonda öyle konuşmamalıydı sizinle. Ama nedeni vardı. Kapıda ben de yanlış davrandım."

Hiç önemli değil anlamında başımı salladım. Bazen az konuşmak işe yarardı. Karşınızdaki istim üzerinde olduğu zamanlar özellikle. Kardeşi başı hafifçe yana doğru eğilmiş dinliyordu.

"Beni koruduğunu düşünüyordu," diye devam etti. "Haberi aldıktan beri aklım başımda değildi benim de. Benim korkum ona da yansıdı. Tanıdığım bir avukat falan da yok."

Avukata neden ihtiyaç duyduğunu da sormamayı yeğledim. Haberi kimden aldığını da.

"Böyle durumlarda iş biraz karışık oluyor," dedi ev sahibem. "Acınızı bile doğru dürüst yaşayamıyorsunuz. Karşı taraf da sizi suçluyor haliyle..."

Karşı tarafı da az çok tahmin ediyordum. Neden suçladıklarını değil elbette. Onu da öğrenecektim nasıl olsa. Sessizliğimi korudum.

"Aslında sizi kapıda görünce sevinmem gerekirdi," dedi ev sahibem. "Bana ancak siz yardım edebilirsiniz. Bunu hemen anlamalıydım."

Sonra, nasıl yardım edeceğimi anlatmaya nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi iki yanma baktı. Kardeşi tedirgince yerinde kıpırdadı.

Sırası dedim içimden. Artık hafif bir ittirmenin zamanı gelmişti. Sadece yardımsever bir komşu olmadığımı bildiklerine göre.

"Teknik olarak hâlâ müşterim sayılırsınız," dedim. Sonra kapının girişinde olanları hatırlayarak ekledim. "Belki yalnız konuşmamızda fayda vardır."

Kendisini büyük bir zorluktan kurtarmışım gibi aydınlandı yüzü. Kardeşine baktı.

Kardeşi yerinden kıpırdamadı.

"Emin misin?" dedi benim yüzüme bakmadan.

"Lütfen," dedi ev sahibem.

"Ayrıldığımda böyle değildi ama..." dedi kardeşi. "Senden yapmanı isteyeceğim şeyler de var," dedi ev sahibim "Sonra ama." Asuman Hanım bu kez hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı. Kafasını iki yana salladı onaylamadığını göstermek ister gibi. Sonra döndü. Salonun kapısına yöneldi. Tam kapıda durdu. Elinde tepsiyle içeri girmeye niyetlenen atkuyruklu kıza yol verdi Ona da bir şey söylemedi. Salondan çıktı. Kız bize doğru ilerlerken evin içinde açılıp kapanan bir kapının sesini duydum

"Teyzem nereye gidiyor anne?" dedi atkuyruklu kız kahveleri önümüzde eğilerek tutarken.

Bana en yakın olan kahveyi aldım. Oturduğum derin koltukta, ağırlık merkezim arkadayken dikkatli olmam gerekiyordu. Kahveyi dökmeden kontrolüme almayı başardım ama.

"Remzi Bey'le biraz konuşmamız gerekiyor," dedi ev sahibem. "Sen de odana lütfen."

"Teşekkür ederim," dedim kıza. "Sen iyi misin?" dedi kız annesine.

"İyiyim iyiyim," dedi kadın. "Bir şeyim yok. Biraz konuşacağız."

Atkuyruklu kız tepsi elinde odadan çıktı. Hangi yöne gittiğine bakmadım artık.

Kahvemden bir yudum aldım. Üstüne sigara eklemek için bir sehpaya ihtiyacım vardı, sesimi çıkarmadım. Kahve de bir şeye benzemiyordu. İçerden sertçe kapanan bir oda kapısı sesi geldi. Ardından evin dış kapısı açıldı, kapandı.

Ev sahibem de bir yudum aldı kahvesinden. Yemek masasının üstündeki sigara, çakmak ve küllüğe baktı. Ama yerinden kımıldamadı. Yüzüme baktı. Anlatacaklarının yerine gidip gitmeyeceğini anlamak ister gibi bakıyordu.

"Tuhaf bir cenaze evi olduğunu fark etmişsinizdir," dedi sonra. "Cenazenin nereden kaldırılacağını bile bilmiyorum halbuki."

Başımı salladım.

"Nedenini tahmin ediyorsunuzdur." Başımı bir kere daha salladım.

"O kadından boşanamıyordu bir türlü," dedi elindeki kahveyi kanepenin üstüne bırakarak. Öne doğru biraz eğilerek dinledim. Biraz geriden alması normaldi.

"Böyle yaşamak çok zordu zaten," diye devam etti. "Kocaman bir kızın var. Beraber yaşadığın adama baba diyemiyor. Senin başka çaren yok. Adam tek dayanağın. Böyle olmaz desen, gelecek ay evin kirasını nasıl vereceksin? Kız bir üniversiteye girerse başını kurtarır diyorsun. Giremiyor. Çalışayım desen ne halt edeceksin? Ne bilirsin ki ne çalışacaksın? Zaten ortalık kıyamet... "

Bana değil kendine anlatıyordu sanki. Belki sayısız kere anlattığı gibi. Küçük bir aradan sonra derin bir nefes alıp devam etti.

"Bazı şeyleri kabullenince, işler iyiye gidiyor sanıyorsun. Gitmiyor oysa. Gitmiyor."

Yere, tüylü halıya bakıyordu şimdi. Bıraksam ikinci sınıf bir 'hayatım roman' sinopsisi anlatacağını sezdim. Başka bir şeye ihtiyacım olduğunu düşündüm.

"Nasıl haber aldınız?" dedim.

Yüzüme baktı. Gülmek ister gibiydi. Gülemedi. Dudağı hafif büküldü yalnızca.

"Karısı telefon etti," dedi. "Dostça bir telefon olduğunu düşünmeyin. Ağzına geleni söyledi. Belki de haklı kadın. Ben olsam ne yapardım bilemiyorum. Ama korkuttu da beni. Asuman'ı çağırdım hemen. Ne işe yarayacaksa... Bir daha ararlarsa o konuşsun diye düşünmüştüm. Kızın bir de iş görüşmesi vardı. Yoldan çevirdim."

Başını iki yana doğru salladı.

"Ne dedi?" dedim. "Karısı dediğiniz hanım?"

"Kemal'i benim öldürdüğümü..." dedi ev sahibem. Kafasını kaldırıp yüzüme baktı benim yargımı merak ediyormuş gibi. "Haberi veren polislere de öyle söylemiş." "Polisler?" dedim.

Henüz gelen olmadı," dedi omzunu silkerek. Neden öldürmüşsünüz?" dedim. "Kendisine döneceğini anlamışım... Artık benim gibi bir orospuya para yedirmeyeceğini anlamışım... Çok affe-dersiz başım örtük, kıçım acıkmış. İşte öyle şeyler. Ağız dolusu hakaret. Ağız dolusu..." Bıraksam ağlardı belki. Bırakmadım. "Bana kalırsa sizi endişelendiren başka bir şey," dedim. Kafasını kaldırdı yeniden. Gözlerinde ağlamakla ilgisiz izler gördüm.

"Haklısınız," dedi. "O zarfı geri istiyorum. Bana onu getirirmisiniz?"

Bölüm 5

Müşterilerimin işine gelen şeylerin benim de işime gelmesi enderdir, ne yalan söyleyeyim. Eksik gerçeklerin, yalanların, saptırmaların ve kıvırtmaların arasında kendisine bir yol bulmaya çalışır her iki taraf da. Doğası böyledir bu mesleğin.

O yüzden bu da nereden çıktı diye düşünmedim. İki kişinin istediği şey, bir kişinin istediği şeyden daha kolay gerçekleşir diye düşündüm.

"Getirebilirim," dedim. "Belki."

"Getirebilirseniz hiçbir müşterinizin, eee, olmadığı kadar minnettar kalırım size," dedi ev sahibem.

"Bazı şeylere bağlı," dedim minnettarlığın beni zerre kadar ilgilendirmediğini belli eden bir ses tonuyla.

"Nelere mesela?" dedi. Herhangi bir şeyi yanlış anlamaya eğilimi yokmuş gibi söylemişti bunu.

İçimden bir ses, mümkün olduğu kadar acele etmem gerektiğini söylüyordu. Aldatılan acılı kadın, polise kendiliğinden müşterimden bahsetmese bile, 'eşinizin birisiyle ilişkisi var mıydı?' sorusunun standart ilk üç soru arasında olacağını biliyordum. Suçlamasını ciddiye alsalar da almasalar da, kapı ya da telefon her an çalabilirdi. Gelmelerini daha ne kadar erteleyebilirdi İstanbul trafiği. Sorulara cevap verenler arasında olmayı istemiyordum. Hem de hiç. Saatime baktım.

"Zarfın içinde ne olduğunu bilmem gerek," dedim. Mesleğim tetiği bulanın onu tutan eli de bulacağını epeydir öğretmişti bana.

Ev sahibem gözlerimin içine kararlılıkla baktı. Ondan isteneni yapmayacağı belliydi bu bakışlarda. Ama yine de dikle izlememi emreden bir şey vardı gözbebeklerinde. Hafifçe gülümsedi. Çok hafif.

"Bunu size söyleyemem," dedi. "Daha önceden belirttiğim gibi. Ama hoşunuza gidecek bir anlaşma önerebilirim." "Dinliyorum," dedim.

"Zarfı ele geçirdiğinizde, içine bakmadan geri getirirseniz, sabahkinden biraz daha kalın bir başka bir zarf veririm size," dedi

Gülümseme sırası bendeydi. Öyle yaptım. Sıkı motivasyon dedim içimden.

Teknik olarak çok kârlı bir teklifti, ama bunun kişisel güvenliğime yönelik tehdidi bir hayli artırdığının da farkındaydım. Zarfın içine bakıp bakmama meselesini biraz daha kurcalamaya karar verdim.

"Yine de bakabilirim," dedim.

"Baktığınızı hemen anlarım," dedi Hülya Hanım. "Antrenmanlıyım, bu kez bayılmam. Ama kendi zarfınızı kaybedersiniz."

Hafifçe gülümsedi.

Bu kadını hafife alma Remzi Ünal dedim içimden. "Tamam, anlaştık," dedim. "Hâlâ koyduğum yerde olduğundan emin miyiz?" "Herhalde," dedi.

"Burada gelmeden önce, galerinin önünden geçtim," dedim. "Kapı duvardı, içeride de kimse yoktu."

"Selma'yı götürmüşler midir?" dedi gözlerini korkulacak bir ihtimal aklına gelmiş gibi açarak.

Başımı salladım. Herhalde dedim kendi kendime. "Zarfı koyduğunuzu görmedi değil mi?" Başımı yine salladım.

"Neyse," dedi ev sahibem sanki içi rahatlamış gibi. "Zaten sizi bir kez daha görmesi uygun olmazdı. İçeri girmeniz dert. "Bendeki anahtarı verebilirim."

Saatime bir kez daha baktım. Polislerin cinayet soruşturmalarındaki hızlarını tam olarak bilemiyordum ama içimden bir ses acele etmemi öğütlüyordu.

"Verin o zaman," dedim.

"Bir dakika," dedi ev sahibem. Ayağa kalktı. Bir şey söyleyecekmiş gibi duraksadı, sonra vazgeçti. Salondan çıktı.

Kahvemden bir yudum daha alma ihtimalini değerlendirdim. Berbat tadının üstüne soğuması da eklenmiştir dedim kendi kendime. Vazgeçtim.

Hangimizin o zarfın içindekilere daha çok ihtiyacı var diye düşündüm. Ne fark eder dedim sonra.

Ev sahibem içeri girdi tekrar. Elinde Mercedes amblemine bağlı bir anahtar vardı.

Yerine oturmadan uzattı anahtarı. Ayağa kalkarken aldım.

"Bu arka kapının anahtarı," dedi. "Binanın arkasına dolanırsanız görürsünüz. Son çıkan alarmı çalıştırdı mı bilmem ama tuvalete giden kapının arkasında kumandası var. Eğer kırmızı ışık yanıyorsa dört kere ikiye basmanız gerekir. Kırk beş saniye içinde. Yoksa çalar."

"Karakola mı bağlı alarm?" dedim.

"Hayır. Bir şirket var. Onun merkezinde. Güya sinyal gelirse bir adam yolluyorlarmış. Eskidendi karakol."

Artık sormam gerekiyordu. Zamanım az olsun, olmasın.

"Neden gidip kendiniz almıyorsunuz zarfı?" dedim. "Bu kadar önemliyse... "

Ev sahibem bir adım geriye attı konuşurken. Eliyle sitenin arkasındaki vadiye, kapalı spor salonuna, iyice gerilerdeki bankaların göğe yükselen yapılarına açılan pencerelerini işaret etti.

"Pencerelerimin pırıl pırıl olması da önemlidir benim için, dedi. "Ama her hafta temizliğe gelen kadına sildiriyorum onları. Aşağı düşmesi benim düşmemden çok daha küçük bir ihtimal."

Hak ettin bunu Remzi Ünal dedim içimden. Cevap vermedim. Kadını hafife almama kararım için tebrik ettim kendimi

Kapıya doğru ilerledim. Mercedes amblemli anahtarı cebime koydum yürürken.

"Şimdiye kadar da hiç düşmedi," dedi arkamdan ev sahibem. Sesinde hafit bir gülümseme tonu vardı ama dönüp neye benzediğini denetlemedim artık.

Merdivenleri çok fazla düşünmeden indim. Düşünmeye kalksam, mesleğim ve mesleğimi icra edişim üzerine deminki şahane yorumdan

fazlasının geleceğini biliyordum. Düşmenin sonunun nereye kadar varacağını kendi kendime bir kez daha söylemenin ne yararı vardı? Yıldız Turanlı yeteri kadar belirtmişti bunu, sözlü ve sözsüz olarak. Artık belirtmek zorunda kalmama kararı almıştı, o başka.

Gidip şu lanet zarfı yerinden alayım, sahibine vereyim ve kim kimi öldürmüş diye düşünmekten sonsuza kadar kurtulayım dedim içimden.

Apartmanların ortasındaki otoparka erişince yeniden eski evime çıkmamın gereksiz olduğunu düşündüm. Otomobilime doğru yürüdüm. Başımı yeni belalara sokmamdan memnun olmuş gibi parlıyordu camları, iyice eğik gelen akşam güneşinin altında.

İçeri girdim. Kabindeki fırının etkisini azaltmak için şoför ve yolcu kapılarının pencerelerini indirdim. Motoru çalıştırdım. Hareket etmeden önce bir sigara yaktım ama.

İyi bir kahve konusunda yanlış karar aldığımı düşündüm.

Çoğu zaman yanlış karar aldığımı düşündüm. İnsanoğlu değişmem zannediyor ama değişiyor dedim kendi kendime. Bu derin gerçeğin farkına varmanın, ben dahil kimsenin işine yaramayacağını fark ettim sonra kendi kendime.

Motoru çalıştırdım.

O anda araç telefonum çaldı. Sigaramı pencereden atacak kadar beklettim karşı taraftakini.

Sekreteri değil kendisiydi reklamcı arkadaşımın.

"Hey!" dedi.

"Sana da hey!" dedim.

"Bir gelişme var mı?" dedi.

"Galeriye bir kere daha gitmem gerekiyor," dedim.

Bir an durakladı konuşmadan önce.

"Kafadan hakama alacağımı söylesen seninle gelmem," dedi aceleyle sonra.

"Söylemiyorum zaten," dedim. "Sende ne var ne yok? Bir daha geldiler mi, telefon falan?"

"Hayır. Ben de sende haber vardır diyordum. Aramızdaki detektif sensin."

Derin bir soluk verdim.

"Bunca zamandır ben de öyle sanıyordum," dedim. "Aslında dördüncü katın camlarını silen temizlikçi kadınmışım. Dışarıdan silen yani."

Anlamasını beklemiyordum. Anlamadı da.

"Ne saçmalıyorsun?" dedi.

"Boş ver," dedim.

"Bak bir yardımım dokunacaksa gelirim," dedi. "Şaka yaptım demin."

"Anladım," dedim. "Gerek yok."

"Tamam," dedi reklamcı arkadaşım. "Bir gelişme olursa haber ver. Çaktırmıyorum ama korkuyorum bayağı."

"Tamam," dedim telefonu kapatmadan önce. Ben de korkuyorum dedim kendi kendime.

Pencereden attığımın yerine bir yenisini yaksam mı diye düşündüm önce. Sonra vazgeçtim. Otomobilimi birinci vitese takmak için ayağımı debriyaja, elimi vites koluna götürdüm. Takamadım ama.

Kapı açıldı. İçeri önce bir çift mini etekli bacak girdi, sonra Asuman yolcu koltuğuna oturdu, kapıyı kapattı. Elindeki çantayı kucağına yerleştirdi. Siyah, hanım hanımcık bir çanta Ayağımı debriyajdan çektim. Yüzüne baktım.

"Sizinle mutlaka görüşmem lazımdı," dedi. "Hem de hemen. Neyse ki çok bekletmediniz."

"Buyrun," dedim hiç şaşırmamı şçasına. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Sürebilir misiniz?" dedi boştaki elini cama doğru kaldırıp "Görüp mörüp şey etmesinler... "

Sesimi çıkarmadan otomobilimi hareket ettirdim. Apartmanların arasındaki boşlukta kocaman bir U dönüşü yaptım, caddeye ulaşan yokuşu tırmanıp sola döndüm. Asuman yanımda birlikte alışverişe çıkmışız gibi oturuyordu. Çantası kucağında.

Açıldığından beri bir kez geldiğim kocaman marketi kucaklayan Mustafa Kemal Kültür Merkezi'ne kadar konuşmadan geldik. Kavşaktaki kırmızıda durdum. Başımı çevirip yüzüne baktım.

"Dinliyorum," dedim.

"Öncelikle sizden özür dilemem gerek," dedi Asuman sanki cümleyi önceden hazırlamış gibi hızlı hızlı. "Boşverin," dedim. "Önemli değil."

"Yok, size öyle söylememem gerekiyordu. Hem kimseyle öyle konuşmamam gerek. Eğer iş hayatında ilerleyeceksem. Değil mi?"

"Evet," dedim. "Öyle derler."

"Hem zaten doğru çıkmadı mı? Demin bağırdım size telefonda, içerde kötü davrandım, şimdi yardımınıza ihtiyacım var."

Bu cümlenin ardından ağlar diye korktum. Ama ağlamadı. Özellikle yumuşatmaya çalıştığı gözlerle baktı yüzüme. "Elimden gelen bir şeyse," dedim.

Çantasını açtı. Hızla hareket ediyordu sanki fikrimi değiştirirsem diye. Elini içine soktu. Bekledim. Elini çekti çantasından.

"Şunu benim için saklar mısınız?" dedi sonra.

Avcunun içinde 6.35 milimetrelik bir tabanca vardı. Bir CZ 92. MKE'nin bir ara sattıklarından. Bir beze falan sarılı değildi. Apaçık, çıplak, ortada. Bir o kadar da tedirgin edici. Yeni tanıştığınız bir kadının karşınızda soyunması gibi.

"O ne?" dedim. "Kimin o?"

Bu kadarcık şeyi akıl edemedin mi der gibi baktı yüzüme. Bu bakışı sık sık alacak şeyler söylemeye başladın bu ara Remzi Ünal dedim kendi kendime.

"Nazan'ın," dedi. "Saklayabilir misiniz?"

"Önce onu torpido gözüne koy, hemen," dedim bütünüyle otorite taşıyan bir sesle. "Gören mören olur."

Elindekini torpido gözüne koyusunu seyrettim hafifçe eğilip. Doğrulduğunda başını beladan kurtarmış birinin rahatlığı vardı üstünde.

Ne diyeceğimi, hangi tavırla diyeceğimi tam olarak belirleye-meden, arkamızdaki Coca Cola dağıtıcısı küçük kamyon var gücüyle asıldı kornasına. Baktım, ışık yeşil. Epeyi yeşil. Hareketlendim. Aşağıya, alt geçidin önüne yeni yaptıkları göbeğe kadar konuşmadık. Göbekten sola döndüm, karşıdaki hiçbir yere gitmeyen geniş yola girdim. Her gün burada pinekleyen servis otobüsleri göreve dağılmışlardı. Biraz ilerleyip solda durdum.

"Tamam, tamam," dedim. "Saklarım. Ama biraz konuşalım. Nerden çıktı bu tabanca?"

"Nazan'ın dedim ya," dedi.

"Aldığından haberi var mı?" dedim.

Aynı 'çattık aptala' bakışıyla bakacak gibi oldu, vazgeçti hemen, ne düşündüyse.

"Yoo..." dedi. "Bir tabancası olduğundan haberim olduğunu bile bilmiyor."

"Sonra... " dedim arkası gelecek umuduyla.

"Yeni aldı," dedi. "Nereden bulduysa..."

"Sen ne zaman gördün?" dedim.

"Ablam beni eve çağırdıktan biraz sonra," dedi anlattıklarını gözünün önüne getirmek ister gibi otomobilimin boş radyo/teyp yuvasına bakarak. "Yatak odasında, yastığının altındaydı. Kızın odasında kolonya var, al gel dediydi. Ucu gözüküyordu yastığın altından. Baktım. Dışarı çıkarken aldım oradan. Bir serserilik etmesin diye. Sonra siz gelince iyice korktum."

"Neden bir tabancaya ihtiyaç duydu acaba?" dedim.

"Bilmem," dedi bildiğini ima eden bir ses tonuyla. "Bu küçük kızların işine akıl sır ermez. Polisler görürse dedim kendi kendime. Eve, odalara

bakarlar falan. Korktum biran. Siz öyle polis molis konuşunca."

"Neden bana veriyorsun?" dedim, "Niye?" dedi. Yüzüme bakıyordu. Merakı hakiki gibiydi.

"Yani," dedim, "Az ilerdeki bir çöp tenekesine atabilirdin. Ortalık konteyner kaynıyor. Neden bana veriyorsun?"

Bu sorunun cevabını çok önceden biliyormuş gibi hızla konuştu. Heyecanla titriyordu sesi biraz.

"Polisler çevredeki çöp kutularını didik didik ararlarmış diye duymuştum," dedi. "Hem sonra..."

Başımı salladım devam etsin diye.

"Siz özel detektif değil misiniz?" dedi doğru cevabı bulmuş bir öğrencinin sevinciyle şakır gibi. "Size verirsem hem polisler görmez hem belki durumu kurtarmanıza yardımcı olur dediydim. Parmak izi falan."

Elimi torpido gözüne doğru salladım.

"Üstünde en çok senin parmak izin vardır," dedim.

"Ayy!" dedi ellerini ağzına götürüp. Sonra aynı eliyle alnına vurdu. "Salağım ben, salağım." "Yok canım," dedim. "Dert etme. Bir çaresini buluruz."

Cevap vermedi bu kez. Torpido kapağının biraz üstünde bir noktaya bakıyordu. Otomobili hareket ettirdim.

"Evin oraya mı bırakayım seni?" dedim.

Saatine baktı.

"Geç kaldım ama bir deneyeyim," dedi kendi kendine konuşur gibi. Sonra bana döndü.

"Beni Levent'e bırakır mısınız o zaman?" dedi. "Daha iyi olur. Bir deneyeyim."

"Elbette," dedim otomobilimi ikinci vitese takarken. Neyi deneyeceğini merak etmemeye karar verdim. Levent ayrımındaki ışıklarda inene kadar tek kelime konuşmadık.

Esentepe trafiği akşam işten çıkış moduna girmişti enikonu. Bankaların servis araçlarına bu kez teşekkür ettim içimden yolun bir şeridini kapattıkları için. Çakır Otomotiv'in hizasından mecburen ağır ağır geçtim. Manzara aynıydı. Akşam olduğunda sergilenen otomobilleri birisi içeri alıyor herhalde dedim kendi kendime. Bugün kim alacak?

Ama durmadım. Hedefimi geride bırakınca, trafiğin izin verdiği kadar hızla ilerleyip, ışıklardan geri döndüm. Ön cam kirleticisi yerinde değildi. Levent yönüne doğru çok daha yüklüydü trafik. Dura kalka ilerledik hep beraber.

Çakır Otomotiv'in hizasına gelince bir kez daha baktım. Her şey normal gözüküyordu. Bir işgününün esnaf için en bereketli saatleri olmasına karşın, kapalı bir otomobil galerisi. O kadar normal işte. Kapısı bile mühürlü değil.

Arkamdan gelenleri bağırta bağırta en sağa doğru yanaştım. Şişli Belediyesi'nde işi olan otomobil sahiplerini mutlu etmek için gün boyu bekleyen derme çatma otoparka girdim. Torpido gözümde bir 6.35'likle otomobilimin çekilmesi riskini göze alamamıştım. Mesai saati bittiği için boşalmıştı otopark. Sakalları iki günlük bir adamın gösterdiği yere park ettim otomobilimi.

Telaşsız adımlarla yürüyerek caddeye indim. İşten çıkan yakışıklı beylerin, güzel hanımların caddenin karşısına güvenle geçebilmeleri için düzenlenmiş yaya geçidinde epeyce bekledim araçların biri yol versin diye. Veren olmayınca kendimi attım karşıya. İki kornayla sıyırttım.

Geniş kaldırımda aşağıya doğru ilerledim cebimdeki Mercedes amblemli anahtarlığı yoklayarak. Yürüyen bir insanın becerebileceği kadarıyla derin nefesler alıp hara'mı doldurmayı denedim. Başarabilirseniz, uzun süredir sigara içmeyen birisinin ilk nefeste yaşadığı tatlı, hafif baş dönmesine benzer bir duygu veriyordu insana. Birkaç kere tekrarladım.

Hazır gibiydim bir kez daha yanımda sahibi olmadan bir başkasının mekânına kendi malımmış gibi girmeye. Girmemem gerektiğini bile bile. Ruhen ve bedenen hazır gibiydim Burada da silinecek birkaç cam vardı nasıl olsa. Arkamda silerken düşmeyeceğime inanan bir de müşterim. Önüme ve arkama baktım.

Kaldırım boştu. Simitçi bile yoktu. Çakır Otomotiv'in önünde sergilenen biri eksilmiş 4x4'lerin yanından, arkadaki kapının dibine bırakılmış çöp torbasını almaya kararlı biri gibi yürüdüm. Cepheyi tümüyle kaplayan camın yanından, arkaya doğru kıvrılan kırmızı tuğlaların oluşturduğu dar yolun üstünden hızlı hızlı ilerledim. Binanın köşesini dönünce caddeden gelen trafik sesleri belirgin biçimde azaldı. Yandaki binayla aradaki sınırı belirleyen kısa duvar sarmaşıklarla kaplıydı. Sarmaşıkların dibinde, kim bilir ne zamandan kalmış kırık bira şişeleri vardı. Biraz daha ilerledim. Bir köşeyi daha döndüm. Trafik sesleri sanki başka bir şehirden geliyor gibi uzaklaştı birden.

Cebimdeki anahtarları bir kez daha yokladım. Beni içeriye alacak kapı, binanın tam ortasına denk geliyordu. Bu kapıda da mühür falan yoktu. Sol taraftaki duvarın dibinden yükselen ağaçlar arkadan içeri girişimi gören kimsenin olmayacağını müjdeliyordu. Kapının dibinde gerçekten bir çöp torbası duruyordu. Üzerinde bir kebapçının telefonu vardı kocaman rakamlarla. Torbanın yanında boş bir mukavva koli.

Kendi otomobil galerisine kendi anahtarıyla giren birisi, gören var mı diye sağa sola bakmazdı. Sağa sola bakmadım. Anahtarlıktaki anahtarı kapının kilidine soktum. Tutamağa dokunmama-ya özen göstererek çevirdim. İçeri girerken bir, iki, üç diye saymaya başladım içimden. Anahtarı çektim kilitten. Ayağımla ittim kapıyı.

Kapı arkamdan kapanınca caddenin gürültüsü tümüyle yok oldu. İçeriye hızla bir göz atmak için ona kadar izin verdim kendime. Her şey birkaç saat önce gördüğüm gibiydi. En azından ilk bakışta. Tek fark, ortalığın biraz alacakaranlık olmasıydı. Dışardan gelen ışığın izin verdiğince. On ikiye geldiğimde tuvalete giden kapının önündeydim. On dörtte arkasında. Parmak izi bırakmadan. Kafamı kaldırdım. Biraz daha azalan ışığa alışsın diye gözlerimi kıstım.

Çakır Otomotiv'e izinsiz girenleri kim bilir neredeki bir güvenlik şirketine müzevirleyecek kutu, kapının hemen arkasında duvara monte edilmiş, bütün heybetiyle duruyordu. Yan tarafındaki telefon tuşlarına benzeyen tuş takımının üzerine yerleştirilmiş olan kırmızı ışık, kırk beş saniyenin sonunda neler olabileceğini merak eder gibi yanıp sönüyordu. Polisler içeri girmemiş, neden acaba diye düşündüm. Alarmı yeniden

kuracak kadar düşünceli olacaklarını sanmıyordum. Kutuya yaklaştım. İki numaralı tuşa dört kere ardı ardına, içeri girmeme yardım eden anahtarın ucuyla bastım. Kırmızı ışık göz kırpmaya devam etti.

Telaşlanmadım. Eh, bu da bir bilgisayar dedim içimden. Tuş takımının sağ tarafında, diğerlerinden daha büyük ve üstünde enter yazan tuşa bastım aynı yöntemle. Kırmızı ışık yeşile döndü. Sabit, koyu, güven verici bir yeşile.

Etrafıma baktım. Kirli griye boyanmış kısa bir koridorun üzerinde iki, bitiminde bir kapı vardı. Hemen önünde durduğum kapının Kemal Çakır'ın sekreteri Selma'nın en çok ziyaret ettiği mekâna açıldığı üstündeki kocaman fosforlu W ve C harflerinden belliydi. Yandaki kapının ardında küçük bir mutfak olduğunu tahmin ettim. Kebapların üstüne içilecek kahvelerin yapıldığı bir mutfak. Üçüncü kapının ardında bir depo vardı muhtemelen. Bakmak içimden gelmedi.

Salona geri döndüm.

Artık kırk beşe kadar saymama gerek yoktu ama bu kez de saatime baktım kendime bir ziyaret limiti koymak için.

Sonra birkaç saat önce oturduğum masaya yöneldim. Oturmadım ama.

Her şey bıraktığım gibiydi ilk bakışta. Her şeyin ama her şeyin bıraktığım gibi olmasına dua ederek masanın sol alt köşesindeki çekmeceye eğildim. Kapalıydı. Kapalı olur elbette dedim içimden. Elimdeki anahtarın ucuyla çekmeceyi köşesinden hafifçe kurcaladım. Bir iki milim açıldı. Anahtarın ucunu boşluğa sokup biraz daha çektim. Bir iki santim açıldı.

Beyaz zarfın ucu gözükmüyordu.

Aralığı biraz daha derinleştirdim.

Yok.

İyice çektim çekmeceyi. Hayır. Zarf yoktu.

Hassiktir dedim içimden. Buraya kadar.

Eğilip çekmecenin artık iyice genişlemiş aralığından baktım. Boştu. Hiçbir şey yoktu. Soyadını bilmediğim Hülya Hanım'ın önce bakarsam

hayatımın kararacağını bildirdiği, sonra geri getirmem için fiyatı artırdığı zarf uçmuştu.

Zarfı yerinde bulsaydım içine bakmak bir yana, başka bir açıdan rahatlayacaktım. Kemal Çakır'ın başına gelenle bir ilişkisi olmadığını düşünmeme yol açacaktı çekmecenin içinde masum masum yatması. Ama yatmıyordu.

Soyadını bilmediğim Hülya Hanım'ın canı sıkılacaktı. Benim canım şimdiden sıkılmıştı.

Hassiktir dedim bir kez daha. Hiç gereği yokken saatime baktım.

Aradığımı bulamamıştım. Bazen öyle olurdu. İnsan aradığını bulamayınca, çıkar bir yerden diye kendini kandırırdı. Kendimi kandırmayı istemiyordum. Gerçekse hiç işime gelmiyordu öbür yandan.

Dışarıdaki dünyayla aramda yükseliveren boydan boya camların engellemeyi tam olarak başaramadığı bir polis arabası sireni kafamı kaldırmama neden oldu.

Kıpırdamadan bekledim.

Tepesindeki mavi kırmızı ışıkları yakarak bir polis arabası siluetinin geçtiğini görür gibi oldum caddeden. Durmadı gitti. Soluğumu boşalttım. İçimde tuttuğumu fark etmemiştim.

Kararımı pekiştirdi polis arabası. Daha çok sireni.

Ayağımın ucuyla en alt çekmeceyi ittirdim. Buralara kadar geldim, bakmadan gitmeyeyim dedim kendi kendime. Üstteki iki çekmeceyi de yine anahtar ucuyla çektim. Hızla baktım. Aradığım zarf ikisinde de yoktu elbette. Alttan ikincide bir dizi otomobil broşürü vardı. Kaim, parlak kâğıtlara basılmış. En üst çekmecede üçe katlanmış sarı kâğıtlar vardı. Bir dolu. Zımbaları açılmış. İçlerini kurcalamadım. Beni çeken parlak, kalın bir kâğıda basılmış başka bir şey oldu. Bir posta kartı.

Ben bunu nereden tanıyorum delikanlıyı, posta kartının üstünde, alabileceği en Michael Jackson pozuyla bana bakıyordu. Parlak sarı bir gömlek giymişti. Gömleğinin üstten iki düğmesi açıktı. Aradan yarısı görünen kolye dünya görüşünüze göre evrensel barış işareti ya da

Mercedes'in simgesiydi. Posta kartının alt kısmında çalışılmış bir elyazısıyla "Nazan'a 'ilk dokunuş'un coşkusuyla..." yazıyordu. Bu ibarenin altında çok daha büyük harflerle bir imza atılmıştı. "Serdar!"

Hay Allah dedim içimden. Kemal Çakır'dan hoşlandığımı hissettim birden. Birlikte yaşadığı kadının kızının herhalde hayran olduğu yeni yetme şarkıcının imzalı fotoğrafını alma fırsatını hemen değerlendirmişti. Şu işe bak ki, eliyle veremeyecekti akşam kıza. Verdirmemişlerdi.

Adam benden iyi takip ediyormuş pop dünyamızı dedim içimden.

Yaptığım şeyi bir kaç yıl önce olsa yapar mıydım bilmiyorum. Yapmazdım muhtemelen. İnsanlar değişiyordu. Aniden karar verdim. Serdar'ın imzalı fotoğrafını merhum Kemal Çakır'ın masasının üst çekmecesinden aldım. Gömleğimin cebine yerleştirdim.

Zarfı götüremiyorum, adamın son jestini yerine ulaştırayım dedim kendi kendime. Alenen yazdığına göre, ilk dokunuşun bir kız babasını rencide edecek bir anlamı yoktu.

Çekmeceyi yine ayağımın ucuyla kapattım. Çevreme bir göz attım. Kısa ziyaretimle ilgili herhangi bir iz bırakmadığımdan emindim ama yine de içeri girdikten beri yaptığım hareketleri hızla zihnimden geçirdim. Alarmı etkisizleştirmek için girdiğim kapıya doğru ilerledim. Eski haline getirmek için ne yapmam gerektiğini sormadığım için kızdım kendi kendime. O kadar kusur kadı kızında da olur dedim içimden.

Koridorda çevreme alıcı gözle baktım. Aradığım orada değildi. Tuvaletin kapısını es geçtim. Mutfak olduğunu düşündüğüm yerin kapısını açtım. Haklıydım, mutfaktı. İkinci sınıf ama temiz bir mutfak. Orta boy bir buzdolabı, dörtlü bir ocak, uzun kenarı duvara yaslanmış tahta bir masa. İki ucunda iki sandalye Bula-şıklıkta, yıkanmış bolca kahve kupasının yanında küçük iki viski bardağı.

Derdim mutfağı teftiş etmek değildi. Arasam yarım dolu bir viski şişesi bulurdum çok çok. Markası umurumda değildi. Geriye çekilip kapıyı kapattım. Hemen üçüncü kapıya yöneldim. İçeri girdim.

Hızla gözden geçirdim odanın içini. Duvara dayanmış tek kişilik bir yatak vardı. Dükkânların arka odalarında olagelen uyduruk yataklardan

değildi ama. Kırmızı çiçekli bir yorgan ve takımı yastık kılıfıyla döşenmişti. Hülya Hanım'ın eli değmiş dedim içimden. Yatağın yanında küçük bir komodin vardı. Çekmece-siz. İçi boştu. Duvarlar çıplaktı.

Aradığımı ilk bakışta gördüm ama. Yatağın tam karşısındaki duvarda, aklınıza ne gelirse depolamak için çelik profillerden oluşturulmuş kütüphane benzeri bir dolap sisteminin en alttan ikinci sırasında duruyordu. İlk bakışta benim evdeki video kayıt cihazından hiçbir farkı yoktu. Markası ev eşyası satan mağazalarda rastlayamayacağınız bir markaydı yalnızca. İleri geri sarmak için yuvarlak, büyükçe bir düğmesi bile vardı.

Saatime baktım.

Cihaza yakından bakınca VHS kasetlerden çok daha küçükleri için yapılmışa benzeyen bir yarık gördüm. Yanında eject yazan bir düğme vardı.

Kasetin içinde olabilecek görüntülere benim mi polisin mi daha çok ihtiyacı olduğunu düşündüm bir an.

Bencilliğim ağır bastı sonra. Alnımda hafiften beliren ter damlacıklarının eşliğinde eject düğmesine de bastım anahtarın ucuyla.

Record yazan düğmenin üzerindeki ışık noktacığı söndü önce. Sonra kısa bir hırıltı duyuldu cihazdan.

Küçük yarığın içinde kasetin ucu belirdi. Hızla çektim çıkardım. VHS kasetlerinin neredeyse dörtte biri büyüklüğünde, yarısı inceliğinde bir kasetti. Üzerinde bir şey yazmıyordu. Pantolonumun cebine mükemmel bir biçimde sığdı.

Vaktin doldu, vaktin doldu diye düşündüm kendi kendime. Doğru söylüyorsun dedim sonra içimden, deponun geri kalanına bakmadım bile. Dışarı çıktım, kapıyı tokmağına dokunmadan kapatarak.

Hızlı adımlarda galerinin ana salonuna girdim. Daha da hızlı adımlarda arkaya açılan kapıya ulaştım.

Anahtarı kilide içerden takıp kapıyı açtım. Biraz içeri çektim. Bu kez kapının dışından taktım anahtarı kilide. Dışarı çıkıp kapıyı çektim. Kapanınca iki kez çevirdim anahtarı. Sonra çıkarıp cebime attım.

Dışarıdan gelen siren sesi bu kez bir ambulansa aitti.

Kapının dibinde duran mukavva kolinin açık kapaklarını yerine yerleştirdim eğilip. Altını çevirip baktım. Temizdi. Sonra kaldırdım koliyi. Sanki içinde ağır fren balataları varmış gibi omzuma attım. Galeriye geliş nedeni salt bu lanet koliyi alıp gitmek olan birinin güvenli adımlarıyla çıktım binanın köşesinden.

Çakır Otomotiv'in arka tarafında olanlar kimsenin umurunda değildi doğrusu. Yine de hızlı adımlarla Levent yönüne doğru ilerledim. Trafik artık santim santim ilerliyordu. Elli metre kadar ilerdeki çöp konteynırına yöneldim. Otomobilinizin yanına iki metreden daha fazla yanaşmasına izin vermeyeceğiniz kılıkta biri konteynırın içindekileri gözden geçiriyordu. Yanında ganimetlerini koyacağı kirli bezlerden yüksek duvarları olan bir el arabası vardı. Yanına yaklaştığımda kötü kötü baktı bana. Bulduklarına ortak çıkacak biri olmadığımı görünce elindeki taze görünümlü balıksırtı pantolonu incelemeye devam etti. Arabaya atmaya kıyamadı ne kadar az kullanılmış olduğunu görünce. Katladı, yere koyduğu kartondaki baklava desenli eşarbın üzerine yerleştirdi. Sonra bana sırıttı. Ben de ona güldüm hafifçe. Omzumdaki koliyi konteynırın uzak köşesine doğru fırlattım adama kolaylık olsun diye. Ellerimi birbirine sildim, yürüdüm. Neredeyse duran trafiğin arasından kolaylıkla geçtim karşı kaldırıma.

Karşıda daha ağır bir tempoya düşürdüm adımlarımı. Sıkı bir soluk bıraktım İstanbul'un yüksek nem oranlı havasına.

Otopark iyice boşalmıştı. Kendimi otomobilime, otomobilimi Levent yönüne doğru gidemeyen trafiğe attım.

Bir sigara yaktım.

Düşmemiştim pencereden gerçi ama camlar hâlâ pisti.

Zincirlikuyu'ya kadar insanı isyan ettirecek bir yoğunluk içinde ilerledik. Çok isyan etmiyordum ama. Müşterime siparişini götüremiyordum. Kuyruğumu henüz kurtaramamıştım. Teselli ikramiyesi ne kadar anlamlıydı, bilemiyordum. Gidecek başka bir yerim yoktu bu saatte. Gidecek başka yerim olmadığ1 için de bizim sitenin C Blok'una doğru ilerliyordum.

Üstgeçitte iş kolaylaştı. Etiler sapağından sonra daha da kolaylaştı. Koç köprüsünden döndüm.

Giderek yolun izin verdiğinden daha da yavaş gittiğimi fark ettim sonra. Kötü karneyle eve gitmek gibi bir şeydi. Vites değiştirirken aradaki boşlukta gömlek cebimdeki imzalı fotoğrafa dokundum. Allah rahmet eylesin dedim içimden.

Sitenin ortasındaki otoparka gelince, kendime bir yer buldum, otomobilin içinde oturdum.

Telefon çalsa dedim içimden. Çalmadı.

Sonra çıktım otomobilimden. Kapıyı kilitledim. C Blok'a doğru ağır ağır yürüdüm. Müşterime söylemek üzere bir şeyler tasarladım. Beğenmedim sonra tasarladıklarımı.

Take it as it comes...

Take it as it comes...

C Blok'un ana giriş kapısı açıktı. Doğrudan hamle ettim içeriye. Merdivenleri ağır ağır tırmandım. Söyleyecek yeni bir şeyler daha tasarlamaya çalıştım. Bulamadım.

Sekiz numaranın ziline bastım sonra.

Kapı hemen açıldı. Sanki birisi arkasında bekliyormuş gibi.

"Remzi Bey..." dedi müşterimin kardeşi. Son gördüğümdeki kılığı hâlâ üstündeydi. İş görüşmesinin nasıl geçtiğini sormamam gerektiği yüzünün halinden belli oluyordu ama.

"İyi ki geldiniz..."Hayırdır," dedim.

"Hülya'yı götürdüler..." dedi. "Polisler. Aldılar götürdüler Götürdüler ablamı..."

Bölüm 6

İlk tepkim içeri girmesem mi diye düşünmek oldu. Sonra ruhumun derinliklerinde bir yerlerde rahatladığımı hissettim sanki. Bu iyi değil dedim kendi kendime. Değişiyorsun Remzi Ünal dedim. Eskiden çuvalladığın yerlerde sana kaşını çatacak kimselerle yüzleşmekten çekinmezdin.

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. İlk doğru şeyi.

"Ne zaman?"

"On beş dakika oldu olmadı."

"Bir şey söylediler mi?"

"Hayır. Beş kişi birden gelmişler bir kadını almak için. Bir konuda bilgisine başvuracaklarını söylediler. O kadar. Bir de kadın polis vardı yanlarında. Aldılar götürdüler."

"Hülya Hanım bir şey söyledi mi?" dedim.

Asuman hatırlamak ister gibi kapının tokmağına baktı. Sonra başını salladı.

"Hayır," dedi. "Polislerle konuşmaya çalıştı. Ne konuda gibisinden. Tık yok. Beni de hiç konuşturmadılar. Adamlar nazik ama ketumdular. Hani iğne yaparken hemşire acımayacak der ya, öyle."

İyi benzetme dedim içimden.

"Girsenize," dedi kapıyı iyice açıp. "Biraz konuşurduk. Ne yapacağımızı... Yani sizin..."

Yapabileceğim çok şey yoktu. Ama bunu ona söylemeye niyetlenmedim. Gömleğimin cebindeki imzalı fotoğrafa dokundum içeri adım atarken.

"Nazan nasıl?" dedim. "Odasına girdi.' dedi. "Çıkmadı sonra. Ben de..." Kafamı koridorun ucundaki odalara doğru salladım. "Bir göreyim kızı," dedim.

Başını hafifçe sallayarak önümden çekildi. O çekilince kendimi kendi evimin koridorunda sandım bir an. Kızın odasına doğru bir adım atmışken geri döndüm.

"Yahu..." dedim. "Sorması ayıp. Soyadı ne ablanın? Aşağıdaki kapıda yazmıyor."

Yüzüme dünyanın en tuhaf sorusunu sormuşum gibi baktı. Bunun gereğinden fazla olma eğilimine girdiğini hissettim.

"Yaman," dedi. "Ne alaka?"

Tam anlamadım.

"Yaman olan ne?" dedim. "Sorum mu, soyadı mı?"

"Soyadı Yaman," dedi Asuman Hanım. "Ama bunun durumla ne ilgisi var, anlamadım."

Durumla ilgisini anlayamayacağı bir sorum daha vardı. Belki de iki.

"Senin?" dedim.

"Ne?" dedi. Sonra uyandı. "Soyadım mı?" "Evet," dedim.

Hiç gereği yokken beyaz bluzunun yakasını düzeltti.

"Soyadımızın aynı oluşu size ne söyleyecek?" dedi. "Hani bir anlamı varsa... " "Düşündüğünden daha çok rahatlatacak beni," dedim. Başımı koridorun ilerisindeki odalara doğru salladım. "Onun?"

"Medeni hayatlarımızın ayrıntısını merak ediyorsanız neden açık açık sormuyorsunuz?" dedi Asuman Yaman. "Ben hiç evlenmedim. Soyadım o yüzden kardeşimle aynı. Hülya boşandı, eski soyadına döndü. Nazan ise babasının soyadını taşıyor. Akdoğan. Kapıya adını neden yazmadı, onu bilmiyorum."

"Durumu çok iyi özetledin," dedim. "Teşekkür ederim." Asuman Yaman geri döndü. Yürüyüş doğrultusundan mutfağa gittiğini anladım. Dönüp koridorda ilerledim. Yerde kısa tüylü, açık mavi bir yolluk vardı. Yürürken ayakkabınızdan çıkan sesi yutuyordu. Ebeveyn yatak odası denilebilecek odanın kapısı kapalıydı. Koridorda tam karşıya gelen kapı da öyle.

Benim kızım olsa bu odayı verirdim dedim kendi kendime metrekare sıralamasına göre. Kapıyı tıklattım. İçerden ses gelmedi. Bir daha tıklattım. Oda hiç tepki vermedi. Girmeye niyetlendiğimi belli edecek şekilde iki parmak açtım kapıya bekledim. Günah benden gitti dedim, yarım açıp kafayı uzattım içeriye.

Burası bir genç kız odası değildi, bu açıktı. Hemen önümdeki bir sandalyenin üzerine kumaş bir pantolon atılmıştı. Odanın geri kalanına bakmadım. "Opps!" dedim içimden, kapıyı çektim.

Kullanılmayan misafir odama denk gelen odaya yöneldim sonra. Kapıyı tıklattım. Bu kez daha güvenli olarak. İçeriden hiç ses gelmedi. Bir kez daha tıklattım.

"Nazan.." dedim. "Remzi Ünal ben. Sana bir şey getirdim."

Yine ses gelmedi. Evin içinde başka oda olmadığı biliyordum. "Giriyorum," dedim daha yüksek bir sesle.

Kısa bir an bekledim. Sonra yavaşça açtım kapıyı.

İlk gördüğüm, yatağa yüzükoyun uzanmış bir kız oldu. Yüzünü göremiyordum. Atkuyruğu Nazan Akdoğan'ın taşıdığı atkuyru-ğuydu. Elle işlenmiş çok renkli karelerden oluşan bir yatak örtüsünün üstünde, örtüye yapıştırdığı yüzü iki elinin arasında yatıyordu.

Kımıldamadı bile ben içeri girince. Yalnızca sırtının hafifçe inip kalktığını gördüm.

Yatağın ayakucundaki çalışma masasına, bilgisayara, kırmızı elbise dolabına, dolabın kenarına dayanmış akustik gitara, yerdeki tüylü bordo halının üstündeki üç katlı müzik setine göz gezdirdim. Olabilecek en sade genç kız odasında yatağına yüzükoyun yatmış, yüzüme bakmayan bir kızla birlikteydim. Duvarlarda Serdar'ın ya da başka bir müzik insanının posteri yoktu. Nereye baktığını kestiremediğim pencerelerin, mavi çizgilerle oluşmuş karelerle dolu perdeleri çekilmişti. İnce kumaş dışarının artık yavaş yavaş çekilen ışığına izin veriyordu.

Yatağa doğru yaklaştım.

"Her şey yoluna girecek," dedim atkuyruğuna doğru. Cevap gelmedi.

Tam tepesinde dikiliyordum. Gömlek cebimden imzalı fotoğrafı çıkardım.

"Kemal Bey senin için bir şey almış," dedim ilk cümlemden daha alçak bir sesle.

Nazan Akdoğan hafifçe kıpırdadı.

"Akşama verecekti herhalde," dedim.

Atkuyruğu yerinden oynadı. Duvara doğru savruldu. Ağlaması yeni sona ermiş bir çift göz çıktı ortaya. Gerilmiş bir dudak.

Elimdeki kartpostalı kıza doğru uzattım. "İmzalı," dedim. "Çocuğun bugün galeriye geldiğini görmüştüm."

Nazan Akdoğan fotoğrafın kime ait olduğunu algılamak için gözlerini kısarak baktı yattığı yerden. Yüzü daha da gerildi sonra. Fırladı. Doğruldu. Elimden kaptı neredeyse kartpostalı yatağın üstünde otururken. İki eliyle birden tutarak baktı. Yüzünde hiç beklemediğim bir ifade vardı. Hiç beklemediğim bir şeyi yapacağına işaret eden haşin bir ifade. Birilerinin yüzünde daha önce gördüğümde korktuğum bir ifade. Kararlıydı.

Önce ikiye yırttı fotoğrafı. Sonra dörde. Yere düşen iki parçaya aldırmadı. Elinde kalan parçaları yeniden yırttı iki üç kere. Yüzünde kime olduğunu anlamadığım bir nefret vardı. Konuşmadı hiç fotoğrafı yırtarken. Posta pulundan biraz daha küçük parçaların kimileri parmaklarının arasından kurtulup yere düştü.

Sonra kafasını kaldırdı.

Annesine benzeyen bir ifade gördüm yüzünde bu kez.

"Çıkın odamdan!" diye bağırdı bana. "Lütfen... Lütfen çıkın odamdan."

Derin bir nefes almaya vaktim olsa alırdım.

"Biraz konuşalım istersen," dedim sesime olabildiğince güven içeren bir iki ton katmaya gayret ederek. "Belki yardım edebilirim."

"Bana hiç kimse yardım edemez," dedi. Sonra bunu söylediğine pişman olmuş gibi dolaba dayalı gitarına baktı.

"Hiç belli olmaz," dedim. "Bir iki kere yardım etmeyi başardığım olmuştur." "Çıkın odamdan lütfen," dedi bu kez yere bakarak. "Çıkın lütfen, yoksa bağıracağım. Teyzem evde. Valla taciz ediyor derim."

"Anlaştık," dedim. Kapıya doğru bir adım geriledim. Annesine benziyor dedim içimden.

Nazan Akdoğan cevap vermeden yatağa attı kendini. Bu kez yüzünü duvara, sırtını bana vermişti.

Cebimden cüzdanımı çıkarttım. Reklamcı arkadaşımın benim için hazırlattığı fiyakalı kartvizitlerden bir tane çıkarttım. Çalışma masasının üstündeki seramik kalem kutusundan bir tükenmez aldım. Ev telefonumun üstünü çizdim. Yanma araç telefonumun numarasını yazdım. Yazacak yeni bir ev telefonu numaramın olmayışına şaşırdım sanki kendi kendime.

Kartviziti elimde sallayarak çevreme baktım, koyacak iyi bir yer bulmak için. Nazan Akdoğan kıpırdamıyordu.

Kartvizitimi bilgisayarın klavyesinin F5 ile F8 tuşlarının üst tarafına, çerçevenin arasına dikey biçimde sıkıştırdım. Elimi çektim. Duruyordu. Yan duruyordu ama duruyordu.

Yatağa doğru fısıldadım.

"Belki sonra konuşuruz."

Bir adım daha attım geriye. Elimi kapıya götürdüm. Tam çıkarken ekledim. Daha alçak bir sesle. "Teyzenin yakında olmadığı bir gün..."

Sonra salona doğru yürüdüm. Asuman Yaman'ın sesi geliyordu içerden. Telefondaydı herhalde. Ne dediğini anlatmadım. Salona girdim.

Asuman Yaman vadiye bakan pencerenin önünde cep telefonuyla konuşuyordu. İçeri girdiğimi algıladı.

"Tamam," dedi telefona. "Öyle yaparım. Ararım ben."

Sonra telefonu kapadı. Cebine yerleştirdi. Bana döndü.

"Ne yapacağız şaşırdım valla..." dedi.

"Nazan'ın canı sıkkın," dedim.

"Şaşırmam," dedi. "Ablama ne olacak şimdi?"

"Tahminim geç vakit bırakırlar," dedim.

"Bırakmazlarsa?"

Bu sorusuna verecek cevabım yoktu. Aslında soracağı herhangi bir soruya da verebileceğim cevabım olmadığını biliyordum. Ben bir soru sordum cevap yerine. Hafif çaresizlikten kaynaklanan bir atak olduğunu biliyordum ama aklıma bir şey gelmedi.

"Kemal Beyin... eee..." dedim daha iyi bir sözcük bulabilmek için. "...Öteki eşinin adresini biliyor musun?"

Asuman Yaman sorabileceğim ikinci en acayip soruyu sormuşum gibi yüzüme baktı. Belki de öyleydi.

"Neden?" dedi.

Uydurdum.

"Bir konuşsam belki işe yarardı," dedim. "Ablanı öyle kararlı bir biçimde suçlamasının arkasında ne var öğrenebilirdim. Belki o bilgiden hareketle bir yerlere varabilirdik."

Asuman Yaman ağzını büzdü.

"Valla bilmiyorum," dedi. "Aramızda böyle şeyleri konuşmayız pek, adresi surda dursun." Saatime baktım.

"Belki Kemal Bey'in ajandasında, surda burda yazılıdır," dedim elimle içerileri göstererek. "Bir baksak."

Asuman Yaman kafasını iki yana doğru salladı. Kararlı bir biçimde salladı.

Yok artık," dedi. "Bir de özel şeylerini kurcalayacaksınız, bakın, ne yapacaksanız yapın, anlamadığım işler, teşekkür ederim size ama özel eşyalarına, defterlerine falan bakmanıza izin veremem. Ablam burada yokken."

"Belki bir telefon numarası kayıtlıdır bir yerde," dedim.

Yüzünde çaresiz bir gülümseme belirdi. Kafasını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. "Israr etmeyin lütfen. Hayır."

"Nazan'a sorsak?"

Yüzüme güldü Asuman Yaman. Bu iki kardeşte yüzüme gülerek beni hafifçe aşağılamak gibi bir alışkanlık vardı. Onlara çok kızamadım ama.

"Laf mı bu şimdi," dedi. "Siz kendiniz söylediniz keyfi yok diye. Yüzükoyun yatmıştır yatağına, biliyorum. Annesinin nikâhsız yaşadığı adamın resmi karısının telefonunu falan bileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Tekrar kafasını iki yana salladı nelerle uğraşıyorum der gibi.

"Peki," dedim. Aptallığımın ve diyecek başka bir şey bulamamanın sıkıntısıyla duvara baktım. Toparladım sonra. Kapıya doğru yürüdüm.

"Gidiyor musunuz?" dedi.

Başımı salladım.

"Ablam ne olacak?"

Bu soruya verecek cevabım demin de yoktu. Şimdi de yoktu. Hülya Yaman'a ne olacağı polislere vereceği cevapların kalitesine bağlıydı.

"Çok ciddi bir şey olacağını sanmıyorum," dedim. "Böyle durumlarda ilk önce yakınlarına soru sorarlar bildiğim. Bırakırlar bana kalırsa."

"Ya beni de alırlarsa?" dedi Asuman Yaman.

"Zannetmiyorum," dedim hiçbir anlamı olmadığını bile bile.

"Ne bileyim," dedi. "Ablam da korkuyordu, bak, geldiler."

Ablan belki de birisinden bir şeyleri tetikleyen bir başka şey yapmasını istemiştir diyemedim kadına. Doğru dürüst hiçbir şey söyleyemedim. Daha iyi bir özel detektif olsam ne derdim diye düşündüm. Daha iyi bir özel detektif olmadığım için bulamadım elbette. Konuşmak yerine yürüdüm, koridora gelince Nazan Ak-doğan'ın odasının tarafına baktım. Asuman Yaman peşimdeydi. Suratında beni ilk gördündekine benzer bir ifade vardı. Ona kızamadım. "Şimdilik eyvallah," dedim. Sonra ekledim. "Ararım." Başını salladı.

Tam elimi kapıya atmışken geri döndüm. "Bunu ablanıza verirsiniz geldiğinde," dedim. Mercedes amblemli anahtarlığı Asuman Yaman'ın eline uzattım. Yüzündeki ifade değişmeden aldı. Tek kelime söylemedi. Kapıyı açtım, dışarı çıktım. Kapı arkamdan kapandı. Olabildiğince sessizce. Merdivenleri hiçbir şey düşünmemeye gayret ederek yavaş yavaş indim, bugün ikinci kez. Apartmanın içi sekiz numaranın keyifsizliğine saygı göste-riyormuşçasına sessizdi.

Dış kapıdan çıktım. Otomobilime doğru yürüdüm. Eski evimin pencerelerine baktım bu sefer. Bana yol gösterecek bir şey söylemedi kör gözler. Hülya Yaman'a söylemişti ama.

Otomobilime oturdum. Pencereleri açtım. Bir sigara yaktım.

Buraya kadar dedim kendi kendime. Pek de müthiş olmayan bir kariyerin sonu geldi diye düşündüm. Yıldız Turanlı istediği için değil, kendin boka sardırdığın için. Müşterin poliste. Polise gidecek yüzün yok. Hiç olmadı zaten. Polisin sana gelmesi halinde soracaklarına verecek cevabın yok. Doğruyu söylemen halinde büyük bir olasılıkla sokaklarda özel detektifim diye gezmeni sağlayan o tartışmalı kanunu on üç yerinden delmiş olacaksın. Hadi diyelim bu ülke attıkları her adımda yasaları otuz üç yerinden delen insanlarla dolu. Onlardan biri daha olmayı bile doğru dürüst beceremedin. Üzerinde parmak izlerin dolu bir zarf kim bilir kimin elinde. Kimin elinde olduğunu bulabilmek umuduyla sorular soracağın bir tek insan var bu küçücük dünyada, onun da ne evini biliyorsun ne telefon numarasını.

Evimin pencerelerine bir daha baktım. Eski evimin.

Gidecek bir evin bile yok Remzi Ünal, dedim kendi kendime. Gidebileceğin evde tüm eşyalar kutuların içinde sağa sola yığılmış vaziyette. Ev, ihtiyacın olandan çok daha büyük. Yarım gün öncesine kadar öyle değildi. Şimdi büyük. Telefonun bağlı değil. Buzdolabın bomboş. Kahve yapma aparatların kim bilir hangi kolinin dibinde. Bir tek hatırası bile yok duvarların. Bir cep telefonun bile yok.

Sana yol gösterebilecek biri ararsa, hani varsa böyle biri eski evindeki telefonun zil sesi boş duvarları çınlatacak. Ara yan bir iki daha arayacak, giderek daha da umutsuz notlar bırakacak, sonra bıkacak. Bir daha aramayacak.

Akşam oldu.

Millet evine dönüyor. Sen nereye döneceksin? Kendi kendine sorduğun sorulara bile cevabın yok. Polise verdiği cevaplar sonucu belki serbest bırakılacak kadına bile cevabın yok.

Müthiş bir final, o kadar da müthiş olmayan bir kariyerin sonuna doğru.

Bir sigara yaktım.

İçime çektim dumanı. Hiç hoşuma gitmedi. Sonra attım pencereden sigarayı.

Sigarayı bıraktın şu andan itibaren Remzi Ünal dedim kendi kendime.

Hiç olmazsa bunu becer.

Cebimdeki paketi avucumun içine aldım. Sıktım sonra. Paketin yapısal direnci kırılınca tepesinden ikiye katladım, iyice kırdım içindeki sigaraları. Pencereden dışarı baktım. Atacak bir yer bulamadım. Kapının iç tarafındaki cebe bıraktım perişan sigara paketini.

Bu durumlarda bildiğim tek çareye sığındım.

Oturduğum yerde derin bir nefes aldım. Göbeğimi şişirdim, oturmanın izin verdiği kadar derinlere çektim havayı iyice derinlere. Sıkışmış hara'm rahatlasın diye. Sonra bıraktım. İyi geldi sanki. Birkaç kez daha denedim. Geriye yaslandım, bacaklarımı pedalların dibindeki boşluğa uzattım. Doldurdum iyice hara'mı, sonra bıraktım birkaç kez daha.

Kendime geldiğini hissettim oksijenin. Yüzde bilmem kaç isle karışık ılık bir İstanbul havasında ne kadar kalmışsa. Otomobilimi çalıştırdım.

Gidecek yerin yok Remzi Ünal dedim kendi kendime, bir kez daha.

Muhtemelen senin yüzünden öldürülen adamcağızın cenazesine gidecek bile yüzün yok. Bırak gitmeyi, ne zaman, nereden kalkacağını sorabileceğin biri yok.

Nereye gideceksin?

Motoru durdurdum.

Kibrit kutusunu aldım elime. İçine baktım. Dört tane kalmıştı Birini yaktım. Elim direksiyonun üstünde, yanışını seyrettim parmaklarımın ucunda. Alev çöpün sonuna yaklaşınca, yanan kısımdan tuttum. Sönmesini seyrettim.

Kalan üç kibrit çöpünü de aynı biçimde yaktım ağır ağır. Bitişlerini seyrettim. Boş kutuyu da ezilmiş sigara paketinin yanına yolladım.

Bakalım ne olacak dedim kendi kendime.

Take it as it comes...

Take it as it comes...

Zaman geçti. Ne kadar geçtiğini bilmiyorum. Çok geçmedi ama. İnsan herhalde otomobilinin içinde kayda değer bir şey olmadan saatlerce oturamaz. Bir yerden başlamak lazım dedim içimden sadece. Araç telefonumun çalmasını beklememeye karar verdim. Bir daha sigara içmemeye karar verdiğim gibi. Saatime baktım. Pantolon cebimdeki kasete dokundum. Otomobilimi çalıştırdım. Hiç öksürüp tıksırmadan çalıştı.

Haber vermeye gerek duymamıştım. Nasıl olsa ülkemiz reklamcılarının henüz akşamın bu erken saatinde ajanslarını terk etme lüksleri yoktu. Bildiğim kadarıyla. Üstelik hemen oracıktaydı.

Akatlar'dan Levent'e keyfim yerinde geldim. Keyfimin neden yerine geldiğini anlamadım aslında. Kasetçalarım olmadığı için açamamıştım. Fark etmezdi. İhtiyacım olan melodi beynimin içinde çalıp duruyordu Daha da çalacağa benziyordu. Otomobilime reklamcı arkadaşımın ajansının iki sokak ötesinde değil, hemen önünde yer bulabildim, her gelişimde olduğunun aksine.

İnsanlar eskiden ev olan işyerlerini terk edip evlerine gitmişlerdi. İnip kapıları kilitledim.

Resepsiyondaki kız da gitmeye hazırlanıyordu anlaşılan. Neredeyse bir pazar çantası büyüklüğündeki çantası masasının üzerindeydi. Kapıdan girdiğimi görür görmez, ilk olarak rujunu tutan elini masanın altına indirdi.

"Burada mı?" dedim.

Kırmızı halı konuklarından biri olmadığımı masanın altındaki elini dudaklarına götürerek yüzüme vurdu. Bir yandan da kafasını salladı.

Onu rujuyla yalnız bıraktım. Ben merdivenlere doğru ilerlerken, kız boştaki elini telefona götürdü. Kıza biraz zaman tanımak için ağır ağır çıktım merdivenleri. Reklamcı arkadaşımın villanın üst katındaki ebeveyn yatak odasından bozma odasının kapısı açıktı. Kafamı uzattım. Reklamcı arkadaşım ayaktaydı. Telefonu yerine yerleştirdi masasının arkasından çıkarken.

"Yine basıldık," dedi bana bakarak. Gözünü kırptı. "Kız kendini toparlamış," dedim.

"O daha ne baskınlar gördü," dedi reklamcı arkadaşım. Ardından hıh diye güldü bilemediğim bir şeyleri hatırlamış gibi.

"Kahve ister misin?" dedi sonra. "İsterim," dedim.

Yeniden masasının arkasına yürüdü. Telefonu alıp iki kahve söyledi bir yerlere. Sütsüz ve şekersiz diye altını çizdi. "Otursa-na... "

Nereye oturayım diye etrafıma baktım. Odasının büyük bölümünü kaplayan toplantı masasının kapıya en yakın sandalyesini beğendim. Masaya çevrilmiş arkadan yansıtmalı dev televizyonu en kötü açıdan gören sandalye buydu.

"Nasıl gitti?" dedim. "Çok..."

"Boş ver, olur böyle şeyler," dedi reklamcı arkadaşım sözümü keserek. Masada benim çaprazıma gelen sandalyeye oturdu.

"Asıl sen anlat," dedi. "Anlatacak çok şey yok," dedim. "Azını anlat sen de," dedi. "Çuvalladım," dedim. "İlk kez olmuyor."

Parmaklarımla masada trampet çaldım.

"Yok, bu ciddi," dedim. "Her zaman bir üçüncü yol bulunur diye düşünürüm. Düşünürdüm. Bu kez iş ciddi."

Elinde bir tepsiyle bir kadın içeri girdi. Önlüklüydü. Başını televizyonda gördüğüm işçi kadınlar gibi bağlamıştı mavi bir eşarpla. Masaya yaklaştı. Bir eliyle tepsiyi tutarken öteki eliyle kahveleri masaya yerleştirdi. Önce reklamcı arkadaşımın önüne, sonra bana. Daha önce de böyle olmuştu. Hiç şaşmazdı. İki adım geri çekildi. Başka bir şey var mı anlamına gelen gözlerle baktı patronuna. Reklamcı arkadaşım oralı olmadı. Kadın sessizce çıktı odadan.

Kahvemden bir yudum aldım.

Reklamcı arkadaşım gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Kahvemden bir yudum daha aldım. Hâlâ bana bakıyordu. Neye bakıyor diye ben de ona baktım.

"Bak sen şu işe," dedi reklamcı arkadaşım.

"Ne oldu?" dedim.

"Kahve güzel." "Sigara içmiyorsun," dedi.

"Ne olmuş?" dedim. "Bıraktım."

"Mesele ciddi gerçekten," dedi reklamcı arkadaşım. "Anlat."

Kahvemden bir yudum daha aldım. "Önce hangisini anlatayım?" dedim. Kendi kahvesinden bir yudum aldı. "Daha kötü olanı," dedi. "Yıldız beni bıraktı," dedim.

"Hassiktir!" dedi reklamcı arkadaşım. "Pardon," dedi sonra. Susup gözlerime baktı.

"Al benden de o kadar," dedim.

"Ciddi misin?" dedi önce. Söylediğini uygun bulmadı. Düzeltti sonra. "Ciddi mi?"

"Son derece," dedim. Kahvemden bir yudum daha aldım. Evet, sigarayı bırakmıştım. Şimdi olsa bir nefes çekerdim dedim kendi kendime. Reklamcı arkadaşımın odasını ruhumun sinyalleri gibi dolduracak kocaman bir nefes. Ardından bir iki nefes daha.

"Anlat."

Emre uydum.

"Biraz önce telefon etti," dedim. "Bu kadının işini alırken itiraz ettiydi. Hani işi bırakıyorum falan. Son damla olmalı. Belki başka bir şeyler. Yapamayacağım dedi."

"Ciddi miydi?" dedi reklamcı arkadaşım. Eliyle söylediğini desteklemeyi amaçlayan bir hareket yaptı. Sinek kovalar gibi bir şey.

"Sen Yıldız'ın bu gibi konularda gayri ciddi olduğunu gördün mü hiç?" dedim.

"Ben Yıldız Hanım'ın kendisini gördüm mü hiç?" dedi reklamcı arkadaşım.

"O da doğru," dedim.

Sandalyesinde geriye doğru yaslandı. İşaretparmağıyla beni göstererek konuştu. Tehdit eder gibi değil ama. "Seni bırakmasının nedenlerinden biri

de bu," dedi. "Ne?"

"Kadını doğru dürüst hayatına sokmadın," dedi işaret parmağını kafama doğru yükselterek.

"Doğru dürüst hayatım var mı?" dedim elimi kolumu oynatmadan.

Reklamcı arkadaşım öne eğildi. Kahvesinden bir yudum çekti. Yüzüme baktı. "Olsaydı..." dedi.

"Şahane moral veriyorsun," dedim.

Elimi gömleğimin cebime attım. Sonra hatırladım boş olduğunu. Çektim. Kahveden bir yudum içtim.

"Ne zaman bıraktın?" dedi reklamcı arkadaşım,"Biraz önce," dedim.

"Çalışmalarda kimse tutamaz seni artık," dedi. "Otuz ukemi... Kırk ukemi... Bu akşam müjdeyi verirsin hocaya."Cevap vermedim. Bir daha herhangi bir çalışmaya gidip gitmeyeceğimden emin değildim.

"Efkârlanma yahu," dedi reklamcı arkadaşım sessizliğimin üstüne.

"Olur," dedim.

"Geçer," dedi. "Evlilik öncesi olabilir böyle şeyler. Geçer bakarsın."

"Sanmıyorum," dedim.

Reklamcı arkadaşım benim de ara sıra haklı olabileceğime işaret eden bir baş hareketi yaptı. "Ne yapacaksın şimdi?"

Kahvemden bir yudum daha aldım. Odasının içini dolduran kli-matize havanın bir bölümünü içime çektim. Başımı salladım.

"Elimdekiyle yetineceğim," dedim.

"Elinde ne var?" dedi reklamcı arkadaşım.

"Çakır Otomotiv'in güvenlik kamerasının kaseti," dedim.

Elimi cebime vurmadım.

"Manyaksın sen. Bir daha gittin mi oraya gerçekten?" diye bağırdı reklamcı arkadaşım.

Başımı salladım. Reklamcı arkadaşım bağırmaya devam etti.

"Gidilir mi lan... Ya bassaydı polis seni. Manyaksın sen."

"Başka ne yapacağımı bilemedim," dedim sakin bir sesle. Hülya Yaman'ın verdiği yeni görevden, karşılığında vaat ettiği ödeme şeklinden bahsetmeye gerek duymadım.

"Beni bu işe karıştırma," dedi.

Ses çıkarmadan gözlerine baktım. Bu sefer elimle vurdum cebimdeki kasete.

"Bu bakış ne öyle?" dedi.

"Çoktandır karıştın, bunu sen de biliyorsun bakışı," dedim.

"Allah belanı versin Remzi Ünal senin," dedi. . "Amin," dedim. Kaseti cebimden çıkartıp masaya koydum. "Bunu seyredecek zamazingo var mı sende?" dedim. "VHS değil."

İkimiz de lise öğrencisiymişiz ve masaya Almanya'dan gelmiş yeni bir porno kaset koymuşum gibi baktı. Sahiden öyle yapsaydım nasıl bakardı, bilmiyorum.

"Hi8 bu," dedi. "Aşağıda prodüktörümüzün odasında nuh nebiden kalma bir Hi8 calıcısı var." "Prodüktörünüz evine gitti mi?" dedim.

"Eşşoğlueşek geçen hafta sattı bizi," dedi. "Bir yapım şirketine transfer oldu. Yerine birini bulamadım daha."

"İyi," dedim ayağa kalkarken.

Bölüm 7

Reklamcı arkadaşımın prodüktörünün neden kaçtığı açıktı. Eski Levent villasının hizmetçi dairesinin banyosundan bozma odada, önünde kolçaksız taburesiyle küçük bir masa ve fayanslara tutturulmuş rafların üzerindeki elektronik ıvır zıvırı da dikkate aldığınızda, içeride yarım kişiden fazlasının insani koşullarda çalışabilmesi olanaksızdı. Keşfettiğim bu nedeni kendisine söylemekte yarar görmedim. Tabureye oturması için arkadaşıma yol verdim. Ben de kapıda durup videoya benzer aletlerden birini seçmesini, bir monitörü açmasını izledim. Kaset elimdeydi.

"Bakalım..." dedi reklamcı arkadaşım parmaklarını ameliyat öncesi bir cerrah havalarında oynatarak.

İşine yarayacak cihazı seçtiğini parmaklarının hareketinden anlamama izin verdi. Yeni ve üzerine kan sıçramamış bir bisturi ister gibi şaklattı parmağını.

Kaseti uzattım. Üstünde içeriğini belirleyen hiçbir yazı, işaret yoktu.

Reklamcı arkadaşım kaseti seçtiği cihazın üzerindeki deliğe ittirdi. Kaset küçük bir hırlamayla içeri girdi. Sonra tuşların birine bastı reklamcı arkadaşım.

Kayıt cihazı, hayatın gizemlerini biraz sonra sergileyeceğinin bilincinde gibi hırladı önce. Bant hızını alınca azaldı biraz ses ama devam etti. Monitörde görüntü falan yoktu. Gözlerimi odanın içinde gezdirdim. Kısa sürdü gezinti. Monitöre döndüğümde hâlâ karanlıktı.

"Göstererek sar geriye," dedim.

"Emrin olur," dedi reklamcı arkadaşım. Bir iki tuşa dokundu. Cihazdan gelen hırıltı küçük bir ton farkıyla yeniden başladı. Gözümüz neler neler vaat eden monitördeydi şimdi.

Monitör gözünü bir iki kırpıştırdı. Alttan üstten geçen parazit çizgileri belirdi, kesildi sonra.

Televizyon haberlerinde sık sık gördüğümüz işyeri güvenlik kameralarından birinin daha görüntüsüne bakıyorduk şimdi. Siyah beyaz,

perspektif duygusu zayıf, sessiz. Çakır Otomotiv'in içinde gördüğüm tek kameranın, kapının üstünde sahte duygusu yaratacak kadar büyük, kendini sakınmayan, sabit kameranın aldığı görüntüydü. Mekânın tümünü algılaması için olacak, hafif geniş açılıydı. Gördüğü bütün eşyalar ölü gibiydi. Donuk, heykele benzeyen. Görüntünün en altında dijital rakamlarla tarih ve saat vardı. İki yıl öncesinin, hatırlamak bile istemediğim karlı günlerinden birinin tarihi. Saat sabaha karşıydı.

Hani hayatım gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçti derler ya, ona benzer bir şey oldu. Tersinden ama. Arada sıçramalarla hareketlendi monitörün içinden gördüklerimiz. Geriye hızlı sardığı için ne olduğunu tam olarak anlayamadık peşinen. Birile-ri geri geri yürüyerek o masadan o masaya dolandı Çakır Otomotiv'in içinde. Sonra bize kararsızlık gibi gelen bir anda hareketsiz duran birisini tanıdım. Sesimi çıkarmadım.

Arada sıçrıyordu görüntü. Birisi bir kapıdan geri geri giriyor, sonra geri geri çıkıyordu. Hemen arkasından biri daha. Hızlı hızlı. Koşmadan ama hızlı hızlı.

"Harekete duyarlı kamera, ondan," dedi reklamcı arkadaşım.

Gördüklerime bir anlam verme çabasını terk ettim. Bekledim. Kendimi görüp dünyanın düzeninin bildiğimiz yöne dönmesini bekledim.

Çok beklemedim Allah'tan.

Elimde laptop çantasıyla geri geri girdim Çakır Otomotiv'e önce. Sonra Kemal Çakır'ın masasına doğru gittim. Masaya 90 oturdum. Bir şeyler yaptım masada. Yaptığımı çaktırmadım bana göre. Sonra Kemal Çakır girdi, kızla konuşup geri geri dışarıya çıktı. Hop diye ayağa kalkıp dikildim. Sonra girdiğimiz kapıya doğru yürüdük geri geri.

Ben bir şey söylemeden durdurdu reklamcı arkadaşım videoyu. "Devam et," dedim.

' 'Bak, bak, bak," dedi reklamcı arkadaşım. "Bak şu yakışıklı detektife."

Orada duruyordum. Kendime baktım. Basketbolcu olamayacaksa da yeterince uzun boylu, film oyuncusu olamayacaksa da yeterince eli yüzü düzgün, Kemal Çakır'ınkiyle yarışamayacaksa da hafif göbeklenmeye eğilimli...

İster istemez Yıldız Turanlı'yı hatırladım. Hemen unutmaya çalıştım sonra. İçime dolan sigara isteğini de. Bir kahve ama, belki...

Reklamcı arkadaşım yüzüme baktı. Ne gördüğünü bilmiyorum ama kendimle ilgili derin düşüncelerin devam etmesini, görüntüyü yeniden oynatarak engelledi. Bu kez zamansal olarak doğru yönde.

Dur bakalım ne olacak hisleriyle gözümü yapıştırdım monitörde olup bitene.

Bildiğim şeylerdi gördüklerim. Önce Kemal Çakır girdi görüntüye. Arkasından ben. Kemal Çakır masasında oturan kıza bir şeyler söyledi. Ben masaya gidip oturdum. Bir şeyler yaptım. Yaptığım bitince ayağa kalktım. Çıkışa doğru yürüdüm.

Televizyonların, mağazaların güvenlik kameralarından aldıkları görüntülerle yaptıkları müthiş hırsızlık haberlerinde olduğu gibi, kesik hareketlerle yürüyordum. Sağa sola yalpalama hareketlerimin altı çizilmişti sanki. Kararsız, sallapati bir yürüyüşe dönüşmüştü. Bu ben miyim diye düşündüm.

Dışarı çıkmadan önce göz göze geldik beni seyredenlerle. Kendi kendimle göz göze geldim yani. Dünyayla, polislerle, iyi adamlarla, kötü adamlarla, iyi kadınlarla, kötü kadınlarla, reklamcı arkadaşımla, Remzi Ünal'la göz göze geldim.

"Dur," dedim.

Reklamcı arkadaşım görüntüyü durdurdu. Neden durdurmak istediğimi anlamak ister gibi yüzüme baktı. "Deminki yere başa al," dedim.

Hayat yine tersine döndü. Geri geri yürüdüm yine. Ama gözüm kendimde değildi. Masanın arkasındaki koltuğa kıçın kıçın oturduğumda elimi kaldırdım.

"Daha değil!"

Gözüm yandaki çapraz masada oturan kızdaydı. "Tamam."

Görüntü dondu. Ben masada işimi yapıyorum, mor dudaklı kız telefonunu kurcalıyor. Dudakları kapkara görünüyordu siyah beyaz

görüntüde. Saçları gibi. Korkutucu bir hali vardı. Korkmadım elbette. Ama hafifçe endişelenmiştim.

"Oynat Uğurcuğum," dedim kendime güvenim gelsin diye.

Reklamcı arkadaşım esprimi anlamadı. Dert etmedim, ben de onun kimi esprilerini anlamıyordum. Oynatması gerektiğini anladı ama.

Hayat normale döndü yine görüntülerde. Ben işimi yapıyorum, kız telefonunu kurcalıyor. Kendime bakmıyordum. Kıza, kızın telefonu elinde tutuş biçimine.

"Hassiktir!," dedim sonra.

"Ne oldu?" dedi reklamcı arkadaşım.

Bu kadarını bilmeye hakkı olduğunu düşündüm.

"Kızın elindeki telefona bak," dedim.

Reklamcı arkadaşım neye bakması gerektiğini anlayana kadar tren kaçmıştı. Bu kez benden komut beklemeden geri sardı.

Yeniden oynatmaya başladı gözleri monitöre yapışmış. "Telefonu tutuşuna bak," dedim. "Ne var?" dedi.

"Telefonu böyle mi tutarsın numara tuşlarken?" dedim. Bir saniye düşündü. "Hayır..." dedi.

“Senin telefonunda da vardır kamera," dedim.

"Hassiktir gerçekten," dedi reklamcı arkadaşım.

“Evet," dedim. Bu birçok şeyi değiştiriyordu. Mor dudaklı kızı bulmam gerekiyordu. Bu kesin. Nereden bulacağımı biliyordum. Nereden bulacağımı da kime soracağımı da. "Kendimi çok boktan hissediyorum..." dedi reklamcı arkadaşım "Ama soracağım. Hani romanlarda detektifin arkadaşı sorar ya... "Sor," dedim.

"Oraya gitmekteki gerçek nedenini başka kim biliyordu? “Müşterinden başka yani?" "Sen bir tek," dedim.

"O zaman iş iyice çetrefilleşiyor," dedi. "Kızın her gördüğü yakışıklıyı kameraya alma alışkanlığı olmadığını varsayarsak."

İşin çetrefilleştiği düşüncesi daha makuldü. Ama hoşuma gitmemişti. Hiç hoşuma gitmemişti. "Devam edelim," dedim.

Reklamcı arkadaşım başını iki yana sallayıp düğmeye bastı. Elimde laptop çantası, bir kameraya alındığımın farkında, başka kameraya alındığımın farkında olmadan çıkıp gittim. Çakır Otomotiv'in ceza sahası kadar kocaman ve içinde hiçbir otomobil olmayan sergi salonundan. Çıkarken yukarıdaki kameraya bir kez daha baktım. Yanlış kameraya yani. Mor dudaklı kız masasında oturuyordu. Sonra telefonunu aldı. Bir iki tuşa bastı. Kulağına götürdü. "Rapor veriyor," dedi reklamcı arkadaşım sesine hafif bir gırgır esintisi katmaya çalışarak. "Seni yakışıklı buldu ya."

Ses etmedim. Rapor verdiği doğru olabilirdi. Ama konunun yakışıklılığım olduğundan en az reklamcı arkadaşım kadar kuşkuluydum.

Çok uzun konuşmadı mor dudaklı kız. Sonra zincirli küpelerini sallayarak masadan kalktı. Telefonunu masada bırakmıştı.

"Tuvalete gidiyor," dedi reklamcı arkadaşım. Sesimi çıkarmadım.

Boş salon yeniden heykel donukluğuna büründü. Bir saniye kadar.

Kemal Çakır belirdi görüntünün altında. Alttaki saat üç dakika ilerledi yarım saniyeden daha az bir süre içinde. "Tık!" dedi reklamcı arkadaşım.

Kemal Çakır yolluğun üzerinde ilerledi. Masasına gitti sağa sola deve gibi sallanarak. Göbeği daha da büyümüştü sanki. Koltuğuna oturmadı. Yüzünü mor dudaklı kızın girdiği kapıya çevirerek bir şeyler söyledi.

Koltuğuna oturdu sonra.

Çekmeceye uzanacak mı dedim içimden.

Uzanmadı.

Arkasına yaslandı.

Kız girdi içeriye sonra. Kemal Çakır kıza bir şeyler söyledi. Kız başını salladı.

Kemal Çakır masadan kalktı. Pantolonunu çekiştirdi göbeğinin üzerine. Sonra yine yaylana yaylana yolluğun üzerinde yürüdü. Görüntüden çıktı.

"Hızlı mı gitsek?" dedi reklamcı arkadaşım saatine bakıp. "Hayır," dedim gözlerim monitörde. "Bir yere mi yetişeceksin?" "Yoo..." dedi. "Devam o zaman."

Kız masasında oturdu. Yeniden telefonu aldı eline. Bir iki tuşa bastı. Kulağına götürmedi ama.

Ben yanındayken yaptığı gibi, kalktı, arkasındaki evrak dolabını açtı. Biraz baktı içine. Sonra kapadı, yerine oturdu. Arkadaki kapıdan çıktı

Görüntü tıkladı bir kez daha. Alttaki saat on altı dakika attı.

"Tık, yeniden!" dedi reklamcı arkadaşım.

Kız çıktığı kapıdan girdi. Elini daha kapıdan tam çekmemişken ana girişe baktı. Suratı hayatta ilgilenebileceği bir şeyi bulmuş gibi değişti. Ellerini arkasına götürdü.

Kemal Çakır'la siyah eşofmanlı, asker tıraşlı delikanlı girdi içeriye.

Gençlerin sevgilisi şarkıcı Serdar sahne alıyor dedim içimden.

İkisi konuşarak Kemal Çakır'ın masasına kadar geldiler, Kemal Çakır masasına eğildi. Doğrulduğunda elinde broler olduğunu sandığım kâğıtlar vardı. Bir iki şey gösterdi Serdar'a.

Serdar başını salladı. Bir şeyler söyledi. Eşofmanının göğüs cebinden çıkardığı bir kartı Kemal Çakır'a verdi. Adam baktı, masasının üstüne koydu.

Mor dudaklı kız telefonunu Serdar'a doğru tuttu. Bana doğru tuttuğundan farklı bir açıda.

"Kız, gelen herkesi çekiyor," dedi reklamcı arkadaşım. "Hıı..." dedim. Bekliyordum.

Serdar görüntüsünün çekildiğini fark edince kıza döndü rahatça çeksin diye. Gülümsüyordu galiba. Eliyle bir iki hareket yaptı kıza doğru.

Kemal Çakır paparazzi seansının bitmesi için bekliyordu. Ben de bekliyordum. Beklediğim olmadı.

Kemal Çakır Serdar'a dışarıyı gösterdi eliyle davet ede-rek.Kemal Çakır yürüdü. Şarkıcı onu takip etti.

Mor dudaklı kızla baş başa kaldık yine. İçimde yüksek bir gözetleyicilik duygusu kabarıyordu. Yıldız Turanlı olsa ne derdi dedim içimden. Ardından sigara isteği kabardı. Ardından kahve. Hepsini kovaladım.

Şarkıcı Serdar, Çakır Otomotiv'in kamerasının kendisini en yakından gösterebildiği noktaya geldi. Ben de yakından gördüm ilk kez. Fotoğrafına benzemiyordu pek. Önümde çok daha insani duruyordu. Stüdyo fotoğrafçılarının marifeti dedim içimden.

Reklamcı arkadaşım video cihazının düğmesine basıp dondurdu kareyi.

"Bu bizim Serdar lan," dedi sonra. "Hangi sizin Serdar?" dedim. Eliyle işaret etti oğlanı.

"Serdar Kara. Bununla reklam çekecektik biz," dedi. "Yeni çıkacak bir içecek için. Deneme filmi filan çektik. Yatkındı oğlan. Sonunda yattı iş ama. Müşteri epey mırın kırın ettikten sonra veto etti. Hedef kitlelerinin dünya görüşüne uymayan bir hayat tarzı varmış... "

Yerine kimi çektiklerini biliyordum. Umreden dönerken fotoğraflarını görmüştüm yeni oyuncularının.

"Nasıl biri?" dedim.

"Hıyarın teki aslında," dedi reklamcı arkadaşım. "Bizim stratejist geçinen arkadaşlar pek bastırmıştı gençler arasında yükselen değer diye."

Bak bu doğru olabilirdi ampirik deneyimime göre.

"Arasak bulur muyuz?" dedim.

"Buluruz herhalde," dedi reklamcı arkadaşım. "Neden?" 'İlk dokunuş' ne ayak, onu soracağım," dedim. "Sen devam et."

Düğmeye bastı. Serdar Kara dışarı çıktı.

Karşıdaki boktan kafede oturuyorum şu an dedim kendi kendime. Bir şey bildiğimden değil, öylesine oturuyorum. Kocaman otomobillerin önünde konuşuyorlar. Ne konuştuklarını duymuyorum ama seyrediyorum. Biraz sonra Serdar Kara bir taksiye atlayıp gidecek. Ben canım sıkkın otomobilime bineceğim. Epey sonra boktan bir haber gelecek. Ardından bir boktan haber daha.

Kız masasında oturuyordu. Telefonu elindeydi. Bu mesafeden bile anlaşılıyordu çektiklerini seyrettiği. Beni mi Serdar Kara'yı mı diye düşünmedim.

Sonra Kemal Çakır içeri girdi. Yürüyüşünden arabayı satıp satmadığı anlaşılmıyordu. Masasının arkasına geçti. Oturdu. Masanın üstündeki kartı eline aldı, baktı. Sonra üstteki çekmecenin içine bıraktı. Döndü, arkaya açılan kapıdan kayboldu. Kız duruşunu değiştirmemişti Kemal Çakır geldiğinde. Sonra cep telefonunu bıraktı, masadaki telefonu götürdü kulağına Biraz konuştu. Ahizeyi masaya bıraktı. İçeri açılan kapıya gitti. Biraz araladı. Bekledi, gövdesinin yarısı kapının dışında, sonra yerine döndü. Ahizeyi alıp konuştu. Ahizeyi yeniden masaya bıraktı.

Kemal Çakır hızlı adımlarla içeri girdi. Görüntünün kesik kesikliğine adamın hızı eklenince iyice tuhaf görünüyordu yürüyüşü.

Eli pantolonunun düğmelerindeydi. Yerine oturdu. Başıyla bir işaret verdi mor dudaklı kıza. Kız masadaki telefonun bir düğmesine bastı. Kemal Çakır kendi masasındaki telefonun ahizesini kaldırdı. Yüzünün ifadesini buradan göremiy ordum. Başını salladığı algılanıyordu yalnızca.

Epeyce salladı kafasını. Sonra ahizeyi yerine koydu. Koltuğunda geriye doğru yaslandı. Ayağa kalktı. Pantolonunun kemerini çekti. Ellerini dışardan ceplerinin üzerinde gezdirdi.

"Biri çağırdı, gidecek," dedi reklamcı arkadaşım. Sesi pürüzlüydü, öksürdü sonra gırtlağını temizlemek için.

Ses çıkarmadım. Hak verdim yani. Bir açıdan bakarsanız yeterince heyecanlıydı seyrettiklerimiz.

Hayatımda biraz soma öldürülecek birini ilk kez görüyordum. Öldürülmüş birilerini görmüştüm ama bu yeni bir deneyimdi. Başkalarından farkı yoktu işte. Çıkarken cüzdanını, anahtarlarını kontrol eden şişman bir adam. Ne kendisi, ne ona bakmak zahmetine bile girmeyen sekreteri biliyor biraz soma olacakları. Ben dışarılarda bir yerlerdeyim, ben de bilmiyorum.

Sonra tuvaletten çıktığından çok daha hızlı görünen adımlarla dış kapıya yürüdü. İki yana doğru efe sallanışı, kare atlayan kamera yüzünden çok daha belirginleşmişti. Mor dudaklı kızla yalnız kaldık.

Ama o kendisini seyredenlerle yalnız kalmaya niyetli değildi. Eğilip kalktı masasının arkasında. Son doğrulduğunda elinde çantası vardı. İnce askılı, koyu renk bir çanta. Çantasıyla arka tarafa açılan kapıdan çıktı. Yeniden girdiğinde görüntünün altındaki dijital saatten on iki dakika geçtiğini anladık.

Tam o sırada telefon çaldı. Görüntüde değil yani. Küçük odanın içinde çınladı zilin sesi. Al sana bir neden daha adamın kaçması için dedim içimden.

Reklamcı arkadaşım görüntüyü durdurdu. Küçük masanın üzerindeki telefonun ahizesini kulağına götürdü. Dinledi. "Tamam," dedi sonra. "İyi akşamlar." Ahizeyi yerine yerleştirdi. Sonra bana döndü. "Hep aynı bu sekreterler," dedi. Cevap vermedim.

Yeniden bastı video cihazının düğmesine.

Bundan sonra işlerin pek yoğun olmadığı bir otomobil galerisindeki hayatı izledik uzun uzun. Kız masasında oturdu. Saatine baktı sık sık. Cep telefonuyla oynadı. Korkunç bir dikizci gibi hissettim kendimi. Burnunu karıştırsaydı görecektik. Sessizce seyrettik.

Bu görüntüleri neden seyrediyoruz dedirtecek kadar bir süre sonra çıkacağını haber verecek bir patronu olmayan kızın kafasındaki mesai saati bitti. Bir tuvalet ziyareti. Çakır Otomotiv'in sekreteri, önünde altından girilip üstünden çıkılacak kocaman bir İstanbul akşamı varmış yürüyüşüyle yolluğun üstünden yürüdü, görüntüde kalanlarla bizi yalnız bıraktı.

Reklamcı arkadaşım bana baktı. "Şimdi ne olacak?" dedi. Saatime bakmadım.

"Devam," dedim. "Bakmaya devam edeceğiz. Filmin buraya kadar olan kısmını biliyoruz zaten." "OK!"

Çakır Otomotiv'in patronu ve sekreteri tarafından terk edilmiş salonu yeniden heykel oldu. Sonra karardı ekran. Reklamcı arkadaşım başını salladı. Ses çıkarmadı bu kez. Bekledik.

İçimden yükselen sigara isteğini bir kez daha bastırdım.

Monitör hareketlendi. Önce alttaki saatin yarım saatten fazla ilerlediğini fark ettim.

Yukarda içtiğimiz kahveleri hazırlayan kadın da çıkmış mıdır acaba diye düşündüm.

Sonra kadını gördüm monitörde, içeri girip birkaç adım attıktan sonra geriye dönüp kapıya baktığı için gördüm yüzünü.

Bugün yaşadıklarımı reklamcı arkadaşım bilseydi hayret ağlığı bu küçücük odada nasıl patlardı kestiremiyorum ama ben gıkımı çıkarmadım. Çıkaramadım. Profesyonel deformasyon derdi Yıldız Turanlı, anlatsaydım.

Hülya Yaman babasının evinde gibi ilerledi sarı yolluğun üzerinde. Ya da kocasının. Daha doğrusu evli olmadan birlikte yaşadığı adamın. Başka birisiyle evli adamın. Aynı anda muhtemelen başka birisi tarafından öldürülmekle meşgul olan adamın. Demek ki Hülya Yaman tarafından öldürülmemiş olan adamın.

Tüh dedim içimden. Aptal herif.

Müşterime bir yararım dokunacaksa polisin görmesi gerekiyordu bu kasedi. Ben söküp almıştım yerinden.

Hakikaten ihtiyarlıyorsun Remzi Ünal dedim kendi kendime. Bari dikkatli seyret.

Bölüm 8

Bir üç santim daha yaklaştım monitöre...

Hülya Yaman bu sıcakta giyenlere acıdığım cinsten bir pardösü giymişti. Altında eşofmanı olup olmadığını anlayamadım elbette. Başında kocaman baklava desenleri olan bir başörtüsü vardı. Elinde sekreter kızınkine benzer bir çanta taşıyordu. Kemal Ça-kır'ın masasına doğru kararlı adımlarla yürüdü. Masaya gelince ne var ne yok hızla gözden geçirdi. Elini beline dayamıştı. Sonra koltuğa oturdu. Önce en üst çekmeceye attı elini. Karıştırdı. Çekmeceyi itti. Sonra ikincisini çekti.

Allah Allah dedim içimden.

"Kim bu?" dedi reklamcı arkadaşım.

Sesimi çıkarmadım.

Hülya Yaman üçüncü çekmecede aradığını buldu. Çakır Otomo-tiv'in güvenlik kamerasının da şahitlik ettiği gibi, sekreter kıza çaktırmadan çekmeceye yerleştirmek için kendime göre seksen numara çektiğim zarfla doğruldu. Masanın üzerine iki kere vurdu zarfı. Gülümsediğini olduğum yerden gördüm. Sonra zarfı çantasının içine attı.

Vay anasını sayın seyirciler dedim içimden.

Koltuktan kalktı. Saatine baktı. Girişindekinden daha kararlı adımlarla çıkışa doğru yürüdü. Monitör karardı.

"Bir sigaram olsa içerdim," dedim dişlerimin arasından.

"Ne oldu ki?" dedi reklamcı arkadaşım.

"Keleğe geldim," dedim. "Hem de nedenini, niçinini bilmediğim ve galiba kocaman bir keleğe..."

Reklamcı arkadaşım yüzüme baktı.

'Şimdi keleğe gelmekle ilgili bir özlü söz attırabilirdim ama hiç ihtiyacın yok gibi gözüküyor," dedi."Sağol," dedim.

Düşünüyordum. Düşünmem gerekiyordu. Müşterilerimin benden istedikleri şeylerin benden gerçekten yapmamı istedikleri şeyler olmamasına alışkındım ama böylesi ilk kez başıma geliyordu. İşin kötüsü gerekçesini sorma imkânım yoktu. Belki de vardı.

Gözüm küçük masanın üzerindeki telefona gitti. "Sen bir kahve ayarlasana," dedim reklamcı arkadaşıma. Yüzüme baktı. Elini telefona götürdü. "Yok," dedim. "Sen benimkine iki kaşık fazla koy. Deminki zayıf kaçtı."

Tekrar yüzüme baktı. Yüzümde ne gördüyse, dudaklarının arasından sıyrılan küfre yansıdı bu. Duymadım ama. Duysam da duymazdım. Sesini çıkarmadan kalktı tabureden.

Yarım odada yalnız kalınca telefonu kaldırdım. Artık kendi evimin numarası gibi bildiğim numarayı hışladım.

İkinci kez çalmasına fırsat verilmeden açıldı, "Alo?" dedi Nazan Akdoğan'ın sesi.

"Remzi Ünal," dedim. "Bir haber var mı annenizden?"

Cevap verip vermeme konusunda kararsız kalmış gibi cevap gelmedi önce karşıdan. Bekledim.

"Kimsiniz?" dedi kararsız ses. Son heceyi vurgulamıştı söylerken.

"Remzi Ünal," dedim. "Komşunuz olan detektif. Bugün iki kere görüştük. Hatırlarsınız. Bir haber var mı diye aradım." "Haber... Hayır, haber falan yok. Bekliyorum..."

"Yalnız mısınız?" dedim. “Evet," dedi kız önce. "Hayır.” “Teyzeniz orada mı?" dedim.

"Teyzem..." Hayatta bir teyzesinin olup olmadığına karar vermek istiyormuş gibi durakladı bu kez. “İyi misin?" demek zorunda hissettim kendimi. İkinci tekil e geçmek zorunluluğunu da.

"Bilmem," dedi Nazan Akdoğan. En kararlı olduğu konu buymuş gibi konuşmuştu.

"İstiyorsan gelebilirim," dedim. "Korkuyorsan falan. Hem laflardık biraz. Yakınlardayım."

"Yok, yok," dedi telaşla. "Eve alamam kimseyi."

"Tamam, o zaman," dedim. "Daha sonra yine ararım."

Karşıdan yalnızca telefon yüzünüze kapandığında gelen o ses geldi.

"Lanet herife bir de hizmet ediyorum," dedi reklamcı arkadaşım kapıdan kafasını uzatıp. Elindeki kırmızı tepside iki kahve kupası vardı.

"Eyvallah," dedim bana yakın kupayı alırken. Bir yandan da odanın izin verdiği kadarıyla ayağa kalkmaya çalışıyordum.

"Yaptın mı gizli konuşmanı?" dedi boş tepsiyi yanımdan uzanarak masanın üzerine koyarken. "Yaptım," dedim. "Eeee?" dedi.

"Eeee'si olsaydı kahve yapmaya gitmezdin," dedim ilk yudumu alırken.

"Anladık, şimdi ne olacak?" dedi.

Kahvemden bir yudum daha çektim.

"Şu senin şarkıcıyı nerede bulabilirim, onu söyleyeceksin bana," dedim.

Sekreter kızdan umudum kesikti hâlâ. Elimde yalnızca yükselen değer Serdar Kara vardı. Benim için değeri ne kadar yüksekti bilemiyordum ama en azından sorabileceğim bir soru vardı aklımda. Belki iki. Hiçbir şey yapmamaktan iyidir dedim kendi kendime.

"Yukarda bir yerlerde cep numarası vardı galiba," dedi reklamcı arkadaşım. "Buluruz."

"Hadi o zaman," dedim.

"Bant ne olacak?" dedi. "Devamı?"

Doğru bir soruydu. Doğru olduğuna inandığım bir cevap verdim.

"Bahse girerim başka bir şey olmayacak," dedim. "Olan oldu."
"Bakalım mı?" dedi. "Bakalım," dedim.

Reklamcı arkadaşım oynatma tuşuna yeniden bastı. Monitör karanlığını korudu. Biraz bekledik. Bir şey olmadı. Biraz daha bekledik.

Monitör kapkaranlık bakıyordu bize. "Gelen giden olmadı," dedi reklamcı arkadaşım. "İstersen ileri sar biraz," dedim. "Gelen giden hâlâ olmayacak. Görürsün."

"Ustayla tartışmayacaksın," dedi umutsuz vurgusu eklediği bir sesle. Cihazdaki bir tuşa basıp kasedi çıkardı. Bana verdi. Pantolon cebime koydum kasedi. Odadan çıkabilmem için geriye çekildi. Kahve kupalarını masaya bırakmıştık.

Daracık merdivenlerden yukarıya çıktık. Resepsiyonistin masası doğallıkla boştu. Etrafta başka birilerinin olduğuna ilişkin bir iz de yoktu. Reklamcı arkadaşım masanın en önemli parçası gibi duran deri kaplı kalın fihriste elini attı.

"Ajansın son üç yıllık tarihini bu defterden görebilirsin," dedi sayfaları hızlı hızlı çevirirken.

Reklamcılık mesleğinin girinti ve çıkıntıları üzerine bilgilenmeye ihtiyacım yoktu, o yüzden sesimi çıkarmadım. Bıraktım arasın.

Çok sürmedi.

Parmağını defterin ortalarında bir sayfanın en tepesine yazılmış bir şeylerin üzerine bastırdı.

"Aha!" dedi. Numarayı okudu. Bir cep telefonu numarası.

"Eyvallah," dedim. Kendi kendime tekrarladım numarayı. Masanın üzerindeki fiyakalı telefonu gösterdi reklamcı arkadaşım.

Aramayacak mısın?" Arabamdan ararım," dedim. "İstersen benim adımı verebilirsin," dedi. "Hani neden aradığını bulanıklaştırmak ihtiyacı duyarsan." Yüzüme baktı.

"Eğer zorlanacaksan yeni bir film işi falan diye ben de arayabilirim," dedi.

"Sağol," dedim. "Yeterince bulaştın."

"Canım, bulaştık bir kere," dedi. "Hayatta arkadaşımıza bir yararımız dokunsun."

Cevap vermedim. Alıştığımdan çok yardımı dokunmaya başlamıştı bana, daha çoğuna yer olmadığını biliyordum. Uke'lik gibi bir şey olurdu işin derinliğine bakarsan yardım almak. Sen onu mindere fırlattığında, önünde sonunda sıra onun seni mindere fırlatmasına gelirdi, sesini çıkaramazdın. Bu tür bir ilişkinin dojo dışında öyle çok istenilen bir şey olduğundan emin değildim. Bütün bunları ona söylemedim ama.

"Yeniden ihtiyacım olursa ararım," dedim.

Kapıya doğru yöneldim.

"Polisler bir daha ararsa, ben de seni ararım," dedi. İşte ortaokul edebiyat derslerinde okutulmaya değer bir altmetin örneği dedim kendi kendime.

Dışarı çıktığımda güneş ortalarda yoktu ama insanı bunaltma görevini neme devretmişti anlaşılan. Sınırları belirsiz bir hamamın içinde adımlar atarak otomobilime yürüdüm. Bıraktığım yerde duruyordu. Camları yerindeydi.

İçeri girip pencereleri indirdim.

Araç telefonunun ahizesini elime aldım. Demin içimden tekrarladığım numarayı tuşladım. Sonra bekledim. Çok beklemedim.

Arka plandaki müzik geldi önce. Buna müzik denir miydi bilmiyordum ama. Daha Serdar Kara'nın yaşıtları doğmadan duyduğumu hatırladığım bir türkünün melodisi, Serdar Kara'dan çok daha küçükleri oynatmayı başaran bir tempoda, ziller ve davullar arasında iki kere tekrarlandı. Sonra yeniden

İnsan sesi gelmedi karşıdan.

Aynı melodiyi bir kez daha dinledim. Sanki bir bandın aynı yeri tekrarlanıyordu.

Bekledim.

"Nassı?" diye bir ses duydum sonra gürültünün arasında, "Nassı tavır?"

"Şahane," dedim.

"Şahane taabi olum," dedi ses. "Kıyağın Allah'ı." "Serdar Bey?" dedim.

Ses kesildi karşıdan. Arkadaki iğdiş edilmiş türkü melodisini bir kez daha duydum.

"Serdar Bey..." dedim yeniden. "Serdar Bey'le mi konuşuyorum?"

"İsmail sen değil misin?" dedi. "Yok" dedim. "Adım İsmail değil."

"Yapma yahu," dedi karşımdaki ses. "O zaman sen kimsin peki?"

"Adım Remzi Ünal," dedim.

"Memnun oldum," dedi. "Memnun oldum da bu numarayı ner-den buldun, onu pek merak ettim."

Nereden aldım numarasını diye düşündüm.

"Nazan'dan selam getirdim," dedim.

"Hangi Nazan'dan? Bak kardeşim, işimiz gücümüz var burada, hayran geyiği çekecek halim yok inan."

"İşiniz olduğunu duyuyorum," dedim. "Ben de zaten iş sayılabilecek bir şey için aramıştım."

Sesi ciddileşti.

"Ne işi?" dedi. "Ekstralarıma Serra Hanım bakıyor. Numarasını vereyim, onunla konuşun."

İnsan elindeki işe yarayıp yaramayacağı belirsiz tek bağlantıyı konuşmaya ikna etmek için ne der diye düşündüm içimden. Elimde doğrudan başka bir şey yoktu. Doğruyu söylemeye karar verdim.

"Nazan bugünkü araba satıcısının kızı," dedim. "İmzaladığınız fotoğrafı parça parça etti." "Ne?" dedi.

"Nazan," dedim. "Adama verdiğiniz fotoğrafı ben götürdüm bugün mecburen. O da parçaladı."

"Ne demek mecburen?" dedi karşımdaki ses.

"Adam ölünce başka çare kalmadı," dedim.

"Ne?" dedi yeniden. Bu kez çok daha ciddiydi sesi. Başka bir kelime düşünemeyecek kadar ciddi.

"Başınız sağ olsun," dedim. "Kemal Çakır sizlere ömür." Verdiğim haberi yeni algılamış gibi bağırdı.

"Ne demek sizlere ömür, ne diyorsun abi sen? Allah'ım ya Rab-bim. Ne zaman? Ne zaman?"

"Valla siz galeriye uğradıktan biraz sonra. Kıyamet koptu tabii. Polisler falan..."

"Ne polisi yahu, ne polisi saçmalıyorsun sen? Polis niye gelsin?"

"Doğrusu bir adam arabasının içinde öldürülürse polis karışır," dedim. "İşleri bu."

"Kemal Abi öldürüldü mü?" "Maalesef."

"Allah'ım ya Rabbim. Allah'ım ya Rabbim." Başkalarına doğru konuştuğunu sesinin biraz uzaklaşmasından anladım. "Oğlum kesin şu zımbırtıyı bir dakika."

Baştaki sessizliğe benzer bir sessizlik oldu.

"Lan başlatmayın taksimetrenizden," diye bağırdı yeniden telefonun mikrofonundan uzağa. "Burada ciddi bir şey konuşuyoruz." Bana döndü

yeniden. "Aloo..."

"Buradayım," dedim.

"Adınız neydi dediydiniz demin?" dedi.

"Remzi Ünal," dedim.

"Yani?" dedi.

"Yanisi oturup konuşsak bir, iyi olacak," dedim. "Yani sizin açınızdan."

"Galiba öyle," dedi. "Neredesiniz?" dedim.

"Arnavutköy'de," dedi. "Bir stüdyodayım. Kayıt mayıt yapıyoruz."

"Ne zaman biter işiniz?" dedim.

"Bitti bile," dedi karşımdaki ses. "Moral yerlerde. Bu saatten sonra ne söyleyeceğim."

“Tamam o zaman," dedim. "Nereye geleyim Arnavutköy’de?" Bir an düşündü.

"Bizim burası kalabalık, rahat konuşamayız," dedi. "Ortada pek dolaşmak istemiyorum." Bekledim karar versin diye.

"Arabada konuşalım," dedi aklına aniden parlak bir fikir gelmiş insanların vurgusuyla.

"Tamam," dedim. Devam etsin diye sustum. "İçerlerde bir otopark var," dedi. "Ulus'a çıkan yolun üstünde. Benim alet orada. Hani eskiden pazar kurulurdu..." Biliyorum," dedim. "Oraya gelin," dedi. "Ne zaman gelirsiniz?" "Yakındayım," dedim. "On, on beş dakika..." "Tamam. Sizi nasıl tanıyacağım?" "Ben sizi tanıyorum," dedim.

"Okey!" dedi. "Ben Kia'nın içinde oturuyor olacağım. Kia Sportage."

"Pekala," dedim. "Arabasını park ettikten sonra etrafa bakman başka biri olmayacak benden başka herhalde." "Tamam," dedi telefondaki ses. Sonra kapattı.

Ahizeyi yerine koyarken tam sigara yakılacak bir an diye düşündüm. Canım sigara istedi diye değil. Elimi otomobilimin aynasına götürdüm. Kendimi görecek şekilde ayarladım. Lanet bir herif gördüm bana bakan.

Yalnız bir herif. Akşam karanlığında gidecek yeri olmadığı için kendisine gidecek yer yaratan bir herif.

Allah belanı versin Remzi Ünal dedim içimden.

'Remzi Ünal... Şu Hava Kuvvetleri'nden müstafi, THY'den kovulma...' diye başladım. Devamını getirmedim. Getiremedim. Dilim varmadı. Pabucumun özel detektifi Remzi Ünal dedim kendi kendime. Aynadaki yüzüme.

Aynayı yeniden arkamı görecek şekilde ayarladım. Otomobilimi çalıştırdım.

Arnavutköy yakındı. Yalnızca sekiz trafik küfrünün ardından dar sokaklarında ağır ağır ilerliyordum. Aşağıdan deniz kokusu geliyordu. Ortalıktaki nem kokusuna karışıyordu Pencerelerde ışıklar yanmıştı. Üçüncü Köprüye Hayır toplantılarının afişlerinin bir ikisi duruyordu yerlerinde hâlâ. Benim canım sıkkındı.

Otoparka girerken otomobilimin gidişini daha da ağırlaştırdım. Önünden geçen caddenin lambalarından başka ışık kaynağı olmadığı için ortalık alacakaranlıktı. Alanın kenarlarında yan yana dizilmiş otomobillerin yanında yöresinde yaprak kıpırdamıyordu. Duvarın dibindeki kulübenin camından tavanda çıplak asılı lambanın ışığını görebiliyordunuz, içerde kimse yok gibiydi. Hemen yanındaki üstü kapalı araba yıkama bölgesinin zemini hâlâ ıslakmış gibi duruyordu.

Otomobilimin motorunu kapattım, ışıkları söndürdüm, indim. Kapıları kilitlemedim.

Şehrin gürültüsü yoktu burada. Burada benzin, yanmış yağ, kirli üstüpü, deterjan ve rakı kokusunun karışımı bir koku vardı.

Otomobilimin bir adım önünde gövdemi oynatmadan etrafıma baktım. Bana bakan beni görsün diye.

Araba yıkama yerinin hemen yanından üstüme yöneltilen bir ışık gözlerimi aldı. O tarafa doğru döndüm. Modelini çıkaramadığım büyükçe bir aracın farları bir kez daha yandı söndü. Güçlü farlardı bunlar, gözümü aldı iyice. Yalandan köre döndüm. O tarafa doğru hareketlendim.

Aramızda otuz metreden fazla bir mesafe vardı. Sessizliğin içinde yürüdüm.

Aracın ışıkları bir kez daha yandı söndü. Tamam, anladık dedim içimden.

Benden başka anlayanlar da varmış.

Otoparkın yönetim kulübesinin kapısı açıldı. Karanlığın içinde kocaman bir dörtgen aydınlık oluştu. Sonra içerden gelen ışığın gölgesinde siluetler belirdi.

Yürümeye devam ettim.

Aracın farları bir kez daha parladı. Kulübeden çıkanlar bana doğru ilerlediler.

Bunun bir sakıncası olmayabilirdi. En öndekinin elindeki demir çubuk olmasa. Bak, bu kötüydü.

Durdum. Yönümü kulübeden çıkanlara çevirdim. Göz kırpıp duran aracın içindekiyle sonra ilgilenirdim.

İlgilenecek durumda olabilirsem elbette. Olabildiğince hızla taradım bana doğru gelen gölgeleri.

Dört kişiydiler. Demir çubuk en öndeki, tıknaz adamın elindeydi. Üstünde beyaz bir atlet vardı. Altındaki şorta benzer giysi dizkapaklarının epey altında sona eriyordu. Ayağında yanları çizgili yeni spor ayakkabılar vardı.

Diğerlerini kesmeye çok fazla zamanım olmadı. İki adım geriden geliyorlardı. Yalnızca hafif yana dönerek karşılama pozisyonuna geçmeye zaman buldum. Bir de en arkalarında duran, beyaz hasır fötr şapkalı adamın elindeki tabancayı gördüm.

Demir çubuklu hiç hızını kesmedi. Hatta hızlandı biraz.

"Allah!" diye bağırdı sağ elindeki çubuğu havaya kaldırarak. Aradaki mesafeyi bir an önce almak için hızlandı. Gevşek durmaya çalıştım. Sağ ayağımı biraz geriye aldım. Ellerimi hafif kaldırdım.

Çubuk inmeye niyetlendi sonra. Gördüğüm kadarıyla kafama değil, boynumla omzumun arasında bir noktaya nişanlanmıştı.

Antrenmanlarda hiçbir "uke" hamlesi karşısında "omote" mi "ura" mı diye düşünmezsiniz. İkisini de yaparsınız. Sırayla.

Karşımdaki eli demirli adam "uke"m değildi. "İrimi" de çuvallarsam "tenkan"a izin vermeyecekti. O yüzden, tıpkı antrenmanlardaki gibi, düşünmedim. Hiç düşünmedim.

Demir çubuğu taşıyan kolunun, en yüksek noktadan aşağı inmesine izin vermeden sol kolum önde girdim çubuğun altına. Her şeyi bekliyor olabilirdi ama bunu beklemiyordu, eminim. Çubuk kolumun elime yakın bir yerine değdi. Hızını tam almadığı için kırmadı. Kolumu açarak ikimizden de uzaklaştırdım. Elimi aşağı indirip bileğini tuttum.

Sonra sağ bacağımın ileri hamlesine gövdemin kütlesini eklemeye çalışarak, sağ elimin avuç içiyle çenesinin altına olanca gücümle vurdum.

Sihir sol elimle adamın sağ bileğini tutmamdaydı. Darbeyle birlikte aşağı doğru çekince, öbür taraftan ayakları havalandı, hiç beklemediği bir şiddetle yere çakıldı sırtüstü.

Çubuk elinden düşmüştü ama yine de sol ayağımla koluna bastım.

Ağzından ses çıkmadı. Gözleri bağırıyordu yalnızca. Çok bağırıyordu.

Ayağım adamın kolunun üstünde, gerisindekilere baktım. Donmuşlardı. Hayretle korku karışımı. Benden çok yerdeki adama bakıyorlardı. Hareketlenmeye niyetlenmediler. Hasır şapkalı adam tabancayı tutan elini arkasına götürdü. Kia Sportage yıkamasından alman bahşişler, ne kadar özel prim eklerseniz ekleyin, bundan ötesine yetmiyordu. Yetmezdi. Az çok biliyordum piyasayı. Ortalıktan kaybolan tabancayı da görmemiş olmaya karar verdim.

Çalışan motorun gürültüsüyle araba yıkama bölgesindeki araca döndüm. Farları açık değildi ama hareketlendi. Lastikleri gıcırdadı. Otoparkın girişine doğru ilerledi. İkinci vitese takıldığındaki motor sesi değişimini duydum.

Artık görebiliyordum aracı. Camları da kendisi de siyah, heybetli bir Kia Sportage idi gerçekten. Otoparkın çıkışma yakın sokak lambasının sınırlı katkısında görebildiğim kadarını gördüm. Direksiyonda her kim varsa, eşofmanının kapüşonunu kafasına çekmişti. Caddeye dönebilmek için frenlere asıldı önce, otoparkın beton zeminini ağlattı. Burnuma lastik kokusu gelmedi ama. Sonra bir fren sesi daha geldi. Arnavutköy tarafından gelen aracın şoförünün aklı sıçramış olmalı. Ardından uzun bir korna cayırtısı.

Gereği yoktu ama yerdeki demir çubuğu alıp on onbeş metre öteye fırlattım. Asırlardır orada duruyormuş gibi tozla kaplı iki kapılı Anadol'un ön tekerleğinin altına girdi. Otopark ve yıkama alanının kabadayılarına seslendim. Brladi koçlar! Gelecek sefere görüşürüz."

Sapandan yeni fırlamış bir taş gibi otomobilime doğru hareketlendim. Daha kıçımı yerleştirmeden basmıştım marşa, garibi utandırmadı. Motor ilk turlarını yaparken kaldırdım ayağımı debriyajdan. Kia Sportage kadar değilse de gıcırdadı lastikler. Farlarımı ancak otoparkın girişine erişince yakabildim

Kazadan kıl payı kurtulan otomobil hâlâ girişin bir metre ilerisinde duruyordu. Direksiyondaki kadın elleriyle yüzünü örtmüş, kalakalmıştı.

Kornama küçük bir dokunuşla yola çıkmakta olduğumu bildirdim. Gerek yoktu belki de. Arkadan başka bir otomobil gelip onu zorlayana kadar kalabilirdi yolun ortasında.

Yukarı, sonuç olarak Akmerkez'e ulaşan dar yolda gazladım. Küçük bir umut, Kia'dakinin yukarıdaki kavşağa kadar bir tarafa sapmayacağıydı. Yakalayabilirsem soracağım bir iki soru vardı. Daha önceden sorarım diye aklımda gezdirdiklerime bir iki yenisi eklenmişti. Ama o sonraki iş dedim kendi kendime.

Üçüncü vitese geçtiğimde Kia Sportage'ın stop lambalarını gördüm. Bu dar yolda ne kadar hızlı gidebileceğini merak ediyordum içten içe. İstanbul San Francisco değildi. Sokakları daha dardı. Daha dönemeçliydi. Kurallara uymama lüksünü tek başınıza yaşayamazdınız.

O gidiyorsa ben de giderim dedim içimden ama. Bir deneyelim. Yolun hafif yükselmesine karşın üçüncü vitese geçtim. Tam sevdiğim gibi

hırıldadı motor. Kedinin biri son anda kaçtı önümden. Kısa bir ıslık çaldım.

Otoparkın önünden devam eden yol, az yukarıda geniş bir alana bağlanıyordu. Tam yolun alanla birleşme noktasındaki mazgalların üzerinden geçerken havalandım. Yerle temasımın kesildiği kısa süreyi otomobilimin altına yerleştirilmiş bir seradan gördüm sanki. Zemin uzaklaştı, sonra yakınlaştı.

"Hassiktir!" dedim içimden. Kendi kendime gülümsedim. Yerle otomobilim birleştiğinde alt taraftan alışmadığım bir ses duydum ama oralı olmadım. Gözlerim ilerideki hareketli stop lambasında, gaza biraz daha yüklendim. Allah'tan ortalıkta ne önüm sıra giden başka bir otomobil ne bebek arabasında çocuğunu gezdiren bir anne vardı.

Ama İstanbul'un eski semtlerinin bazılarında, bazı sokakların tam ortasında, kim bilir kaç yıldır orada duran ağaçlar vardır. Bazen yolu genişletmek için kesmeye elleri varmaz belediyecilerin bu ağaçları. Gövdesinin çevresine betondan bir koruma bloğu kondururlar, araçlar biraz sağından geçerler ağacın karşılıklı. Tam ortasındadır ağaç yolun.

Telaşlıysanız, belki biraz da acemi, gidip o ağacın altındaki beton bloğa çakarsınız aracınızı.

Benim başıma bir kez geldi çok ama çok önce, oradan biliyorum. Ama Kia Sportage'ın içindeki kapüşonunu kafasına çekmiş her kimse, yeni öğreniyordu. İster istemez yavaşladım.

Bölüm 9

Yolun ortasındaki ağaca çıkmış Kia Sportage'ın sağında solunda, önünde arkasında kimse yoktu. İşe, bizim kovalamacamızla ilgisi olmayan bir yayanın karışmamış olmasına sevindim. Duracak yer bulmak için biraz daha yavaşladım. Otomobilimle Kia'nın yanından ağır ağır geçtim, adının nasıl yazılacağına karar veremeyip tabelasını iki üç kere değiştiren meyhanenin biraz gerisine park ettim. Bir kaza sonrası ikinci bir kaza ihtimalinin yüksek olduğunu bilen birisi gibi ağır hareketlerle çıktım dışarı. Durumu önce uzaktan değerlendirdim.

Hayır, Kia Sportage'ın öyle çok hasar görmüşe benzemeyen kaportasının altından filmlerdeki gibi dumanlar çıkmıyordu. On tamponu kanatları açık bir "V" harfine dönüşmüştü, o kadar. Ağaçta da bir hasar görmedim. On metre aşağıda yeni açıldığını fark ettiğim işkembecinin önünde bir hareket yoktu ama yanındaki kaporta tamircisinden çıkan bir adam o tarafa doğru yürüyordu. Daha erken olduğu için belki, meyhanenin dışardan görülmesin diye ince tahta çubuklarla kapatılmış verandasında demlenen kimse yoktu. İçerdekiler biraz sonra çıkarlardı.

Ağır ağır Kia'ya doğru ilerledim. Siyah camları, içerisinde neler olduğunu göstermiyordu. Kapısı açılmadı ama. Bunun iyiye işaret olup olmadığını bilmiyordum. Şoför kapısının yanına gelip cama iyiye yaklaştım. Burnumu dayadım. Patlayan 'airbag'in beyaz torbasının arkasında şaşkın şaşkın oturuyordu yükselen değer Serdar Kara. Kapüşonu sıyrılmıştı biraz. Elleri direksiyondaydı hâlâ. Ön cama bu kadar yaklaşmaması gerektiğini düşündüğü ağacın gövdesine bakıyor gibiydi. İçinde bulunduğu hale şok hali denip denemeyeceğinden emin olamadım.

Arkamda sesler duyunca döndüm. Meyhaneden aşçı önlüklü birisi çıktı arkasında kendisinden daha genç, aynı kılık, ta birile-riyle. Yukarıdan gelen iki otomobil yavaşladılar ağaca tırmanmaya niyetli Kia'yı görünce. Elimi salladım devam etmeleri için. Durup işe karışmaya mecbur olmadıklarına sevindiler bence. Biz bize kaldık.

Sonra Kia Sportage'ın kapısını açtım. Ağır, kendine güvenen, ne yaptığını bilen biri gibi.

Serdar Kaya bana baktı. Gözlerinde korku vardı. Kim olursam olayım öyle bakacaktı.

"İyi misin?" dedim.

Başını salladı.

"İn aşağı da bir bakalım," dedim.

Emniyet kemerini açmak için iki elini birden sağ tarafına götürdü. Hemen açamadı ama. Tokasıyla biraz itiş kakış yaşadı kemerinin. Bekledim.

Meyhanenin aşçısı yanıma yaklaştı. İki günlük beyaz sakalları vardı. Bıyığının ortası fazla sigara içmekten sararmıştı. Yanımıza erişen kaportacının iş elbisesi çamaşır makinesinden bu sabah çıkmış gibi tertemizdi. Krizin etkisi dedim kendi kendime.

"Var mı bir şey, yara mara?" dedi.

Başımı yok galiba anlamında havaya kaldırdım. Bekledi yine de durumun ne olduğunu kendi gözleriyle görmek için. Bacağını dışarı doğru uzatmaya çalışan Serdar Kara'ya elimi uzattım. Kia'nın direksiyonunu terk etmek için hareketlendi. Sonra durdu, elini kontak anahtarına götürdü. Motoru susturdu. Bize doğru döndü.

“Yavaş, aman yavaş," dedi meyhanenin aşçısı kafasını olanı biteni görmek için yandan uzatarak.

Yanımızdan bir otomobil daha geçti. İçindeki iki delikanlı gülüyorlardı ağaçla yakın ilişkideki Kia'ya bakarken.

"Hıyara bak” dedi birisi. "Ciple ağaca tırmanmış." Kaportacı gençlerin otomobilinin lastiğine doğru bir tekme savurdu, delikanlılar hızlandılar. Tekme yerini bulmamıştı halbuki.

Serdar Kara indi. İki ayağının üstünde dengelenmeye çalıştı önce. Kolunu tuttum destek için. Elini başına götürdü sonra. “İyi misin? İyi misin?" dedi meyhanenin aşçısı. "Var mı bir şey sağında solunda?"

"Yok," dedi Serdar Kara. "Galiba yok."

“Gel şöyle içeri alalım seni," dedi adam eliyle bıyığını sıvazlayarak. "Bir yudum su iç. Kendine gel."

Serdar Kara, Kia Sportage'a döndü yüzünde kendisinden çok araca açıyormuş gibi bir ifadeyle.

"Serra Abla ağzıma sıçacak şimdi..." dedi. "Çok bir şey yok," dedi kaportacı. Alıcı gözle bakıyordu Kia Sportage'a. "Halledilir. Çok tutmaz." Kolundan tutuyordum hâlâ Serdar Kara'nın. Aşçının eliyle gösterdiği yöne doğru çektim hafifçe. "Gel," dedim.

Kendi iradesini ağacın gövdesine bırakmış gibi yürüdü yanım sıra. Sabah giydiklerini değiştirmişti. Gri, sade bir eşofmanı vardı. Kia Sportage'ı terk ettikten sonra kapüşonunu indirmişti yeniden.

Meyhaneden içeri girdik. Aşçı bizi mutfak kapısına yakın bir masaya sürükledi. İçerde kimse yoktu. Sandalyeler masalara yatırılıp kapatılmıştı. Mutfakta çalıştıkları anlaşılan üç delikanlı kapının dibinde bize bakıyorlardı. "Araba ne olacak?" dedi Serdar Kara.

"Çektiririm ben onu şimdi kenara," dedi aşçı. "Merak etme Sen. Anahtar?"

Elini dilenciler gibi uzattı. Serdar Kara kafasıyla dışarıdaki otomobili işaret etti.

Aşçı kapıdan bakan çocuklara bağırdı. "Şurdan bir bardak su getirin. Soğuk olsun. Çabuk."Kapıda duranların en genci ortadan kayboldu. Masaya Oturduk. Serdar Kara kollarını masaya dayadı, başını ellerinin içine aldı.

Aşçı bana baktı, Normaldir, bir şey yok anlamında başım, salladım.

"Alkol var mı?" dedi aşçı. Biraz bana biraz şarkıcıya bakıyordu. Serdar Kara duydu. Başını salladı. İkimize de bakmıyordu “Yok.”

"İyi," dedi aşçı kılıklı adam. "Polis geldiğinde takar bu alkol işine... "

"Polis yok, polis yok..." dedi Serdar Kara. "Polise gerek yok."

"Tutanak olmadan para ödemez sigortacılar," dedi aşçı. "Tutanak şart."

"Serra Abla'na 'önüne bir kedi çıktı, ezmemek için çevirdi direksiyonu' derim ben," dedim.

Polislere olayı anlatma zevkini kaçırdığı için hayıflanır bir sesle konuştu aşçı.

"Zengin galiba bu Serra Abla dediğiniz..." dedi. Kendi kendine konuşmuştu, cevap beklemiyordu aslında. O yüzden de veren olmadı.

Mutfak kapısında bizi seyrederken göreve koşulan genç, elinde bir bardak suyla yanaştı masamıza. Serdar Kara'ya uzattı. Suyu kime getirdiğini görünce yüzü aydınlandı. Kapıya dönüp bağırdı.

"Serdar lan bu! Serdar Kara! Vallaha Serdar Kara!"

Aşçı bana baktı.

"Serdar kim?" dedi. "Nasıl yani Serdar Kara?"

Suyu getiren çocuk ustasının cehaletine şaşırmadı.

"Hani usta..." dedi. Sonra kollarını garip bir biçimde sallamaya başladı. Bir adım geriye sıçrayıp çömeldi, kalktı, kafasını üç kere geriye doğru atıp, "Na na naam..." diye bir bitirişle sona erdirdi gösterisini.

"Haa, şu Serdar..." dedi aşçı. "Bunların işi gücü dalga," dedi bana dönüp.

Serdar Kara bir yudum aldığı bardağı masaya koydu. Hafif gülümsüyordu.

"Sindik anlaşılıyor polis molis yok niye..." dedi kendi kendine aşçı.

Bir sigara içebilsem iyi olurdu ama derin bir nefes aldım sigara yerine. Aşçıya döndüm.

"Baba," dedim. "Sağol ilgine. Şuradan ellerinle bir kahve yapsa-na bana. Makbule geçerdi. Orta. Ne kıyak olur. Biraz da başımızı dinleriz. Ha!"

Yüzüme şimdiye kadar göstermediği bir ilgiyle baktı. Ne gör-düyse hafif bir gülümseme yerleşti dudağına. "Emrin olur..." dedi alçak bir sesle.

Mutfağın kapısına doğru yürüdü. Sonra bağırdı hâlâ bizi seyreden çıraklarına.

"Dağılın lan, işinizin başına. Maymun mu oynuyor burada." Serdar Kara'ya döndüm. "İyi misin?" dedim.

"Sağ olun," dedi alçak bir sesle.

"Koftiymiş seninkiler," dedim.

Sanki hiç hatırlamak istemiyormuş gibi başını salladı iki yana. Ağzını buruşturdu. Yüzüme baktı.

“Ben de bir bok sandıydım herifleri," dedi kendisinin bile bu yaptığına kızdığını belli etmeye niyetli bir gülümsemeyle. "Kızmadınız ya? Yani çok kızmadınız ya?" Dudağımı büzdüm ben de.

"Hayır," dedim. "Ama şimdi konuşacağız biraz. Yalan söylersen o zaman kızarım."

Yüzüme baktı. Nedense içi rahatlamış gibiydi. Galiba anlıyordum neden rahatladığını.

"Serra Abla'nın fikriydi," dedi. "Benim değil."

"Dert etme," dedim. "İlk kez karşılaşmıyorum öyle tiplerle. Ama beni neden başından..." Uygun bir fiil bulmak için duraladım. "...savmak istediğini Serra Abla'n bilmiyor sanıyorum, öyle değil mi?"

Başını iki yana salladı şiddetle.

"Salak bir paparazzi peşimde dedim," dedi. "Şu salak kızın davasına."

Salla oğlum Remzi Ünal dedim içimden. Tutmazsa tutmaz.

"Nazan güzel kız," dedim. "Salak da değil bence. Eğer ‘derin dokunuşun' fazla derine gitmediyse... "

Şimdiye kadar hep olmuştur. Konuştuğum birilerini şaşırtır söylediğim bir şey. Alabildiğine şaşırtır. Ben bile şaşırırım bu kadar şaşırmalarına. Neymişim lan ben derim kendi kendime. Üstüme püskürtülen şaşkınlık tükürüklerini temizlediğim bile olmuştur pantolonumdan.

Bu kez tam tersi oldu.

Yükselen değer şarkıcı Serdar Kara, dünyanın en doğal şeyini söylemişim gibi baktı yüzüme ağzında çarpık bir gülümsemeyle.

İşaretparmağıyla su bardağını tabanından yukarıya doğru sıvazladı.

"Sen nereden biliyorsun derin dokunuşu falan?" dedi. Hitap şeklindeki değişikliğe aldırmadım.

"Bazı şeyleri bilirim," dedim.

"Bir şarkının sözlerini herkes bilebilir," dedi. "Senden korkmam için başka şeyler biliyor olman gerekir."

Demek ki hafiften kendine gelmiş bizimki dedim içimden. İtiş kakış istiyorsa itiş kakış alırdı.

"Otoparkta olanlar hafif korktuğunu gösteriyor," dedim. "Sonra kaçman falan... "

"Kaçmamalıydım," dedi. "Sen korkulacak bir adama benzemiyorsun. Korkulacak birkaç adam gördüm zamanında. Senin gibi değillerdi."

Buraya kadardı ön sevişme. Biraz ciddileşmeliydik.

"Korkutan ya da korkutulanlardan hiçbiri öldürülmedi ama, değil mi?" dedim.

Cevap vermek için ağzını açtı. Sonra kapadı. Suyu getiren çocuk elinde bir fincanla masaya geldi. Fincanı hiçbir şey söylemeden önüme koydu. İçerde kızaran patateslerin yağı tutuşmuş gibi hızla çekildi.

Ben kahvemden, Serdar Kara suyundan birer yudum aldık. Kahve iyiydi, hem de çok. Köpüğü kıvamındaydı. Sigara. Bıraktığıma ilk kez üzüldüm.

Serdar Kara suyundan bir yudum daha aldı. Sonra gözlerini gözlerime dikti. Ağzını sildi eliyle.

"Ne istiyorsun benden?" dedi. "Daha önemlisi kimsin?"

Ne istediğimi tam olarak bilmiyordum. Kim olduğum ise cam silicisi kadından yeni terk edilmiş damat adayına kadar gidiyordu. Kimlik bunalımımı karşımdaki genç şarkıcıyla tartışmanın pek işe yaramayacağına karar verdim. Doğruyu söyleyeyim dedim içimden.

"Özel detektifim ben," dedim. "Nazan'ın annesi tuttu beni. Adım Remzi Ünal. Biraz konuşalım istiyorum. O kadar."

Mesleğimi açıkladığımda konuştuğum insanlardan aldığım tepki onkolojiyle ilgilenen doktorların aldığı tepkiye benzer herhalde diye düşünürüm öteden beri. İyi ki ben değilim hastası der gibi gelir insanlar fikrimce. Gitsin başkalarıyla uğraşsın. Benimle uğraşmadığı sürece problem yok. Orada bitmez ama. Aramı iyi tutmalıyım diye de düşünürler. Günün birinde işim düşebilir. Kızdırmayayım. İnsanlık hali işte. Serdar Kara burada da şaşırttı beni.

"Adamı kim öldürdü bulasın diye mi tuttu seni yalnızca?" dedi.

'Geçerken onu da bulursam şikâyetçi olmayacak," dedim. "Başka bir şey değil yani?" dedi.

"Daha ne olsun..." dedim."Sor o zaman," dedi.

Kahvemden bir yudum daha aldım. Hoşuma gitmedi. Kahve değil, kahve hâlâ iyiydi. Serdar Kara'nın tavrında hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. İnsanlar onkoloji uzmanlarına günde kaç sigara içtiklerini böyle kolaylıkla açıklamaya hazır olmazlardı.

"Kızı nasıl tanıdın?" dedim. Bir yerden başlamak gerekliydi.

Başlayamadım.

"Ne önemi var?" dedi Serdar Kara. "Genç bir kız, bir şarkıcıyla nasıl tanışır?"

"Ne bileyim?" dedim.

"Tanıştık işte," dedi. "Bir şekilde. Sıradaki soru."

"Ne kadar ileri gittiniz?" dedim.

"Kızın annesi bile sormadı bu soruyu bana," dedi Serdar "Sana neden cevap vereyim?"

Doğruydu bu. Ama verdiği bilgiyi not ettim.

"O zaman gönderdiğin imzalı resmini niye yırttı sence?" dedim.

"Ne bileyim," dedi. "O yaştaki kızların neye üzüleceği belli olmaz."

Ona da peki dedim içimden.

En kıyak sorumu sona sakladım. Bir başka şey sordum. "Bugün Kemal Çakır'la sonradan bir daha görüştün mü?" dedim.

"Bu soruyu polis sorsa bile cevap vermeme hakkım var değil mi?" dedi. "Hani şu Avrupa Birliği yasaları falan."

"Polislerin o yasalara harfi harfine uyacağına fazla güvenmeme-lisin," dedim.

"Şansımı denerim," dedi Serdar Kara.

"Gazetelerde çıkarsa?" dedim.

"Reklamın iyisi kötüsü olmaz," dedi.

Bu konuyu reklamcı arkadaşımla konuşmasını tavsiye edebilirdim ona ama çenemi tuttum. Erkendi ama en kıyak sorumu sormaktan başka çarem kalmamıştı.

"Neden?" dedim.

"Ne neden?" dedi.

"Araba yıkayıcılarını neden saldın üstüme?" dedim.

"Başka bir şey isteyeceksin diye korktum," dedi Serdar. Hiç de korkacak bir şey olmadığını nihayet anlamış gibi gülümsedi. Suyundan bir yudum daha içti. Ağzını silmedi bu kez.

Senden ne isteyebilirim ki demedim ama diyor gibi baktım. Pek bir işe yaramadı.

"Bir bira olsaydı," dedi sonra.

"Senden ne isteyebilirim ki?" dedim. İşe yararsa diye.

"Herkes herkesten neler istiyor," dedi. "Hele bizim camiada. Belli olmaz."

Şansımı bir kez daha denedim.

"Senden her bir şey isteyenin üstüne adam mı salıyorsun?" dedim.

"Sıkıldım bu konuşmadan," dedi Serdar Kara. Boynunu biraz dikleştirmişti. "Sana cevap vermek zorunda olduğumu sanmıyorum hiç.

Daha olmazsa polis falan çağırırım."

Öyle oynayacaksak oynayalım dedim içimden. Kahvemden bir yudum daha almaya niyetlendim. Dibinde çok az kalmıştı fincanın. O da soğumuş olmalıydı. Vazgeçtim. Ortalığı ısındırmalıy-dım biraz şimdi kahve yerine.

"Tamam," dedim. "Polis çağır. Trafik polisi bile istemeyen birisi için ilginç ama geçelim. Çağır. Seni dinledikten sonra bana da dönüp bir soran olur elbette. Nedir mesele diye."

Devam edeyim diye gözlerimin içine baktı.

"Neler anlatabileceğimi tahmin edebiliyor musun?" dedim.

Cevap vermedi. Sessizliğinin ne anlama geldiğini bilemediğim için başladığımı bitirmekten başka çarem yoktu.

"İyi dinle," dedim. "Bir iki yeri hatalı olabilir ama polislerin ilgisini çekeceğinden eminim. Kız sana hayrandı. Dediğin gibi, bir şekilde tanıştınız. İşler ilerledi. Kıza tecavüz ettin ya da kandırdın, kendi isteğiyle oldu. Orası önemli değil. Aklı başına gelince, mecburen annesine söyledi. O da Kemal Çakır'a. Adam seni bulup işi temizle dedi. Senin işine gelmedi bu. Konuştuklarınızı kimse duymasın diye, galerinin dışında, araba alıyormuş gibi konuştunuz. O sırada camları siyah bir arabada işi başka bir şekilde halledebileceğine uyandın. Adamı bir şekilde kandırdın. Sonra yeniden geldin galeriye. Arabanın içine oturdunuz. Müşteri satıcı gibi biraz gezdiniz. İşin peşini bırakmayacağına emin olunca herifi Akmerkez'in önünde hallettin. Camlar siyah. Kimse görmedi. Sonra çıkıp girdin içeri, öteki kapıdan bir taksi, vınnn... Nasıl?"

Serdar Kara sanki olan bitenin anlattığım şekilde gerçekleşip gerçekleşmediğini hatırlamak istiyormuşçasına kaşlarını çattı. Su bardağını eline aldı. İçinde su kalıp kalmadığını inceledi. Kalmamıştı. Bardağı yerine koydu.

"Palavranın Allah’ı olduğunu biliyorsun değil mi bu söylediklerinin," dedi.

"Belki palavradır, belki değildir," dedim. "Ben fikrimi söylerim, doğru olup olmadığına polisler bakar artık. Allah bilir ne kadar sürer bu. Orasını bilemem."

Karar versin diye gözlerine baktım doğrudan.

"Bakarsın gerçekten iyi bir reklam olur bu, bildiğim işler değil bu işler," diye ekledim. "Detektifliğe soyunmak isteyen paparazzi çok."

Hâlâ karar vermemişti. Bir kere daha dürtüklemeliydim.

"Bundan böyle hiçbir reklama çıkamamak da var işin ucunda," dedim.

Son söylediğim çalıştı galiba. Yüzünde hafif bir gerilme oldu. Geriye doğru yaslandı, iki kolunu iki yandan arkasına götürüp esnetti. Düzeldiğinde iki yanına kaçamak iki bakış atıp bana doğru eğildi masada.

"Birisine anlattığım bir şeye kızdı kız," dedi. "Kime ne anlattın diye sorma, gerçekten söyleyemem. O kadar da değil."

"Kızın hakkında mı?" dedim.

"Hayır," dedi. "Ben gırgır olsun diye anlatmıştım, iş ciddileşmiş sonradan. Galiba arada kaldı Nazan. Çok sıkıldı canı. Senin yüzünden filan diye epey çıkıştı bana. Kötü bir niyetimin olmadığını anlatamadım."

"Bu anlattığın şeyin adamın öldürülmesiyle bir ilgisi yoktur umarım," dedim. "Bak bunu ciddi söylüyorum."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Serdar. Hızlı hızlı konuşuyordu. "İşin içine öldürme falan girince tadı kaçıyor. Ne bileyim, gerçekten polis falan tatsız olur bu sıra. Yeni albüm filan. Reklamın da bir sınırı var. Senden de o yüzden çekindim. Polis olmadığını anlamıştım telefonda ama dediğin gibi polisten kötüsü de var."

Böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyordum ama sesimi çıkarmadım. Tava gelmişken başka ne koparabilirim diye hızla üşündüm.

“Arabayı beğenmedin mi yoksa paran mı çıkışmadı?" dedim bula bula.

"Araba kıyak," dedi Serdar Kara konunun buraya gelmesine rahatlamış gibi bir tavırla. "Araba kıyak ya, bende öyle bir makine alacak para ne gezer? Gerçi belki bir kolaylık yapar diye düşünmüştüm adamcağız, indirim mindirim, o da yattı belli ki."

Aklıma başka bir şey gelmiyordu soracak şu anda. Telefonu cevap veriyordu nasılsa.

"Tamam," dedim. "Ne yapacaksın Serra Abla'nın arabasını? Dediğim gibi, istiyorsan ben de konuşurum gerekiyorsa."

"Yok, ben hallederim," dedi şarkıcı Serdar Kara. "Ağzından girip burnundan çıkarım bir şekilde. Şu sıralar fazla kızamaz bana."

Yapabileceğim son şeyi yapmayı akıl ettim. Bir tür test mahiyetinde.

"Telefonun yanında mı?" dedim.

Elini eşofmanının cebine atarken başını salladı. Etrafımdaki insanlarda sık görmediğim bir telefon çıkardı. Bana uzattı. “Yok," dedim. "Yaz numaramı."

Parmağını telefonun tuş takımının üstünde hızla gezdirdi. Adımı nasıl kaydettiğini okuyamadım. Sonra kafasını kaldırıp beklentiyle baktı bana. Araç telefonu numaramı tane tane söyledim. Söylediğimden hızla kaydetti. Bitince bir iki tuş numarası daha yaptı,"Cep telefonum yok," dedim. “Anlamıştım," dedi.

"Belki ararsın," dedim. "Belki ararım," dedi ayağa kalkarken. "Bakalım makine ne âlemde?"

“Yardım ister misin?" dedim oturduğum yerden. "Hayır," dedi. "Hallederim. Eve gideyim önce bir."

Ayakta durduğu yerden etrafına baktı. İkimizden başta kimsenin olmadığı, sandalyeleri ters çevirilip masaya yapıştırılmış meyhane salonunda ne aradığını sorar gibi. Dört duvar ve tavanda hızla dolaştı gözleri, dönüp benim yüzümde durdu. Nasıl bir ifade vereceğimi bilemedim suratıma. Serdar Kara da zaten gördüğünü beğenmemiş gibi büzdü dudaklarını. Sonra hafif yaylanan adımlarla meyhaneden çıktı gitti. Ne arkasına ne mutfağa açılan kapının dibinde yeniden birikenlere gözünün ucuyla bile bakmadan. Alışkındı seyredilmeye.

Ayakta çıkışını izledim. Masaya oturdum sonra yeniden. Ne öğrendim ben şimdi bu oğlandan diye düşünmedim. Düşünecek olsam durumun parlak olmadığı açıktı. Düşünecek daha esaslı bir meselem olduğunun farkına yeni varmıştım oysa.

Serdar Kara eve gidecekti önce. Ben nereye gidecektim? Gidecek yerim yoktu.

Tamam, iki evim birden vardı teoride. Boş evin içinde canlı olan bir tek şey telefondu. Telefonun başına bağdaş kurup çalsın diye beklemeyeceğim açıktı. Onun dışında musluk suyu içmeye razı olsam bile avuçlarımı kullanmam gerekecekti. Bir tek volta atmaya yarardı o ev.

İkinci evi düşünmek bile istemiyordum. İçine girmeyi basarsam bile volta atacak tek boş metresi olmayan bir ev. Baştan aşağı hayal kırıklığı dolu bir ev. İyi kötü bir geçmişin paketlenip istiflendiği, açılacak her kutunun potansiyel bir acıyla dolu olduğu bir ev. Kendime bir buçuk porsiyon Adana ısmarlamaya kalksam hangi kebapçıya telefon edeceğimi bilmediğim bir ev. Lanet olsun, çalışan telefonu bile olmayan bir ev.

Saatime baktım.

Mesleki açıdan da parlak durumda değilsin Remzi Ünal dedim kendi kendime. Demin ertelediğim sorunun ön tarafa gelmesine izin verdim. Ne öğrendin şu salak şarkıcıdan son bir saatte? Herhangi bir derde derman olacak, seni bundan sonraki Waypoint'e doğru havalandıracak ne öğrendin? Sıfıra sıfır elde var sıfır.

Şuradan otomobiline atla Remzi Ünal dedim içimden. Havaalanının otoparkında uzun süreli parka ayrılmış yerlerden birine yerleştir. Türklere vize istemeyen ülkelerin listesini sor bilet satan kıza. Seç aralarından birini. Çek git. Veleaddalin amin.

Şahane bir tabela göründü gözlerimin önünde, "İŞ DEĞİŞİKLİĞİ NEDENİYLE KAPALIYIZ!"

Bölüm 10

Meyhanenin dışında nemli İstanbul akşamüstü havası yeniden çarptı suratıma. Şarkıcı Serdar Kara'nın Kia Sportage'ı kaportacının önüne çekilmişti. Sahibi yoktu ortalıkta. Makinenin etrafında yağlı iş kılıklarıyla bir iki genç dolaşıyordu. Bana bakan olmadı.

Otomobilimin direksiyonuna geçtim. Pencereleri açtım. Motoru çalıştırdım. Hayır, havaalanına gitmeye niyetim yoktu. Kebapçı bana

gelemiyorsa ben kebapçıya giderdim. Gerisi Allah kerimdi. Bir kapı kapanırsa öteki kapıya abanırdın. Sol motor durursa sağ motorla da gidebilirdim gideceğim yere. Toparlanmıştım.

Ezme salatası ve şalgam suyunun düşüncesi bile heyecanlandırmıştı beni. Laf aramızda, kimi eski dostları medeni hayatımın gelgitleri arasında ihmal ettiğimin farkındaydım. Beslenme alışkanlıklarımın haklı eleştirmeni Yıldız Turanlı, salt eleştiriyle kalmayıp eyleme de geçmekte sakınca görmediği için aramız açılmıştı. Bakalım beni affedecekler miydi?

Barışma törenini nerde yapacağımı hızla düşündüm. Eski günlerdeki gibi bir yer gerekliydi bana. Yemeğimi tek başıma yiyebileceğim bir yer. Şatafattan uzak.

Otomobilimi hareketlendirdim. Akşamın bir türlü gelmeyen esintisini emektarla birlikte kendimiz yarattık. Hedefimin dışında hiçbir şey düşünmemeye gayret ederek yokuş yukarı, Etiler'e doğru, sol kolum pencereden sarkmış, ilerledim. Muhatap olduğum trafik salaklıklarına hiç sinirlenmedim.

Zeytinoğlu Caddesi'nin ortalarına doğru gündüz çevredeki esnafa, akşam yemek yapmaya erinmiş ev kadınlarına Adana dolaylarını aratmayan lezzetler sunduğunu iddia eden kebapçıdan içeri girdiğimde moralim bayağı düzelmişti. Bak, kebapçının morali bozuktu ama. Bahçe niyetine şenlendirmeye çalıştığı apartman girişindeki dört masanın yalnızca birinde genç bir çift oturuyordu. Önlerine bakıyor, konuşmuyorlardı, genç yanlarından geçerken kızın cep telefonu çaldı.

Nüfus idaresinin hademeliğinden emekli olduktan sonra yeme içme işine geçmişe benzeyen kebapçı beni heyecanla karşıladı. Bahçede ama sessiz çifte uzak bir masayı gösterdi. Reddettim. Aradığım içerideydi. Başında, bıyıkları hayli gelişmiş ustanın oturduğu uzun ocakbaşı tezgâhını da reddettim. Ustanın alnında bulgurdan büyük ter damlaları vardı. Aradığımı bulunca önündeki masaya oturdum. Kısaca sipariş verdim: Bir buçuk Adana, ezme, şalgam suyu ve televizyonun uzaktan kumandası.

Önce şalgam suyu ve uzaktan kumanda geldi önüme. Kapının yanındaki duvara monte edilmiş olan televizyon ruhani dünyayla fazla içli dışlı olan bir kanala ayarlıydı. Kumandayı elime alıp ne var ne yok bir gözden

geçirdim. Ciddi haber kanallarını atladım. Onlar ülke siyasetinin gelişmeleri üzerine ciddi ciddi konuşan adamları gösteriyordu. Şalgam suyunu bardağıma döküp kocaman bir yudum aldım. İki damlası masanın örtüsüne inip iki koca kandamlası gibi kapladı ortalığı.

Saatime baktım. Kanallar arasında dolaşmaya devam ettim. Haber öncesi reklamları yayınlayanları not ettim. Daha hangisini seyredeceğimi tam olarak tespit edemeden ezme salatam geldi. Üst üste üççatal aldım ezmeden. Acısı gırtlağımdaki şalgamın acısıyla birleşti.

Sonra yeniden habere hazırlanan kanallar arasında dolaştım. Beklediğim haberi verme olasılığı en güçlü olanı seçtim. Tuhaf yarışmalarından birinin tanıtımını veriyordu. Kebapçının sahibi yanımdan geçerken yüzüme baktı. Seçimimi onaylamıyor gibi baktı. Ya da ben öyle anladım.

"Bir haber bekliyorum da..." dedim. Gülümsedi iş, güç gerektirdiği için. Omzunu silkti benden iki adım uzaklaşınca.

Bu kanalda kalmaya kararlıydım. Haberlerden sonra yayınlanacak dizinin tanıtımını da izledim. Birtakım sert erkekler, söyledikleriyle birtakım genç kadınları ağlattılar. Birkaç tokat atıldı karşılıklı. 4x4lerde, ciddi suratlarla cep telefonlarıyla konuşuldu. Villaların bahçelerinde koşuşturuldu. Bir iki tabanca ateşlendi.

Mahalle arasındaki küçük kebapçının sahibi elinde tabaklarla bahçeye gidip gelirken bir televizyona, bir bana baktı yeniden. Yeniden omzunu silkti. Artık ben de ona bakmadım.

Reklamların son faslına dayanabilmek için ezme salatama yumuldum.

Sonra CSI taklidi yerli bir dizinin tanıtımlarına geçildi. Laboratuvarlarda önlüklü ve eldivenli uzmanlar olay yerinde buldukları kıl ve tüyleri incelediler. Bir mermi çekirdeğinin iyice dibine girdik, bir başkasıyla karşılaştırdık üzerindeki çizgileri. Sorgu odasında kötü kadınlar, kötü erkekler çaresizlik içinde itiraf ettiler cinayetlerini. Gelişmiş bir mikroskobun üzerinden zafer edasıyla çekilen görevlinin başarısını, dolu bir çatal ezme salatası ve büyük bir yudum şalgam suyuyla kutladım.

Bir buçuk Adanam tam haberler başladığı sıra geldi önüme.

Önce Yunanistan'daki en son yaz yangınından birkaç görüntü geldi. Tıpkı Türklere benzeyen birtakım insanlar, tıpkı Türk polislerine benzeyen birtakım polisler eşliğinde evlerden, otellerden tahliye edildiler. Uçaklar yanan ormanların üzerine su döktü. Antik Yunanlılardan kalma sütunların arka planlarında yoğun duman vardı. Kebabımdan ilk çatalı almak için yangın haberinin bitmesini bekledim.

Ardından Irak'ta patlayan yeni bazı bombaların açtığı çukurlar geldi ekrana. Onun ardından peş peşe günün trafik kazalarında darmadağın olmuş araçlar.

Bu gidişle kebabım soğuyacak dedim içimden. Arkama dönüp kebapçıdan bir şişe şalgam suyu daha istedim.

Et tam istediğim kıvamda pişmişti. Yanına koydukları ince pideler sevdiğim cinstendi. Dünyanın felaketlerine yarım kulak üzülüp yemeğime yumuldum.

Özlemişim.

Gözümün kenarı televizyonda, ruhum tabağımda kebabımın birinci yarısını bitirdiğimde gördüm gündüz ki 4x4'ün çevresinde dolaşan bir sürü genç adamı. Sırtlarında "Olay Yeri İnceleme" yazan yelekleri, arka planda Akmerkez vardı. Uzaktan kumandaya sarılıp sesini açtım televizyonun. Telaş sırasında çatalım yere düştü. Eğilip almayı haberin sonuna bıraktım.

Dinledim.

...Direksiyonun başında bulunmuştu cesedi otomobil alım satımıyla uğraşan Kemal Çakırın. Tam ensesinden 6.35'lik bir tabancadan çıkan tek kurşunla öldürülmüştü. Siyah camlardan içerisinin görülmediğini, yoğun trafik gürültüsünden kimsenin patlama sesini algılamadığını düşünüyordu polis. Olayın bir alacak verecek meselesinden meydana geldiği ihtimali üzerine çok yönlü bir soruşturma yürütülüyordu...

Kemal Çakır'ın bedenini zor sığdırdıkları bir ceset torbasını ambulansa koydu görevliler bir sonraki planda. Ambulans sirenlerini çalarak hareketlendi. Sonra kamera yeniden Akmerkez'e döndü. İnsanlar yürüyor. Sakin sakin. Sanki hiçbir şey olmamış.

Bu kadar.

Bir sonraki haberde ekranda patlamış su borularından caddeye gürül gürül akan suları seyrettik. Çocuklar suyun içinde koşuştular, yaşlı bir teyze öfkeyle bir şeyler söyledi kameraya. Dinlemedim.

Baktım, yeni bir çatal gelmiş tabağımın yanına.

Bu kadar dedim kendi kendime. Meşhur detektif Remzi Ünal, üstünde uğraştığı vakayla ilgili yetkililerden bilgi aldı.

Sonra kebabıma, ezme salatama ve şalgam suyuma döndüm.

Epey sonra arkama yaslandım.

Artık bakmadığım televizyonda bir iki parlak transfer haberini kaçırmışımdır herhalde. Masamın üstü boşalttığım tabaklarla doluydu. Kebapçının kahve önerisini reddettim.

Bütün dünya çoktandır ihmal ettiğim türden bir akşam yemeğinin üstüne yakacağım sigarayı bekliyor gibiydi. Yakışırdı ama sigara düşüncesini kolaylıkla sildim aklımdan. Hesabı istedim.

Hesabı ödemek kolaydı. Sonrası zordu.

Yıldız Turanlı beğensin beğenmesin, bunca senedir sürüklediğim mesleğimde her zaman bir sonraki adımımın ne olacağım iyi kötü bilirdim. Konuştuğum her kişi, ister doğru, ister yalan söylesin, farkında olarak ya da olmayarak bir sonraki hamlemin ne olacağını söylerdi bana. Bir düğüm ötekine uzanırdı. Bir kapı ötekine açılırdı. Her hamle karşı hamleyi doğururdu.

Şimdi nereye gidecektim?

Bilmiyordum.

Ya yanlış soruları sormuştum hep ya da doğru soruları yeterince güçlü soramamıştım. İkisi de aynı kapıya çıkardı. Çıkmıştı. Önümde gidecek bir yol göremiyordum.

Yıldız Turanlı başarmıştı belki de. Bu işi bırakmam için yaptığı onca baskı, içimde bir yerlere yer etmişti. Kişisel olarak beni zerrece ilgilendirmeyen birilerinin kimi zaman isteyerek, kimi zaman farkında olmadan yaptıkları şeylerin peşinde koşmanın ne bana, ne dünyaya faydası vardı. Ortalığa çıkardığım her pislikten sonra kendimin de kirlendiğini

göstermeyi başarmıştı belki Yıldız Turanlı. Ödülüm her seferinde dudaklarımdaki çarpık olduğunu çok sonraları fark ettiğim gülümsemeye eklenen bir sigaradan başka bir şey olmuyordu. Onu da bırakmıştım, Allah kahretsin.

Dünya iyiye doğru gitmiyordu, bunu biliyordum ama her seferinde bir kez daha kanıtlanmasından ne çıkarım vardı?

İnsanların hayatını değiştirmekten hoşlanmıyordum, tamam, ama her seferinde sanki inadına gibi değiştirmekten başka ne geçiyordu elime?

Adalet umurumda değildi. Ne hâkim ne savcıydım, bunun far-kındaydım. Ama bir hâkime ihtiyaç duyulduğunun apaçık belli olduğu onlarca durumda, ben oynamıyorum demek insanların duyduğu yükü azaltacağına çoğaltıyordu belki de.

Kebapçı önüme ikiye katlanmış bir kâğıt parçası koydu küçük teneke bir tabağın içinde.

Dünya üzerinde o kadar çok kirli pencere camı ve o camı temizlemeye can atan o kadar çok adam var ki, yükseklerden düşme tehlikesi bile çok para etmiyor dedim kendi kendime.

Bıraktığım iki sarı yeni Türk lirası banknotun üstünü getirmesini beklemeden kalktım masadan. Dışarıda oturan çift de çekip gitmişti. Benden iyi durumdadırlar umarım dedim içimden.

Saatime baktım. Akşamki çalışmayı çoktan kaçırmıştım. Kaçır-masam bile reklamcı arkadaşımı bir kez daha görmek istemiyordum. Bir sürü soru soracaktı. Sorular neyse de, verecek cevabım yoktu.

Eve gitmek istemiyordum. Salona, koridora, odalara yığılmış kolilerin, denklerin, kutuların arasında ruhumu daha çok kaybedeceğimi biliyordum.

Sinemaya gidemezdim. Yenilgiyi peşinen ve tartışmasız kabul etmek anlamına gelirdi bu. Kendi hayatım bu kadar erdeyken, başkalarının hayatını niye seyredecektim? Başkalarının hayatını seyretmenin daha eğlenceli bir yolu geldi aklıma daha sonra. Bir tür ceza gibi kendi kendime.

Sitenin beş apartmanının tam ortasındaki otoparka ağır ağır sürdüm otomobilimi. Dün akşam yaptığım gibi. Kaç yıldır her akşam yaptığım gibi.

Ama bu kez eve en yakın boşluğu değil, blok'un girişine giden yaya yolunu, yolun sonundaki giriş kapısını en iyi görebilecek bir konum hedefliyordum. O yüzden hem iyi görebileceğim hem de belediyenin şahane ihmali sonucu otoparkın en karanlık bölgesi haline gelmiş olan sokak lambası direğinin dibinde bir yer buldum. Ertesi sabah işe giderken zaman kaybetmek istemeyen biri gibi önce ileri, son geri gelerek otomobilimin burnunu manzaraya çevirdim.

Her akşam yaptığım gibi otomobilimden çıkıp kapılan kilitlemedim ama. Işıkları söndürdüm yalnızca. Direksiyonun arkasında oturmaya devam ettim.

Dünya üzerinde bir özel detektifin, bir apartmana girip çıkacak olanları otomobil içinde gözetlemesi için en uygun yeri arayacak olsaydınız, şu anda bulunduğumdan daha iyi bir konum bulamazdınız. Bu sitenin sakinleri için kendi evlerindeki televizyon sehpası kadar tanıdık bir şeydi otomobilim. Üzerinde uzun süredir kimsenin el sürmediği toz dahil. Hiç kimse yadırgamazdı.

Kıçımı sağa sola kımıldatarak iyice yerleştim koltuğuma. Geriye yaslandım. Önümdeki sahne kocaman ve çok gerçekti. Biraz karanlıktı ama sanat yönetmenine teşekkür borçluydum bunun için. Tam karşımdaki sokak lambası, altında oturduğumun aksine yanıyordu. C Blok'tan çıkan birisinin yüzünü görebilecektim. Giren birisinin kim olduğunu kestirebilmem benim ferasetime kalmıştı.

İyi ki sigarayı bırakmışım dedim kendi kendime. Ne kadar tanıdık olursa olsun, otomobilimin ön tarafından her nefeste bir ışık parlaması karşı evlerde pencerenin önünde oturan birilerinin dikkatini çekebilirdi. Askerlikle şöyle ya da böyle ilgili olan her Türk erkeği bilirdi gece eğitimlerindeki sigara yasağını. Elinizle perdelemek kâr etmezdi.

Geriye nefes almak kalıyordu.

Ben de onu yaptım uzun bir bekleyişe hazırlanarak.

Oturduğum yerde kolay olmuyordu kuşkusuz derin nefes almak. Yine de denedim. Elimde kalan tek şey olan hararam ikiye katlanmış olduğuna bakmadan zorladım en diplere kadar hava girsin diye. Sonra ağır ağır verdim burnumdan.

Epeydir sigara içmeyen birisinin ilk nefesinde duyduğu hislere benzer hisler duydum her seferinde olduğu gibi. Başım hafif döndü. Havanın neminden sanki, bir tülün arkasındaymış gibi bulanık görünen her şeyin hatları keskinleşti. Damağımın içinde çoktandır duymadığım bir serinlik algıladım

Sonra yeniden.

Yapacak başka işim yoktu nasıl olsa. Yapacak başka bir işi olmadığı zamanlarda soluk alıp vermek iyiydi. Öyle yapmaya devam ettim.

Yokuşun yukarısından gelen bir otomobil farını algılar algılamaz mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya özen gösterdim. İstanbul'un yollarının epey ceremesini çekmiş, benimkinden de yaşlı bir otomobilin hırıltılarını duydum. Otopark boşluğuna gelince iyice yavaşladı. Sonra sol çaprazımdaki Opel Astra'nın yanındaki boşluğa yerleşti önce burnunu sokarak. Siluetinden eski apartmanımın yöneticisi emekli albayın Willys'i olduğunu anladım. Bütün kış kızının evinin garajında yatan cipi, yaz olunca üstünü tümüyle açıp kullanıyordu. Koltuğuma iyice gömülüp, uzun uzun pedallarla direksiyonu birbirine bağlayan kilidi kurmasını bekledim. Yakalanırsam sohbetinden kurtulmak zordu.

Emekli albay yönetici, cipini güvenliğe alınca gözleri otoparkı çevreleyen apartmanların ışıkları yanan pencerelerinde, ağır ağır önümden geçti. Yürüyüş yoluna eriştiğinde, aniden dönüp son bir kez baktı cipine. Sonra apartman girişinin gölgelerinde kayboldu.

Soluk alıp vermeye geri döndüm.

Tam arkamdaki apartmandan bir yerlerden koro halinde kahkahalar geldi. Ardından alkışlar. Sonra bir sessizlik oldu.

Üst katımda fazla açtığı müzik seti yüzünden sayısız kere aşağıdan sopayla uyardığım delikanlı, elindeki basketbol topuyla dripling yaparak çıktı apartmandan. Topu yere her vuruşunda dört taraftaki binalardan yankılandı ses. Soldaki iki apartmanın arasındaki yaya yolundan aşağıdaki sahaya indi topu biteviye yere vurarak.

Sonra bir sessizlik daha.

Fırsatı değerlendirerek nefes alıp vermeye devam ettim. Oksijenin gövdemin ortasından kenarlarına, kollarıma, bacaklarıma eriştiğini hissediyordum artık neredeyse. Hoşuma gitti bu his. Devam ettim.

Sonra bir otomobil daha geldi. İçinden bir kadın ve erkek tartışarak çıktılar, tartışarak yürüdüler apartmanlarına. Mesele kadının annesinin adama davranışlarıydı galiba. Adama iyi şanslar diledim içimden.

Böyle ne kadar bekleyeceğimi bilemiyordum. Neyi beklediğimi de bilemiyordum açıkçası. Yaptığım işte beklemenin yeri epeyce önemlidir, onu biliyordum sadece. Yapacak başka anlamlı bir şey bulamadığım için bekliyordum, onu da biliyordum.

Evde olsam banyo yapardım. Islak ıslak otururdum televizyonun karşısına ve kim bilir kaç milyonuncu defa artık bir klima almamın şart olduğunu geçirirdim kafamdan. Yıldız Turanlı'yla yeni eve bir klima almaya karar vermiş gibiydik. İyi geleceğini düşünüyordum.

Evde olsam kocaman bir kupada, koyu bir kahve içerdim. Yanma bir sigara eklerdim. Yok, yanma bir sigara eklemezdim artık. Evde sigara içmemenin nasıl bir şey olduğunu daha denemediğimi düşündüm. Sigara kokmayan bir evi hiç bilmiyordum.

Belediyenin çöp kamyonu düşüncelerimi böldü. Yokuşun yukarısından paldır küldür indi. İki yanında ayakta araca tutunarak gelen adamlar bağırarak konuşuyorlardı. Biraz gayret etsem anlayacaktım ne dediklerini. Çöp bidonunun yanma yanaşmaları, yukarıdan inmelerinden zor oldu. Bidonu yakalayıp arkadaki dev çöp kutusuna döken mekanizmanın gürültüsü adamların gürültüsünü bastırdı. Hafif bir beklemiş kavun kabuğu kokusu yayıldı etrafa. Çöp arabasının gürültüsü, kendisi ortadan kaybolduktan çok sonra bile gelmeye devam etti. Sonra sessizleşti ortalık yeniden.

Saatime baktım.

Kollarımı birleştirdim. Dikkatimi önümdeki manzaranın içinde tek bir şeye vermek yerine, baktığım sahnenin tümünü algılamaya çalışıyordum şimdi. Kocaman, çok geniş açıdan bir manzaranın tümünü sessizce izlemeye çalıştım. İçinde kim bilir kaç insanla dört yanımı kaplayan apartmanlar, yorgun bir günün ardından dinlenmeye terk edilmiş gibi

sessizce yan yana duran otomobiller, aşağıya yolladığı ışık huzmelerinin ardında belli belirsiz seçilen sokak lambası direği, apartmanların önündeki küçük bahçeleri otopark alanından ayıran lükstrümler, sık sık önünden gölgeler geçen aydınlık pencereler, pepsini birden görüyordum. Hepsini birden algılıyordum. En ufak bir kıpırtıyı kaçırmazdım. Kaçırmaz mıydım? Az daha kaçırıyordum.Aydınlık pencerelerden ikisi fazlaydı. Aydınlık olmaması gereken ikisi. Benim evin pencereleri.

Bölüm 11

Karıştırdım herhalde diye bütün dikkatimle o tarafa bir kez daha baktım. Karıştırmamıştım. Eve geç saatlerde her gelişimde, içerde beni bekleyen birisi olmamasına karşın, kim bilir hangi içgüdüyle baktığım ve her seferinde diğer pencerelerin arasında iki kara delik gibi duran salon pencerelerim aydınlıktı. Işıkları yanıyordu evin resmen.

Akşamüstü evden çıkarken açık mı bıraktım diye düşündüm önce. Hayır. Açık bırakmadığımdan emindim. İkinci gelişimde de.

Ne zaman yandı bunlar diye düşündüm sonra şimşek hızıyla. Şimdi fark ettiysem biraz önce yanmış olmalıydı. Sotaya ilk yattığımda ışıkların kapalı olduğundan emindim.

Emin miydim?

Emindim.

Bir an sonra daha çok şaşırdım. Kim olsa şaşırırdı. Kim olsa "Hassiktir!" derdi Hülya Çakır'a sinyal vermek için açık bıraktığım pencerenin önünde bir kadın silueti gördüğünde. Belli belirsiz, kimin olduğu anlaşılmayan bir siluet.

Ben de normal, sıradan bir adamım.

"Hassiktir!" dedim.

Siluet pencerenin önünden çekildi sonra. Sanki beni duymuş gibi.

Aklıma bir ihtimal geldi. Güzel bir ihtimal. İnsanın olmayacağını az çok kestirmesine karşın, olsa ne güzel olur diyeceği cinsten bir ihtimal.

Otomobilimden çıktım. Kapıları kilitledim. Yanımda ağız kokusuna karşı bir şey olmadığı için yerindim hafiften. Kim bilir kaç kez yaptığım gibi, işten eve dönen normal bir adam edasıyla apartmanın girişine doğru yürüdüm. Gözlerim pencerelerdeydi.

Siluet yoktu görünürde bu kez.

Apartmanın giriş kapısı açıktı. Yaklaşırken cebimde dokunduğum anahtar destesini çıkarmadan geçtim. Otomatiğe bastım. Birinci kattaki kapının arkasından çocuk ağlaması geliyordu. Merdivene saldırdım. Çok ağır olmayan ama kontrollü adımlarla tırmandım. Nefesim iyiydi. Bu sabaha göre çok çok iyi miydi, onu kestiremiyordum.

Akşamımı pırıl pırıl aydınlatacak birisiyle karşılaşırsam ne diyeceğimi hiç düşünmeden çıkmaya devam ettim merdivenleri. Söyleyecek bir şey bulurdum nasıl olsa. İnsan içinden eni söylemeliydi.

Benim kata gelince yavaşladım. Zili çalma düşüncesini sav kafamdan. Elimin tersiyle dudaklarımı sıvazladım. Sarımsak kokusuna karşı şu an yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Anahtarları çıkardım. Kilide soktum. Merdiven otomatiğinin ışığı tam o sırada söndü. Anahtarı çevirip girdim içeri. Kapıyı arkamdan kapamadan dondum kaldım. Mecburen. Bir şey yolunda değildi. Değişmişti daha doğrusu ben aşağıdan yukarıya çıkana kadar.

Işıklar sönmüştü. Bu söndürülmüş demekti. Yani birisi tarafından söndürülmüş, bir fani aşağıda beni görmüş, yukarı gelmekte olduğumu sanan birisi tarafından söndürülmüş. Yani yukarı çıkmamdan çok hoşlanmayan biri tarafından. Bir tabancam olsa çeker miydim şu anda diye düşündüm.

Çekmezdim herhalde dedim hızla kendime. İşime bakmalıyım. Boşalttığım evimin girişine baktım ben de. Kapının ardındaki holde tavana asılı duran çıplak ampul duruyordu. Salona açılan kapı açık olduğu için girişten pencerelere kadar boş olduğunu görebiliyordum. Boş ve karanlık.

Koridorun solundaki banyo, ucundaki yatak ve misafir odalarının kapıları kapalıydı. Altlarından ışık sızmıyordu. Önceliği salona vermek makul göründü bana.

Herhangi bir şey yapmadan önce bir an tuttum kendimi Yanlış görüp görmediğimi bir kez daha düşündüm. Hayır aşağıdayken salonun pencereleri aydınlıktı. Hayır, pencerenin ardında bir kadın silueti görmüştüm.

İyi ihtimal ortadan kalktığına göre, kötü ihtimalin daha kötüleşmemesini sağlamam gerekir dedim kendi kendime. Elimi uzatıp holün lambasını yaktım. Çıplak ampulden insanın gözünü acıtacak bir ışık yayıldı. Yerde gölgemi şimdiye kadar görmediğim keskin hatlarla çizilmiş olarak gördüm.

"Kim var orada?" diye bağırdım. "Kim var salonda? Geliyorum bak!"

Sesim boş evin içinde hafifçe yankılandı. Cevap gelir mi diye bekledim. Gelmedi. İçimden üçe kadar sayıp salona kafamı uzattım. Açık kapının pervazının hemen yanındaki elektrik düğmesine elimi uzatıp yaktım.

Salon boştu.

Kararsızlık yaşamadım. Bu kez içeri doğru bir adım atıp, kapıyı arkamdan gelecek olanları engellemek ister gibi hızla kapadım. Çığlık falan duyulmadı. Yine de döndüm. Duvarla kapının arkasında oluşan küçük üçgen açılınca, yüzünü duvara vererek büzülmüş bir kadın gördüm yalnızca. Elleriyle yüzünü kapamıştı. Başı hafif öne eğikti. Saçlarını tanıdım ama. Zincirli küpelerini de.

Önce ben gevşedim davetsiz misafirimin kim olduğunu görünce. İki adım geriye çekildim. İki elimi iki yana açtım hafifçe. Yüzümde bir gülümseme vardı sanıyorum. Sanki.

"Evime hoş geldiniz," dedim. "Her ne kadar ev demeye bin şahit istese de."

Yavaş yavaş, neredeyse iki taksitte döndü davetsiz misafirim. Eliyle önce bluzunun aşağılara inmeye eğilimli sol askısını sonra saçını düzeltti. Soluğunu kontrol etmeye çalıştı. Başardı da.

Bir adım daha geriye çekildim. Kapıyla duvar arasındaki şaşmış-lığını ortadan kaldırmalıyım dedim kendi kendime. Beni izledi salonun ortasına doğru. Yüz yüze ama mecburen ayaktaydık şimdi. Elinde A 4 boyutlarında yassı bir çanta vardı. Parlak siyah deri. Üzerinde küçük küçük bir dolu pırıltı."Polis çağırmayın lütfen," dedi maktul Kemal Çakır'ın sekreteri

Selma Karaca. Ellerini önce önünde birleştirdi, sonra ikisini de arkasına aldı. Mosmor dudaklarını büzüştürdü sonra.

"Hiç niyetim yok," dedim. "Polislerle içli dışlı olmayı sevmem. Bir hırsızı değil ama bir kapkaççıyı yakalayıp salmıştım bir seferinde. "

Kopya çekerken yakalanmış lise bir öğrencisi gibi çarpık çarpık sırıttı Selma Karaca. Dudakları uzadı sanki. Sonra nerede olduğunu, ne yaparken yakalandığını hatırlamış gibi, gözlerini önüne indirdi.

“Teşekkür ederim," dedi volümünü üç derece düşürdüğü bir sesle.

“Ama bazı şeyleri merak etmiyorum anlamına gelmez bu," dedim.

Biliyorum demek ister gibi başını salladı iki kez. Hâlâ yere bakıyordu.

Artık sırasıydı. İlk şoku atlatmıştık. Evin girişme doğru hızla yürüyüp dış kapıyı kapadım. Merdiven karanlıktı. Salona geri döndüm. Sırtını duvara dayamıştı Selma Karaca. Karşıdaki boş duvara bakıyordu.

“Sana ikram edecek bir şeyim yok," dedim ilk cümlelerimden farklı bir sesle. "Sen istiyorsan bir sigara yakabilirsin."

Küçük bir gülümseme geldi geçti dudaklarından bu kez. Çantasını taşıyan elini kaldırdı. Öteki eliyle dikkatle açtı, biraz karıştırdı. Önce paketini buldu. Sonra çakmağını. Sigarasını yaktı. Çakmağı çantasına yerleştirip fermuarını çekti. Bütün dertleri sona ermiş gibi bir "ohh" çekti ilk nefesini salarken, özenmedim değil doğrusu.

Biraz daha kendine gelsin, söyleyeceklerini düzenlesin asında diye sırtımı döndüm, ikisi de açık pencerelerin soldakine doğru yürüdüm. Dışarıdan sıcak, nem, nefret, yürümeyen trafik, ambulans sirenleri, para, parasızlık, kan, bulut yenilgi yağıyordu içeriye. Ne çok sigara içtim bu noktada diye' düşündüm. Yazın, kışın.

Sonra geri döndüm.

Bir şeyler oluyordu.

Çantasını yere bıraktıktan sonra doğrulan Selma Karaca’nın yüzünde yepyeni bir ifade vardı. Bana doğru televizyon filmlerinde defalarca gördüğüm cinsten bir adım attı. Sigarasını parmaklarının iyice ucunda

tutuyordu. Dans pistini duman etmeye kararlı birisi nasıl yürürse öyle yürüyordu. Bilinçli adımlarla.

Seçilmiş adımlarla. Bu kez sağ omzunun askısı aşağıya inmeye niyetlenmiş gibiydi. Müdahale etmedi.

Bir adım daha attı. İçindeki sigara dumanını burnundan aşağıya doğru üfledi. Bir kısmı da aralık dudaklarının arasından çıktı.

Bak sen şu işe dedim içimden. Askı izin çıktığını bilir gibi attı kendini omuzdan aşağı.

Yüzümde muzır bir gülümseme var mı yok mu bilmiyordum. Yaşı bana göre pek genç olmasa olurdu herhalde. Onun yaşındaki kızlar bir iki kere öpmüştü beni. Yanaktan. Bunu yaparken gözlerinden de yaşlar damlıyor olurdu, ayrı hikâye.

Selma Karaca daha da yaklaştı.

İki elini iki yandan, boynum hizasında, kafamın arkasına doğru hareketlendirdi. Sigara tutan sağ elini biraz daha dışardan dolaştırdı, parmaklarının hareketinden pencereden dışarı fırlattığını anladım. Gözlerime bakıyordu. Ben de onun gözlerine bakıyordum. Alt kattaki taksi şoförü balkonda mangal yapıyorsa etlerin üzerine düşer izmarit inşallah diye geçirdim içimden.

İzin verdim.

İki elini boynumun arkasında birleştirdi Selma Karaca. Vücudunu benimkine yasladı bunu yapmak için. Burnuma epeydir duymadığım cinsten bir parfüm kokusu geldi.

Bakalım ne olacak dedim kendi kendime.

Selma Karaca ayak parmaklarının üzerinde yükselmeye çalıştı iki eli boynumun arkasında. Yüzünün alt yarısı yüzüme doğru hareketlendi. Ağırca ama. Sanki benim tepkimi bekliyordu her hamlesine. Tepki vermedim.

Gözlerini gözlerime dikmişti şimdi. Dudağı dudağımın tam karşısında, dişlerinin arasından nefes alıp veriyordu sanla. Sigarayla karışık nane kokusu algıladım. İki elim iki yanına sarkık bekledim.

Korktuğum gibi öpmeye niyetlenmedi beni. Elleri boynumdan omuzlarıma, koltuk altlarımın hemen yanından belime doğru indi. Boynu ellerinin hareketlerine koordineliymiş gibi iki yana doğru eğildi, büküldü. Bekledim ama aynı hareketin benzerini kalçalarıyla yapmadı. Elleri belimden aşağı tırmanmadı.

Dur bakalım ne olacak dedim kendi kendime bir kere daha.

Bu sefer yarım adım geriye çekildi sol omzunu hafifçe ama ustaca hareketlendirerek. Aramızdaki mesafe açılınca sol askı da kendini işlevsizliğe terk etti. Mor bluzu şimdi yalnızca göğüslerinin desteğine dayanarak duruyordu bedeninde. Azıcık aşağı çeksem altında ne var ne yok sergileyecekti. Sonra ne olurdu hiç kimse bilemezdi.

Hiçbir şey olmadı.

Selma Karaca aniden iki adım daha geri çekildi. Elleriyle yüzünü kapadı. Sonra arkasını döndü. Yarım bir hıçkırık çıktı galiba dudaklarından bluzunun askılarını yukarı çekerken. Yere hızla çömelip çantasını aldı. Koşar gibi ama koşmayan adımlarla salonun kapısına doğru ilerledi. Annesinden azar işitip odasına kapanmaya giden bir yeni yetmeninkine dönüşmüştü adımları. Kapıdan kayboldu. Sağa, dairenin ana caddesi işlevini üstlenen koridora doğru dönmüştü. İki saniye sonra W kapının sert bir şekilde kapandığını duydum.

Tuvalet kapısı dedim kendi kendime.

Birkaç dakika vermek gerekir dedim sonra. Yıldız Turanlı'nın yeni eve yeni klozet kapağı kuralını sevinçle hatırladım. Aynanın önünde aşağı yukarı yürüyeceğine, oturması daha iyidir diye düşündüm. Delice fikirler otururken daha zor gelir. Bir dizi yeni delice fikri hiç çekesim yoktu.

Beklerken kimse taciz etmeden dışarı bakayım dedim kendi kendime. Boş eve her gelişimde yeniden veda ettiğim manzarama, otoparka, boşluğun etrafındaki apartmanlara bütün otomobilleri aydınlatmayı bir türlü başaramayan sokak lambalarına, perdeli pencerelere, perdesiz pencerelere, ışıksız pencerelere baktım. Uzaktan görünen Akmerkez'e baktım.

Hatırladım.

Bir sürü şeyi hatırladım. Hatırlamak istemedim sonra. Hatırlamak istesem de hatırlayamazdım zaten. Alnımda rahatsız edici düşüncelerin tetiklediği ter parçaları birikmeye henüz başlamıştı ki terk edilmiş evimin salonunda tek başına küskün duran telefonum çaldı.

İkinci kez çalmasına izin veremezdim. Eğilip ayağımın altındaki cihazı kaldırdım. Sudoku dergisi üç karış ileride duruyordu.

"Efendim," dedim kaldırdığım cihazın altındaki halının kirli sarısının üstündeki mat siyah cismin ne olduğunu anlamaya çalışarak.

"Nasılsın?" dedi Yıldız Turanlı.

Sevinmem gerekirdi biliyorum. Havalara uçmam gerekirdi. Öyle olmadı oysa. Demin beni bluzunun askıları ha düştü ha düşecek bir kızın on beş santim dibinde gördü hissine kapıldım sanki. Üstelik kız tuvaletteydi şu an.

"İyiyim," dedim. "Hayırdır?"

"İçim rahat etmedi," dedi Yıldız Turanlı. "Ne yapıyor, her şey yolunda mı diye bir arayayım dedim. Araban cevap vermedi."

Kulağım tuvaletin kapısının açılırken çıkaracağı sesteydi "İyiyim, iyiyim," dedim. "Merak edilecek bir şey yok. Olur böyle şeyler." "Emin misin?" dedi.

Sesim hiç cesaret verici değildi, biliyordum.

"Eminim," dedim. Sonra sustum.

"Tamam o zaman," dedi. "Bir yoklayayım demiştim. Görüşürüz."

Cevap vermeden ahizeyi cihazın üzerine yerleştirdim. İçim cız etti ama. Dayan Remzi Ünal dedim kendi kendime. İş üzerindesin.

Eğildim. Yerdeki küçük plastik kaplı silikon bozmasını aldım, fazla incelemeden cebime yerleştirdim. Vaktim azdı. Geri döndüm hızla. Kapı açılma sesi gelmemişti. Selma Karaca'ya toparlanması için yeterince zaman verdiğimi düşünerek salondan çıktım, tuvaletin kapısına doğru ilerledim. Kapıyı vurdum.

Ses gelmedi içerden.

Normaldi. Bir kez daha vurdum. Biraz daha sert, biraz daha sabırsızlık taşıyan bir havada. Yine ses gelmedi.

"Selma," dedim. "Bu akşam yaptığın hiçbir şeye kızmadım ama yavaş yavaş kızacağım açmazsan."

İçerden bir hıçkırık duydum. Çok derin bir hıçkırık değildi ama sahibinin en azından ağlamaya niyeti olduğunu gösteriyordu, hakiki ya da yalandan.

"Tamam," dedim. "Kızmayacağım. Kes ağlamayı ve çık."

İçerden gelen ağlama efekti iki yarım hıçkırık parçasından sonra kesildi. Tamam dedim içimden ve saymaya başladım.

Sekize geldiğimde içerden su şıpırtıları geldi, on ikide kesildi, on altıda kapı ağır ağır açıldı. Selma Karacamın ıslak yüzünü gördüm. Boyalar biraz karışmıştı. Askılar yerli yerindeydi. Çantası elindeydi.

“Havlu yok," dedi gözlerinin altını bir kez daha silerken. Yüzünü mesleğe yeni başlayan postmodern bir ressamın işine benzetmekten başka bir şeye yaramadı bu.

"Bir sürü şey yok," dedim."Özür dilerim," dedi Selma Karaca. "Her şey için."“Dert etme," dedim. "Ama yeni bir numara çekmeden biraz konuşmamız gerek. Numara yok, tamam mı? Biraz konuşalım. Yeter o bana."

"Yok," dedi Selma Karaca. "Çok utanıyorum ama. Sana yapabileceğim bir şeymiş gibi. Ne kadar aptalım."

"Herkes bir şeyler dener ara sıra," dedim. "Çok daha fena şeyler deneyenleri de gördüm."

"Ne yaptınız?" dedi cidden merak ediyormuşçasına bir sesle. "Onları?"

"Affettim," dedim.

"Hep affeder misiniz?"

"Hayır," dedim. "Hayır. Yalnızca cezalandırmaya gücümün yetmeyeceğini anladığım zamanlar affederim. Bu da çok sık olur, laf aramızda."

Kafasını salladı. Kendisine mi bana mı bilemedim.

"İyi misin?" dedim.

"Evet," dedi. Kendine güveni biraz gelmiş gibiydi. "İyiyim ben, teşekkür ederim."

"Tamam o zaman," dedim. "İstersen çıkalım, doğru dürüst oturup kendimize gelebileceğimiz bir yere gidelim. Biraz konuşmaya ihtiyacımız var. İkimizin de..." "Tamam, gidelim," dedi daha lafımı bitirmeme izin vermeden.

Kendisini birdenbire on yaş küçük gösteren bir şey yaptı sonra. Burnunu çekti. Sonra elinin tersiyle sildi ağzının üstünü. Hızla bomboş salondan çıkmak için geriye döndü.

O kadar küçülmesine izin veremezdim. Arkasından konuştum.

"Buraya almak için geldiğin şeyi almadan mı gideceksin?"

Attığı adımı tamamladı ve durdu. Yeniden banyoya koşacak diye bir hisse kapıldım. Oysa geri döndü Selma Karaca. Yüzünün ayarı kaçmış gibiydi. Hafif sarı, hafif kül rengi, hafif pembe.

"Hani affetmek?" dedi dudaklarını çok az hareket ettirerek.

"Affettim bile," dedim. "Affetmek başka, neyin neden yapıldığını bilmeyi istemek başka. Eğer seni rahatlatacaksa, bu akşam olan ya da konuşulan hiçbir şey başkalarına söylenmeyecek."

Dudakları yine çok az hareket etti konuşurken. Bir vantrilok gibi

"Gerçekten mi?" dedi.

“Evet," dedim.

"Çok tuhaf bir adamsınız," dedi Selma Karaca, "Size çok benzeyen bir ağabeyim vardı."

"Ne oldu," dedim, "ağabeyine?"

Böyle çok zor bir soruya ne cevap vereceğini bilemiyormuş gjbi yüzünü buruşturdu.

"Hiç," dedi devamında ne söyleyeceğini düşünerek. "Hâlâ ortalıkta. Keyfi yerinde galiba. Ama uzun zamandır görmüyorum." "Ben de çok severim lafı değiştirmeyi ama..." dedim. "Şu anda hiç faydası yok. Ne almaya geldiysen terk edilmiş evime alda öyle gidelim."

Sanki bütün dertlerini arkada bırakmış gibi gülümsedi. “Tahmin edin o zaman ne almaya geldiğimi," dedi. "Detektif sizsiniz. Tahmin edin."

"Mesleğimi nereden biliyorsun?" dedim. "Kim söyledi? Resmen tanıştırılmadık."

“Kimsenin bir şey söylemesine gerek mi var?" dedi Selma Karaca. "Paçanızdan akıyor detektiflik. Yalan mı?"

Bu yoruma ne cevap versem bilemedim. Bıraktım havada kalsın. Rotadan ayrılmamaya çalıştım. Rotaya benzer bir şey varsa ortada eğer.

“Evet?" dedim. "Ne almaya geldiysen al da gidelim buradan. Oturalım bir yere. Belim ağrımaya başladı ayakta durmaktan."

“Nasıl anladığınızı söylemediniz ama," dedi Selma Karaca. “Nasıl anladınız?"

"Buraya bir şey saklamaya niye gelesin?" dedim. "Daha dahiyane milyonlarca yer var dışarıda. Kolay erişilebilecek. Başta birinin evine izinsiz girmeye değmez. Ama insan bıraktığı şeyi almaya mecbursa... "

Selma Karaca, işte şimdi şiştin der gibi bir hareket yapaktı neredeyse. Yarıda bıraktı.

"Yani ben mi bir şey bıraktım evinize?" dedi. "Bu mahalleye ilk gelişim bu, ister inanın, ister inanmayın."

Küçük bir gülümseme de benim dudaklarıma oturdu şimdi

"Sen bıraktın bir şey demedim," dedim. "Hülya Abla'n rica etti, onun bıraktığını almaya geldin."

Yüzündeki gülümseme hazırlığı en azından bir ay kadar ertelendi sanki, gözleri buna eşlik etti, kaşları kocaman çatıldı.

"Nereden..." dedi, "...nereden anladınız?" Detektiflik meselesi hakkında hava atmaya niyetlenmedim.

"Eğer nereden anladığımı söylersem bedelini ödemeni de isteyebilirim senden," dedim.

Kafasını iki yana salladı Selma Karaca.

"Tamam," dedi. "Özür dilerim sizden. Demin... dediklerim için. Detektiflik falan..."

"Dert etme," dedim. "Alışığım. Kendim bile emin olamam zaman zaman detektif olduğuma."

Şimdi ne yapacağım ben hadi söyle bari der gibi etrafına baktı Selma Karaca. Benim terk edilmiş halının enini boyunu gözden geçirdi. Köşelerini. Gözlerinin belirgin bir yeri işaret etmemesine çalışıyordu. Tamam dedim içimden, oynayalım istersen oyununu.

"Şansımı deniyorum," dedim. "Halının benden tarafının kenarını bir gözden geçir. Zeminle arasının gevşek olduğu yerleri kurcala esas."

Salonun kapısına doğru gerileyip halının üstünden çekildim ve nereyi araması gerektiğini gösterdim parmağımla göstermeden. Selma Karaca önümde yere çöktü. Emekleyerek halının kenarı boyunca ilerledi. Yerçekiminin yardımıyla, demin yerimde başka bir özel detektif olsaydı görebileceklerinin hemen tümünü gördüm. Yanılmamışım, başka bir şey yoktu bluzun altında.

Selma Karaca çantayı tutan elini halının kenarına yerleştirdi. Öteki eliyle bluzunun yerçekimiyle sarkan yakasını tutup göğsüne bastırdı. Kafasını kaldırdı. Utanan gözlerle bana baktı. Ben de utandım açıkçası. Geri döndüm. Pencereye doğru yürüdüm.

Komşu emlakçının astığı bez pankartın yanından dışarıya baktım. Sonra döndüm. Görmemem gereken şeyleri göremeyecek kadar uzaktaydım şimdi. Selma Karaca boştaki elini sürterek duvarın dibindeki aralıktan halının altına soktu elini. Sağa sola hareketlendirdi. Bir şeye dokunmuş gibi durdu sonra. Biraz dikildi, bana baktı. Yüzü çok zor bir matematik işlemini doğru yapmış bir ortaokul öğrencisi kadar ciddiydi. ?Alayım mı?" dedi. “Al," dedim.

Elini halının altından geri çekti, parmaklarının ucunda bir zarfla.

Önünüze çıkan ilk kırtasiyeciye 'bir zarf ver' dediğinizde size uzatacağı sıradan beyaz bir zarftı hâlâ. İnce uzun. Kapağı yapıştırılmıştı. Önünde arkasınada herhangi bir yazı yazılmamıştı ben görmeyeli. Yalnız biraz kırışmış gibi duruyordu elden ele geze geze.

Ayağa kalktı Selma Karaca. Gereksiz bir hareketti ama bluzunun eteklerini çekiştirdi. Sonra iki elinin arasında tuttu zarfı. Ellerini biraz yukarı kaldırmıştı, tıpkı yüzüne tül tutan bir dansöz gibi. O yüzden dudaklarını göremiyordum. Ama gözlerinin içi gülüyor gibiydi. ?Elimi uzattım.

Avucumun içine bırakıverdi zarfı.

Sonra sordu, sanki zarfı bana vermesinin karşılığını alması mutlaka gerekli imiş gibi.

“Hülya Abla'mı nerden bildiniz? Bedelini ödedim bakın." ?Evin anahtarını yukarıdaki emlakçıdan alma potansiyeli olan tek tanıdığım o," dedim. “Pekala," dedi Selma Karaca. "Zarf'Elimdeki zarfı havada salladım.

Bugün olanlarla ilgili ortalığı karıştırmaya yarayacak bir Şeyi daha önce verdiler bana," dedim. "Diğeri ise bu."

"Hah?" "Başka ne var ki evde?" dedim. Dudağını büktü.

"Bu kadar mı?" dedi. Eğilip yerden çantasını aldı. "Ne bu kadar?" dedim.

"Detektiflik," dedi. "Hani bilirler ama... İpuçlarından. Karmaşık ipuçlarından." "Bu kadar," dedim.

"O zaman herkes detektif olabilir," dedi. "Elbette," dedim.

Şimdi ne olacak demeye çalışır gibi yüzüme baktı. Elimdeki zarfı ortasından ikiye katladım, pantolonumun ön cebine soktum.

"Teklifim geçerli," dedim Selma Karaca'ya. "Çıkıp gidelim buradan, bir yere oturalım ve konuşalım."

"Daha konuşacak ne var?" dedi kız. Omuzları çökmüş gibiydi hafif.

Sırtına hafif hafif dokunarak salonun kapısına doğru yönlendirdim. İtiraz etmedi. Öteki elimle kapıyı açtım. Bir yandan da konuştum.

"Epeyi var," dedim.

Elimi geriye uzatıp salonun ışığını söndürdüm.

Sorularımı art arda bir çırpıda sıralayabilirdim. Ama bunu yapmadım. İyi bir kahveye, sigarasız da olsa, benim de ihtiyacım vardı. Sonra insanın aklına daha iyi sorular gelirdi belki oturunca.

İkimiz de girişteki hole gelince evin kapısını açtım. Selma Karaca dışarı çıktı. Bir an merdivenlerden koşarak inip ortalıktan kaybolmayı tasarlıyor gibi bir hisse kapıldım. Yerinden kımıldamadı oysa.

Merdiven otomatiğine bastım önce. Yıldız Turanlı'nın beni son zamanlarda mecbur ettiği gibi anahtarla üç tur çevirip kilitlemedim eski evimin kapısını. Çektim sadece. Kapandığım haber veren sesi duydum. Elimle merdivenleri gösterdim kıza.

Ağır ağır inmeye başladık. Selma Karaca düşünceli gibiydi Sesimi çıkarmadım. Oturacak bir yer bulana kadar düşüncelerini iyice toparlaması, ilerde yapması gereken seçimlere benden yana altyapı hazırlaması işime geliyordu. Laf aramızda, belki de biraz düşünce toparlamasından yararlanabilirdim, ayrı mesele.

Sessizdi apartmanın içi. Birçok kez inerken olduğu gibi. Bu son inişim mi acaba diye düşündüm. Hayattı bu, belli olmaz. İnerdin, çıkardın. Yenik inerdin, yenmiş çıkardın. Yalnız çıkardın, biriyle inerdin.

Apartmanın giriş kapısına varmadan sağdaki posta kutularından, onlardan sonra çerçeveli duyuru panolarından geçerdiniz. Gayri-ihtiyarî baktım üzerinde artık adım yazmayan posta kutusuna. Boştu. Elimi demir kapıya attım. Açtım, dışarı çıktık.

O anda sezdim bir tuhaflık olduğunu.

Benim eski apartmanımda büyük demir kapıdan çıktıktan sonra, otomobiliniz varsa otoparka, yoksa yukarıdaki otobüs durağına ulaşmak için sağa dönerdiniz. Sola dönmeniz anlamsız olurdu. Orada bunca yıl oturduğum halde nereye gittiğini merak etmediğim daracık bir patika vardı. Patikaya yüz vermeyip sağa döndüğünüzde solunuzda eğimli arazinin yükseklik farklarını altetmek için yapılmış yüksek bir istinat duvarının

dibinden yürürdünüz. Bütün yüzeyi sarmaşıklarla kaplanmış. Sonbaharın geldiğini küçük yürüyüş yolundaki sarı yapraklardan anlardınız.

Sarmaşıkların dibinde zaman zaman içi çöp dolu küçük bir alışveriş poşeti olurdu. Köpekler yağmalarlardı uzun süre kalırsa. Görürsem tekmelerdim.

Soldaki duvarın dibinde dört ayaklı bir köpek yerine, iki ayaklı bir köpek gördüm. Yeşilliklere sırtını vermişti. Beyoğlu'nda dolaşan yetişkin tinercilere benziyordu kılığı. Sakalı, hevesle kesilmemiş yeni yetme sakalı gibiydi, seyrek, kıvrık. Rengini çoktan unutmuş tişörtünün genişlemiş yakalıdan görünen boynu kirliydi.

Bütün bunları dert etmezdim etmesine ama elinde evirip çevirdiği sustalı ciddiye alınması gereken türdendi.

Bölüm 12

Olabilirdi. Tinerci kılıklı Taksim kopillerinden biri, sustalısını açıp tırnaklarını temizlemek için eski apartmanımın girişini seçmiş olabilirdi. Burası İstanbul'du. Her şey olabilirdi.

O yüzden önce telaşlanmadım çok fazla. Az telaşlandım yani. Hafif geri dönüp nereye gittiğini bilmediğim patika tarafına baktım.

O zaman durum belli oldu açıkça. İyice telaşlanabilirdim göründüğüne göre.

Patika tarafı, duvara yaslanan kopilin kuzeni gibi duran iki başka kopil tarafından tutulmuştu. Bir tanesinin başında bu yaz sıcağında ne işe yaradığını anlamadığım yün bir kukuleta vardı. Ötekinin saçları sıfır numara tıraş edilmişti. Etti üç dedim kendi kendime. Bunların elinde açık sustalı yoktu. Ama niyetleri açıktı. Durduğum yerden anladığıma göre. Açık ve kötü.

Elimi Selma Karaca'nın omzuna götürüp durdurdum onu. Bunu biraz da güven aşılamak için yapmıştım. Durdu ve yüzüme baktı. Tamamdır, hallederiz işareti çektim kopillere çaktırmadan. İnanıp inanmadığını bilmiyorum.

Hafif yan döndüm. Sırtımı apartmana verdim. Kafamı sağa çevirip elinde sustalı olana seslendim. Patronun o olduğu açıktı.

"Hayırdır aslanlar," dedim. "Bir durum mu var?" Eli sustalı kopil yaslandığı duvardan güç alarak yürüyüş yolunun ortasında dikildi. İki ayağını birbirinden hafifçe açmıştı yere sağlam basmak niyetiyle. Teknik olarak doğru değildi pek ama biraz sonra yapacaklarını tartışılmayacak biçimde açıklıyordu, patika yolu tutanlar da birer adım attılar bize doğru. Hadi bakalım dedim içimden. Soruma henüz cevap vermediklerini fark ettim sonra. Bak bu kötüydü. Cevap verseler konuşmayı uzatır, bir punduna getirip durumu lehime çevirebilirdim belki. Hareket ederek o kapıyı kapadıkları açıktı. Selma Karaca'yı sağ elimle yönlendirerek arkama geçmesini ağladım. Uyumlu davrandı. Benden biraz uzaklaşması için elimle işaret ettim gözlerimi kopilden ayırmadan.

Beklediğim cevap geldi. Eli sustalı kopilden elbette. Aniden itildi. Sustalıyı tutan eli, dümdüz bir mızrak gibi, göbeğimin ortasını şişlemek için hareketlendi. Gözleri kısılmıştı. Kılığının verdiği izlenime tümüyle aykırı bir çeviklikle gerçekleştirmişti atağını. Selma Karacamın bir çığlık attığını duydum. Kesik bir korku çığlığı.

Tamam, sustalının kendisi çok öldürücüydü ama aleti kullanan saldırganın hareketine benzer ataklarla çalışmalarda yüz on milyon kere karşılaşmıştım. Dert etmedim çok. Önce sol ayağımın üzerinde yarım bir dönüş yapıp kopilin yolunu açtım önümden çekip gitsin der gibi. Sol kolumu yukardan sustalı bıçağı tutan elinin üstüne getirdim, hamlesinin boşa gittiğini fark dip aşağıdan yukarı sallamasına izin vermeden tuttum. Üzerine kapandım vücudumla. Sonra sağ bacağımı arkadan öne getrdim hızla. Bu dönüş hareketi sonucunda bileği kıvrıldı geriye doğru, ağzından kesik bir çığlık fırladı, bıçağı bıraktı.

Dönüş hareketimi, ikiye katlanmış dizimi kopilin suratına gömerek tamamladım. Bak, bu hakiki bir darbeydi. Kopil kıçımın üstüne düştü ve bağırdı. "Ananı sikeyim! Ananı sikeyim! Ne duruyorsunuz lan ibneler!"

Sonra elini burnuna götürüp dudaklarından aşağı inmeye yan kanları sildi.

Sadece arkadaşlarını değil, beni de uyarmıştı bağırarak, hataydı bu belki. Belki değil apaçık hataydı. Geri döndüm.

Kopiller bana doğru geliyorlardı. Yüzlerindeki kendinden emin ifade biraz kararmıştı. Yine de işlerini yapmaktan başka çareleri olmadığını biliyorlardı. Bunu ben de biliyordum.

Birbirlerine baktılar önce. Hangisinin harekete geçeceğini kararlaştırmak ister gibi.

"Hadi koçlar," dedim. "Korkmayın yahu. Babanız buradayım. Hadi."

Bir kere daha baktılar birbirlerine. Galiba biraz öfkeliydiler. İşime geliyordu bu.

Kel kafalı hangi filmde gördüyse, hatırladığı kadarıyla uçan tekme denedi. Aslı astarı olmayan bir uçan tekme, yeni havalanmıştı ki, ben ondan hızlı davranıp sol elimi öne doğru fırladım. Arkadaki ayağının boşluğundan

girdim içeriye. Biraz ön tarafıma doğru eğilmiştim. Avucumun kökü havadaki çenesine çarptı olanca hızıyla. Bir çatırtı duyuldu Benim elimde bir şey olmadığına göre, biçarenin çenesi gitti diye düşündüm. Sonra kıçının üstüne düştü. Hangi bölgesi daha çok acıdı kestireme-dim.

Yanındaki kukuletalı kopil hareket etmedi. Bir şeyler yapmak için kararlılığı varsa, bir an içinde çekip gitmiş gibiydi. Gözleri önce yerde çenesini tutarak ovunan arkadaşına gitti, sonra hafif arkamdaki sustalısı olan kopile. Onun gözlerim takip ederek ben de döndüm. Hıyarağası ağır ağır dikiliyordu. Olanları tam olarak kavrayamamış bir ifade vardı suratında. Eğilip yerden bıçağını aldı. Sağ elinden sol eline geçirdi herhangi bir şey yapmış olmaktan başka bir mana ifade etmediğini kendisi de bilerek.

Bir ona, bir arkadaki kukuletalıya baktım. Sonra yenildi bıçağı tutana.

Sonra gülümsedim. Hakiki bir gülümsemeydi bu. Bayâğı keyifli.

Otoparktan apartmana ulaşan yürüme yolunda bize doğru bir grup geliyordu. Sanırım altı kişi kadarlardı, tam sayamadım. Sol başta üst katımızda oturan delikanlı vardı. Elinde basketbol topunu yerde sektirerek yürüyordu. Delikanlılar yaşları gereği taşıdıkları gürültücülükleriyle ilk kez gözüme girdiler.

Arkama döndüm. Gelen grubu gören ayaktaki kopil yerde kalmaya devam eden arkadaşına bağırdı.

“Kalk lan, kalk. Yürü. Herif sikecek anamızı." Arkadaşının ne yaptığını görmeyi beklemeden döndü ve patikanın ilerisinde kayboldu. Yerdeki arkadaşı da aynı yapacaktı, o yüzden o tarafta oyalanmayıp, geri döndüm.

Bizim tarafta alışılmadık bir durum olduğunu gören basket takımı aniden durdu. Eli bıçaklı kopil bir o tarafa bir benim olduğum tarafa baktı. Ben denenmiş bir rakiptim onun için. Basketbol cular çoktu ama tecrübesizlerdi. Gençtiler. Motivasyonları düşük olabilirdi. O yüzden onları seçti.

Basketbolcuların arasında en küçük duranı duvarın tarafındaydı. Bıçaklı kopil zincirin en zayıf halkasını seçerek iyi bir stratejist olduğunu gösterdi. Bıçağını sağa sola hedefsiz ama korkutucu bir biçimde sallayarak grubun ufaklığı ile duvar arasından geçmeye çalıştı. Ufaklığın yüzünün endişeyle

karardığını gördüm. Yana, arkadaşlarına doğru çekildi kollarıyla vücudunun üst tarafını korumaya çalışarak. Bıçaklı kopil neredeyse geçecekti oluşan aralıktan. Ama geçemedi.

Üst katımda oturan komşu delikanlı, elindeki basketbol topunu yere paralel bir pas gibi kopilin kafasına doğru fırlattı. Pas kopilin kafasına çarptı yandan. Sert bir pastı. Hızlı.

Neye uğradığını anlamadı kopil önce. Duvara doğru itildi pasın şiddetiyle. Sol eliyle duvara tutunmaya, dengesini kokmaya çalıştı. Ama koşusunun ritmi bozulmuştu bir kere. sendeledi. Bıçağını sallamaya ara vermek zorunda kaldı. Gayriihtiyari sol elini ağzına götürerek yokladı.

O aradan yararlanan takım çullandı üstüne kopilin. Altısı binden. Ufaklık bile bacağına sarılıp çekmeye uğraşıyordu kalabalığın arasında. Kopil direnemedi. Sırtüstü düştü. Bıçağı elinden kurtuldu. Basketçilerden dördü oturdu üzerine kopilin gövdesinin. Üst kattaki komşu delikanlı ise kafasına yerleşmişti.

Kopil yattığı yerden bir şeyler bağırdı. Küfür etti. Kimse etkilenmedi. Takımın yüzünde üst üste dört üçlük atmış gibi bir gülümseme vardı.

Dönüp Selma Karaca'ya baktım. Apartmanın duvarına yaslanmıştı. Eli ağzındaydı. Ama rengi iyiydi. Sonra kopili enterne etmiş olan takıma doğru ilerledim.

"Tamam beyler," dedim. "Şahanesiniz."

Üst katımda oturan delikanlı beni tanıyor olmanın verdiği üstünlüğün keyfiyle cevap verdi.

"Eyvallah Remzi Ağbi," dedi. "Ne zaman gerekirse. "

"Tamam," dedim. "Şu işi bir halledelim, hepinize benden bir Burger King ziyafeti."

"Vouv, man! Oh man!" diye bağırdı takım. Elimi havaya kaldırdım şamatayı kessinler diye. Eğilip yerden sustalı çakıyı aldım. Sahibi efelenmeyi kesince sabah ağlara yakalanıp öğlene doğru tezgâhta sergilenen bir kılıç balığı gibi uslu ve tehlikesiz duruyordu. Kapadım. Cebime yerleştirdim.

Sonra kopilin aralıktan görünen kafasına doğru eğildim. Elimi uzatıp saçlarından yakaladım. Yağlıydı. Biraz yukarı çektim. Görmediğim ağzından ufak bir inilti çıktı. Sonra ağır bir küfür. Ağzını bozmasını saçını iyice yukarı çekerek cezalandırdım.

Aslında bu durumda kimin patron olduğunu fark etmesi içindi bu. Ben de az çok strateji bilirdim.

"Dur abi dur, yapma kurbanın olayım," dedi sonra.

Saçlarını tutan parmaklarımı gevşetmedim ama yukarı çekmeyi bıraktım.

"Daha kötüsü de gelir, haberin olsun," dedim.

Saçını tutan elim izin verdi ğince salladı kafasını aşağı yukarı.

Başımla kafasının üstünde oturan komşu çocuğuna işaret ettim. Onayladı başıyla. Hafifçe kalktı yerden eliyle alarak. Öteki eliyle kopilin üzerinde oturan arkadaşlarını kaldırdı. Oğlanlar disiplinli bir şekilde, sırayla kalktılar. Kopilin sırtına ben oturdum hepsi kalkmaya yakın. Ve bir ses geldi altımdan, yere yapıştırdım kafasını kopilin saçından bastırak ağzı sürtüldü tam anlamıyla.

"Ağbi, Ağbi Aman Ağbi!" dedi. Sesinde abartılı bir tonla “Çenem gitti zaten..." hafiflettim baskıyı. Kafasından. Gövdesinden değil, kim yolladı lan sizi?" dedim.

Cevap gelmedi aşağıdan. Kaldırdım kafayı saçlarından çekip. Vuruyorum ha!" dedim. "Cevap!" ses gelmedi. Deniyordu beni kafasına göre. Denemese iyi olurdu. Saçından tuttuğum kafayı yürüyüş yolunun çakıllı, zeminine çarptım.

“Ayy" diye bir ses geldi arkamdan. Selma Karaca'nın sesi. Dönüp bakmadım. İşim vardı. “Cevap!" dedim kopilin yüzünü kaldırmadan. 'Ahhhh!" dedi altımdaki kopil. Cevap," dedim bir kez daha.

Tamam ağbi, tamam," dedi. "Kurbanın olayım tamam, sürtme. Tamam. Ne istiyorsan."

Ödül olarak saçlarını tutmayı bıraktım. Hâlâ üstünde oturuyordum ama.

Sizi kim saldı üstüme?" dedim. Kimin patron olduğunu hatırlatmak için şakacıktan vurdum kafasına. "Çarpık Sülo," dedi. "Sülo Ağbi..." Çarpık Sülo kim lan?" dedim.

“Çarpık Sülo işte," dedi üstüne oturduğum kopil. Nefesi ağzından zorlukla çıkıyor gibiydi. Biraz öne doğru kaydırdım verdiği bilgiye karşı küçük bir hediye olsun diye. Devam," dedim. "Kim bu senin Sülo Ağbi? İşi gücü ne? Nerde bulunur aranırsa?"

Sözlüye yeterince hazırlanmamış bir lise öğrencisi gibi a sola baktı üstüne yarım oturduğum kopil. Sanki cevaplayabilecek arkadaşlarına yalvarıyordu. Basketçiler güldüler cevap yerine, “Çakıyorum," dedim.

"Çarpık Sülo," dedi. Gerisini getiremedi. Öyle için için cezalandırılmaktan korktuğunu sanmıyordum, prensip meselesiydi aşmaya çalıştığı olsa olsa.

O yüzden bir çözülse arkası gelecek gibiydi. Bu ke edici bir şey yapmamaya karar verdim. Bekledim c**6[A] nuşması Allah'ın emriydi de, zamanlamasını kindi gibi bir şey hissetsin istedim.

İşe yaradı.

"Ağbi dur da bir nefes alayım," dedi yattığı yerden soluklanayım. Bir sigara..."

"Tamam," dedim kontrollü bir biçimde üstünden inerken "Oynaşmak yok ama. Sakin ol."

Kafasını salladı ses etmeden. Elleriyle yerden destek alarak doğruldu. Yüzünü sıvazladı sonra. Bir soluk verdi. Sırtını dayadı yeşilliklerle dolu yan duvara. Elinin iki parmağını "Hani sigara nerde?" der gibi oynattı.

"Var mı sigaranız çocuklar?" dedim basketbol takımına.

İki delikanlı birden eğildi ayakkabılarına doğru. Geç kalan doğruldu sonra. Yerdeki çorabının içinden bir Cam el çıkardı Hafif buruş buruştu sigara. Sırtı duvara dayalı oturan kopile vereceğine, fazladan üç adım attı, paketi bana verdi.

İçinden tek bir sigara çıkardım. Heyecanlanıp heyecanlanmadığımı denetledim sigara elimde. Yok, ellerim falan titremiyordu.

"Beyler," dedim basketçilere. "Teşekkür ederim, gerçekten. Makbule geçti. Ama artık sizi tutmayayım. Keyfinize bakın. Biz arkadaşla biraz sohbet edeceğiz."

"Remzi Abi, iyiydik be..." dedi üst katımdaki gürültücü oğlan. Basket topunu sanki bir kez daha fırlatacakmış gibi evirip çeviriyordu elinde.

"Tamam," dedim dudaklarımda espri yapacakların pis gülümsemesiyle. "İnşallah gerisi başka sefere."

Fazla gülmediler. Apartmanın giriş kapısına ilerlediler.

"Bir dakika!" diye bağırdım arkalarından.

Dördü birden döndü.

"Biriniz bu arkadaşı benim arabaya götürsün," dedim Selma’yı göstererek. "Etrafa da bir bakın, başkaları olmasın." döndüm sonra.

“Arabada otur lütfen," dedim. "Bana sözün var, unutma. Sonra seninle laflayacağız."

Karaca kafasını salladı. Delikanlıların en uzun boylusu çıktı. Elini uzattı. Cebimden otomobilimin anahtarlarını çıkartıp oğlanın avucuna bıraktım. Birlikte otoparka yürüdüler. Kopile döndüm. 'Bak, yalnız kaldık," dedim, sigarayı uzattım. Ardından paketin içinden çıkardığım çakmağı yakıp uzattım kopile. Tam karşısında çömeldim Seiza oturuşunda değil, dizlerim havadaydı.

Kopil sanki ben çekiyormuşum gibi çekti sigarayı içine. Sonra elini çevirip sigaranın ateşine baktı. "Evet!" dedim. "Çarpık Sülo... "

Sigaranın dumanını acelesi varmış gibi boşalttı ciğerlerinden. Elini ağzına götürdü. Yüzündeki tozla karışmış kanları öksürdü. Bacaklarının arasından elini uzatıp yerden bir çakıltaşı aldı. Karşısındaki duvara fırlattı. Duvardan sekip düşüşünü izledi.

"Çarpık Sülo," dedi yerden bir çakıltaşı daha alarak, "bizim İdris Ağbi'nin adamı olur. Koşturması yani... Siirtlinin..." Hassiktir dedim içimden. Sevgili yolcular diye anons etti havayolu hostesimiz Çarpık Sülo'nun muhterem işvereni Siirtli İdris. Hayırlı yolculuklar dilerim

hepinize." "İdris Abi'n kim lan?" dedim. "Ne iş tutar?" Sonra aklıma geldi Arnavutköy'deki küçük itiş kakış. "Otoparkçı mı?"

“Yok Ağbi. Otoparkçı değil." Tamam," dedim. "Devam et."

Selma Karaca'yı otomobilime götüren delikanlı geri geldi. Ama Çıkma teklifi reddedilmiş gibi omuzları çökmüştü.

Uzattığı anahtarları aldım. Cebime koyarken teşekkür mahiyetinde bir göz kırptım oğlana. Düzelmedi morali, yürüdü gitti.

Bıçağını aldığım kopil duvara bir çakıltaşı daha attı, film seyreder gibi seyretti taşın duvara çarpınca düşmesini. Sonra sigarasından bir nefes daha çekti, bu nefesin dumanını tuttu ciğerlerinde bir süre. Sonra verdi dışarı çıkması için. Dumanın yarısı ciğerlerine yapışmış gibiydi sanki, öyle cılızdı ağzından süzülenler.

"Evet," dedim hafif bir sabırsızlık tonuyla. "İdris Abi'n gelsin." "Gelemez Ağbi," dedi kafasını kaldırıp. "Rusya'ya gitti."

Gülmedim.

"Öyle değil oğlum," dedim. "İdris Abi'yi anlat demek istedim. Ne iş yapar, nerdedir yeri yurdu?"

"İdris Ağbi duvarcıdır," dedi. Sonra Kennedy'yi kimin vurdurttuğunu istemeden açıklamış gibi boştaki eliyle kapadı ağzını.

"Duvarcı ne lan?" dedim. "Duvar ustası mı? Hani inşaatlarda falan."

Kopil güldü. Kanlı suratına daha da sevimsiz bir ifade getirdi bu gülümseme.

"Yok Ağbi," dedi. "Afiş duvarcısı... Duvar afişçisi... Bilirsin ya."

"Çok bilmem," dedim.

“İdris Ağbi var ya..." dedi kopil. "Hani duvarlara parti, konser, şu bu afişleri asılır ya. Kurs murs. Onları astırır Ağbi'm."

"Billboard mı?" dedim.

"Yok Ağbi. Billboard büyük şirketlerin işi," dedi billboard sözcüğünü Türkçe okunuşuyla söyleyerek. "Onlar işi yekden bağlarlar. İdris Ağbi'ninki

öyle değil. Duvar duvar paylaşılır. Kim nereyi kaparsa."

Apartmanın kapısı gürültüyle açıldı. Arada sırada selamlaştığım ama hangi dairede oturduğunu bilmediğim bir çift çıktı apartmandan. Sinemaya gidecek gibi giyinmişlerdi. Gözleri bize takıldı. Tempoları düşmedi hiç ama. İyi aksamlar Remzi Bey," dedi adam yanımdan geçerken, gülümsedi.

“İyi akşamlar," dedim. Arkalarından baktım.

“Her akşamüstü bu saatlerde, apartmanın önünde ağzı burnu kan içinde, bir tinerci bozmasını sorguya çekermişim gibi yürüyüp çıktılar görüş alanımdan. Kopile döndüm.

“Tamam. Anladım," dedim. "Sen de bu afişleri asanlardasın."

Sigarasını haşin bir ifadeyle yerde söndürdü. Ezdi iyice.

“Eski tütünler, kirlenmiş filtre ortalığa saçıldı. Ayıp ettin şimdi Ağbi," dedi. "Ayıp ettin. Elinde fırça dolaşacak adam mıyım ben be... Benim elime sustalı yakışır."

"Eyvallah," dedim. Sustalısının benim cebimde olduğunu "Hatırlatmayayım dedim içimden. Kopil havaya girer gibiydi. Bozmayayım. Başımı salladım söylediklerini onaylıyormuş gibi.

"Senin duvara başkası gelip yapıştırırsa çalıştırmak lazım hafiften Bursa işini," dedi kopil.

Bir on PS daha şişireyim diye düşündüm.

Kukuletalıyla kel kafa da senin adamların herhalde."

"Analarını eşek kovalasın onların," dedi kopil. Üstüne bir de yere tükürdü. Tükürük parçalanmış sigara izmaritinin üzerine düştü.

Ama ben sizin afişlerin üzerine afiş yapıştırmadım hiç," dedim. "Benimle derdiniz ne?" Hafif şımarık bir gülümseme geldi üzerine.

Ağbi kusura bakma," dedi. "İdris Ağbi'nin yenge bizden isteyecek de, olamaz mı diyeceğiz? Sığar mı delikanlı O kim?" dedim. "İdris denilenin karısı mı?"

Karısı değil Ağbi," dedi. "Öyle. Birlikte takılırlar yıllardır.

"Adı ne?" dedim. "Serra Abla," dedi.

"Serra Abla'nız..." dedim. "O mu istedi? Niye ki? niçin yapıyor?"

"Bilmem," dedi kopil.

"Benimle ne alıp veremediği varmış?" dedim. Bana bir tür hayranlıkla baktı. Yapamadığı bir şeyi istemişim gibi.

"Demek ki canını sıktın sen Serra Abla'nın," dedi. "Bir meseleden dolayı..."

"Demek ki öyle," dedim.

"Herhalde..." dedi kopil ayağa kalkma zamanı gelmiş de geçiyor gibi kıpırdanarak. "Kim bilir hangi dalgasına çomak soktun? Ağbi gidebilir miyim?"

Omzuna bastırıp yere yapıştırdım kıçını yeniden.

"Dur bir dakika," dedim. "Heyecanlanma."

Yüzüme baktı soru dolu. Direnmedi ama kalkmak için. Bir tür tevekkül gelmişti belki üstüne.

"Nereyi ve kimi basacağınızı kim söyledi?" dedim. "Nasıl tarif etti adresi?"

Oldu olacak der gibi eliyle boşluğu dövdü.

"Sülo Ağbi," dedi. "Has adamıdır. İdris Ağbi'nin yani Çarpık Sülo derler. O getirdi buraya bizi kamyonetle. Seni tarif etti. Şöyle uzun boylu falan. Biraz uzun sürdü ama."

Yalnızca kendisinin anlayacağı bir espriye güler gibi güldü.

Gevşemenin yeri olmadığını hatırlatan bir sesle konuştum.

"Ne yapmanızı söyledi?" dedim. "Korkutmak yeter mi dediler yoksa dalağını alın mı?"

Kopil burnunu sildi yeniden elinin tersiyle. Sonra elini bacağına sildi. Gözlerime baktı.

"Remzi Ağbi," dedi. "Adın Remzi'ydi değil mi? Ağbi kalkabilir miyim? Sonra kaldıysa bir sigara daha ver. ?

Elimle kalkması için işaret ettim. Sonra ben de dikildim.

Çömelişe göre bacaklarım idare eder durumdaydı, kendimle iftihar ettim. Sonra Camel'ı çıkardım yeniden gömlek cebinden. İki tane kalmıştı. Birini uzattım.

“Evallah Remzi Ağbi," dedi sigarasını yakarken tuttuğum çakmağın alevinde. Sonra devam etti. ‚öyle bir yoklayın dedi Süleyman," dedi. "Korkarsan üstüne gitmeyecektik fazla. Yok, adam gibi adamsan... "

Hangi kategoriye girdiğimi sormanın yeri değildi şimdi, Camel paketini yerine koydum düşünürken. «Serra Abla'yı nerden bildin peki?" dedim. "Onu Çarpık Sülo söyledi. 'Serra Abla'nın bir işi' dedi. Öyle bindik kamyonetine." "Peki, koçum," dedim. "Seni sevdim." Sözümü kesti kopil.

"Eyvallah Ağbi," dedi. "Kurbanın olayım."

"Seninle bir derdim yok," diye devam ettim. "Polis molis aymaz. Çek git işine bak. İdris Ağbi'ne de nasıl istersen anlat olanları. Belki görüşürüz, belki görüşmeyiz. Hadi, savuş."

"Eyvallah Remzi Ağbi," dedi kopil yeniden. "Tuttuğun altın olsun. Allah ne muradın varsa versin." Gözlerinde yalaka bir ifade belirdi. "Dilediğin karı altına yatsın." Sonra ciddileşti "Bir emrin olursa... "

"Yok, emrim memrim," dedim. "Hadi git. Eğer beni dinleyeceksen başını beladan uzak tut." "Zor o dediğin ama koçum be Remzi Ağbi," dedi. "Kelek yaptik sana ama insanlığını elden bırakmadın. Eyvallah." Otoparka giden yolun tam aksindeki uyduruk patikaya doğru yönlendi. Kafası önünde iki adım attı. Arkasından seslendim.

'Hey, bir dakika," dedim. "Ararsam nerde bulurum seni?" Döndü. Gözlerinde heveskâr bir ışık yanıp sönmüştü. Kolay Remzi Ağbi," dedi. Rambo43567 at hotmail nokta kom bir email salla, anında biterim istediğin yerde." Sonra döndü ve yürümeye başladı yeniden.

"Tamam," dedim arkasından. "Sallarım."

Patikanın ağaçların altında kaybolduğu noktaya kadar baktım arkasından. Öbür iki kopilin oralarda bir yerde bekleme ihtimali vardı. İki ile biri ne zaman toplarsanız toplayın hep üç ederdi. Ben de her zaman yardım etmeye hevesli bir takım bulamazdım yakınlarda.

Sonra geri döndüm. Otoparkta, müşterimin evini gözetlemek için müsait bir yere park ettiğim otomobilime doğru yürüdüm. İçinde biraz da onunla sohbete zaman ayırmam gereken birisi vardı. İnşallah sıkıntıdan torpido gözünü falan karıştırmamıştır dedim içimden. Çevredeki evlerin artık iyiden iyiye çoğalmış ışıklarına bakarak yürüdüm.

Remzi Ünal dedim kendi kendime. Toparlandın mı ne? Hah şöyle... Eğer birkaç saat önce aynı yerde sigarayı bırakmış olmasaydın, şimdi otomobiline doğru yürürken yakardın bir tane. Dünyaya karşı savururdun dumanı. Yürüyüşün bile değişirdi hafiften, gizleme kendinden. Bir sonra gideceğin verin şeklini şemailini getirirdin gözlerinin önüne. Hazırlanırdın.

Bilirdin çünkü sana söylenen her şey, istemeden de olsa, söyleyenin niyetlerinin dışında bilgiler verir. "Ben değilim," diyen, ben olabilirim icabında der aslında. "Seni seviyorum," diyenin "beni sev," dediği gibi. Sonra ikiyle biri, ikiyle ikiyi toplamak kolay olur. İkiyle ikiyi doğru topladın mı, çıkan sonuç bir sonraki işlemin ne olması gerektiğini sana söyler.

Bir sonraki işlem gönderdiğim yerde duruyordu. Otomobilimin içinde. Otomobilim de bıraktığım yerde duruyordu. Uzaktan yolcu koltuğunda genç bir kadının siluetini görmek mümkündü. Bir süre önce sık sık görmeye alıştığım bir görüntüyü hatırlattı bana. Yumuşama Remzi Ünal dedim kendi kendime. Kafamı bazı düşünceleri kovmak ister gibi sağa sola sertçe salladım. Otomobilime yaklaştım.

Selma Karaca emektarın içinde, ön koltuğa mümkün olduğunca gömülmüş bir şekilde oturuyordu. Boynunu kısmış doğrudan karşıdaki apartmanlara dikmiş gibiydi yüzünü

Yaklaştığımı ayak seslerimden algıladı. Önce bir irkildiğini sezdim uzaktan, sonra kimin geldiğini anlayınca rahatladığı kafamla küçük bir selam verdim otomobilimin direksiyonuna geçerken. Görmedi. Kapıya elimi attım, açamadım.

Camı hafif tıklattım. Bana telaşla bakınca kapının kolunu işaret ettim elimle. Hareketlendi. Uzanıp direksiyon tarafınla kapının kilidine dokundu. Ben içeri girmek için kapıyı açarken geriye çekildi.

"Sıkıldın mı?" dedim koltuğuma otururken.

"Daha çok korktum," dedi.

Buna cevap vermedim. Cebimden Rambo43567 at hotmail nokta komün sustalısını çıkardım. Torpidoyu açmayayım akşam akşam dedim kendi kendime, direksiyonun altındaki kapaksız boşluğa yerleştirdim. Otomobilimin anahtarı kontağa takılmıştı. Çevirdim. Hiç teklemeden çalıştı. Işıkları yaktım.

"Nereye gidelim?" dedim.

"Sorgulama devam edecek yani..." dedi.

"Üstüne alınma," dedim. "İşim bu benim."

"Sorgulanacaksam lüks bir yerde sorgulanmak isterim," dedi Selma Karaca. "Üstelik epeyi açım."

"Sen seç," dedim debriyaja basıp otomobilimi birinci vitese takarken.

"Boğaz'a gidelim," dedi. “Emrin olur," dedim.

Zeytinoğlu Caddesi trafiğine katılmak için yokuştan yukarı çıktım. Sonra sağa döndüm. İlerledim. Çok uzunca bir süredir önünden geçtiğim evlerin, otobüs duraklarının, marketin ve gazete bayiinin önünden geçerken buraların hayatımdan silineceğini fark ettim birden. Sonra işime devam edeceksem aha çok geçerim bu caddeden dedim kendi kendime. İnsanlar kendi yapamayacakları şeyleri yapacak insanlara muhtaçtır ve İstanbul küçük şehir.

Selma Karaca konuşmuyordu. Beşiktaş Belediyesi'nin Akatlar Kültür Merkezi'nin hizasındayken araç telefonum çaldı.

Bölüm 13

Bu kez bir daha çalmasına izin verdim telefonun. Çevreme baktım bir yandan. Sağda, Akatlar Kültür Merkezi'nin karşısında, küçük dükkânların

sıralandığı tarafta otomobilimi duraklatacak kadar bile yer yoktu. Zil ikinci kez çalarken biraz hızlandım. Selma Karaca, Arkeoloji Müzesi'nde Büyük İskender'in lahdinin karşısında imiş gibi baktı araç telefonuma.

Sağa sola dönmeden devam ettim telefon üçüncü kez çalarken. Selma bu kez bana baktı neden açmadığımı anlamak ister gibi. Akmerkez'in karşısındaki kırmızı ışıkta, bir Audi Quattro'nun arkasında sol şeritte durdum. Telefonun dördüncü kez çalması sona ermeden ahizeyi kaldırdım, kulağıma götürdüm.

Ses, reklamcı arkadaşımın sesiydi. Kendine güvenen, rahat, başarıya odaklı bir meslek yaşamının alışkanlığıyla karşısındakini küçümseyen bir insanın sesi. Neon cennetinin kurucularından biri olduğunu iddia etse başı ağrımayacak birinin sesi. Cana yakın yani.

"Nerdesin lan?" dedi sözcüklerin aralarında boşluk bırakmadan peş peşe sıralayarak. "Hani çalışma aşkı? Hani 0 Sensei'ye sadakat? Hani..."

"Kes," dedim. "Kes."

"Bugün acayip çalıştık biz ama yokluğunda," dedi, iki kişiyi birden savurmanın yolunu gösterdi geyik olsun diye. İşe yarıyor ama. Kaybın büyük. Keşke gelseydin." “Hangi konuda ben de çalıştım biraz demin," dedim sesime hafif bir eğlence rengi katarak.

"O işte?" dedi reklamcı arkadaşım. "Bir şeyler mi oldu yine? hareketlendi mi ortalık? Haber versene..." Birden değişiverdi sesi Endişeli, meraklı, arkadaşça.

“Telaşa gerek yok," dedim. "Hallettim. Oeshiba sağolsun." "Bir dakika, bir dakika," diye bağırdı bu kez reklamcı arka, "Yani aikido kullandın... Öyle mi? Sokağın ortasında?

“Resmen."

Sesimi alçalttım.

"Belki biraz. Sayılmaz," dedim. "Öyle çok sokağın ortasında da değildi."

"Kime karşı?" dedi. "Hangi teknikler? Anlat! Davayla ilgisi ne?

"Git başımdan," dedim. "Mustafa Aygün Hoca duysa dalga geçer valla." "Yahu ne bileyim, heyecanlandım," dedi. "Dert değil," dedim. "Hallettim."

"Eminim halletmişsindir," dedi derin bir nefes vererek telefonun öteki ucunda. Bir şey söylemedim artık. Bıraktım dumanı iyice çıksın. "Ama bu kez beni de karıştırdın işe," diye devam etti kısa bir ilgisizlikten sonra. "Başından. Durduk yerde belaya girdim boğazıma kadar diye bir hisse kapılıyorum. Sen de beni olan bitenden öyle habersiz bırakıyorsun. Ödüm kopuyor vallahi." "Korkma," dedim. "Avukatına haber vermen gerektiğinde seni uyarırım."

"Hıyarağası!" dedi reklamcı arkadaşım. "İnşallah daha korsenin başına gelir."

“Amin... Cemii cümleye..." dedim.

“Dalga geçme, zaten canım sıkkın," dedi. "Yok mu gerçek tutulur bir gelişme?"

Dönüp Selma Karaca'ya baktım. Sanki otomobilimin yolcu koltuğunda kimse oturmuyormuş gibi ileri bakıyordu. Ama olmazdı.

"Yok," dedim.

"Gerçekten mi," dedi reklamcı arkadaşım. "Beni korumak için mi böyle davranıyorsun? Biliyorsun büyük bir adamla takılıyorum ben uzun süredir."

"Biliyorum," dedim. "Ama daha da büyüyebilirsin kirşe. Hapse girmeyenin adamdan sayılmadığı çevrelere takılıyorum. Tanıştı-rabilirim."

"Zevzek!" dedi reklamcı arkadaşım.

"Sonra konuşuruz," dedim yeniden Selma Karaca'ya bakıp. "Tamam."

Kapattı telefonu karşıda. Ahizeyi yerine koydum ben de ışık yeşile döndü. Audi Quattro lastiklerini öttürerek fırladı Arkamdakiler arıza çıkarmadan ben de hafifçe gaza bastım Sola döndüm. Etiler'e giden yolda yeniden kırmızı ışıkta durmak zorundaydım. Durdum. Selma Karaca bana baktı.

"Ne zaman ciddi ne zaman şaka olduğu anlaşılmıyor söylediklerinizin," dedi. "Gerçek miydi o avukat, hapis lafları falan?"

"Eski arkadaşım," dedim.

Buradaki kırmızı ışık bizi o kadar çok bekletmedi. Yeniden hızlandım. Sağdaki şeride girdim. İlerliyordu çünkü.

Etiler Caddesi her geçişimde değişiyordu sanki ve mutlaka. Bugünkü banka şubesi yarın bir teknoloji marketine, iri kıyım, siyah takım elbiseli adamların girdiği kebapçı incecik kadınların doluştuğu giyim mağazasına dönüşüyordu. Yollarda yürüyen kızlar ve oğlanlarla, illegal park etmiş otomobilleri ilen geri götüren küçük mafyaların havası değişmiyordu bir tek Markalar değişse bile. Sanki bir tür Etiler İstanbullusu vardı memlekette. Cadde değişiyor, giyim kuşamları değişiyor da onlar değişmiyordu.

Önüme bakıyordum, o yüzden göz ucuyla izledim ve koltuğunu önüme bakarken. Selma Karaca çantasını açtı, rujunu çıkardı. Hiç tereddüt etmeden elini uzattı, kendi taratın ki güneşliğin arkasını çevirdi. Aynada şöyle bir baktı kendine, sonra dudaklarının görünüşünü tamire girişti.

“Bilmem ne Bankası'nın yanından sağa, aşağıya döndüm, yokuştan aşağı vurdum. En dik yerinde otomobilimin freni vaklamaya başladı. Birinci vitese geçtim hafif zorlana. Selma Karaca işini bitirdi, önce rujunu kapadı ve çantasına yerleştirdi, sonra endişeyle bana baktı. Yüzümde ne gördüyse rahatladı sanki, güneşliği eski haline getirip arka yaslandı.

"Bu hep böyle bağırır mı?" dedi iyice yanından geçtiğimiz binaların pencerelerine bakarak. "Evet," dedim.

"Asıl siz almalısınız yeni bir araba," dedi. "Bu sizi yarı yolda bırakacak bir gün."

"Beni yarı yolda bırakan bırakana bu aralar," dedim. Umarım bu bırakmaz."

Anında pişman oldum bunu söylediğime. Benim işimde bildiklerini ya da bilmediklerini kendine saklamalıydı. Duygularını da. Sigarayı bırakmanın yan etkileri diye düşündüm kendi kendime. Şimdi olsa bir tane yakardım dedim. Sonra bu düşüncemden utandım. Karar karardır ve bu kadar ara yeter dedim kendi kendime. Sağ ayağım fren pedalında, konuştum.

"Anlat bakalım," dedim. "Başla."

Selma Karaca hayretle baktı yüzüme. Yarım saat kadar önce olanları unutmuş gibiydi. Kendi zihninde çoktan Boğaz'a inmiş bu dedim kendi kendime kocaman açılmış gözlerini görünce, ikinci Votka Redbull'u götürmüş bile.

"Neye başlayayım?" dedi.

Bebek Caddesi'ne açılan yolun köşesinde sola baktım. Gelen yoktu. Fırladım, karşıya geçip sola döndüm. "Örneğin," dedim direksiyonum kendi kendine düzelirimin altında, "Hülya Abla'n ne dedi tam olarak? Senden eğirmeni istediğinde..." Yol Rumelihisarı yönüne doğru da açıktı, hızla ilerledim, Semra Karaca Bebek Camii'nin tarafına baktı. Sonra bana döndü orada ne gör-düyse.

"Bir dakika, bir dakika," dedi. "Hani doğru dürüst bir yere gidip oturacaktık?"

Taksi durağının hizasındaydık. "Vazgeçtim," dedim.

"Ben de konuşmaktan vazgeçtim o zaman," dedi Semra Karaca. "Lütfen indirin beni buralarda bir yerde." Hay Allah, yeniden başlıyoruz dedim içimden. "Emin misin?" dedim Ambassador Restaurant'ın hızsında.

Selma Karaca dosdoğru karşıya bakarak cevap verdi "Eminim," dedi.

Aniden sağa yanaştım. Manavın hizasında durdum şehrin içine göre sertçe bir fren yaparak. Elimle sol tarafı gösterdim

"Tamam," dedim. "Sen inersin, ben de karşıya geçerim"

Selma Karaca işaret ettiğim yöne baktı. Gözleri kısıldı kapıda elinde MP 5K makineli tabanca nöbet tutan polisi görünce. Binanın alınlığındaki tabelayı okuduğunu sanmıyorum. Dudakları çizgi halini aldı sonra. Yüzüme baktı ciddi olup olmadığımı anlamak için.

"Sahibinden izinsiz bir eve girmek ciddi suçtur," dedim. "Ev boş olsa bile."

Yolcu penceresi tarafından, ne almak istediğimizi anlamak için pencereye eğilen manava kafamla hayır işareti yaptım.

"Evinize girmedim derim," dedi aceleyle Selma Karaca. "Size mi inanırlar polisler bana mı?"

Manavın yüzü gerildi. Eliyle öyleyse çek git hareketi yaptı. Oralı olmadım. Dur bakalım, belki karar değiştirirdim.

"Evin anahtarı hâlâ çantanda," dedim. "Gördüklerine inanırlar."

Selma Karaca kucağındaki çantasını mıncıkladı söylediğimin doğru olup olmadığını denetlemek istercesine. Sonra kafasını geriye doğru attı. İçtenlikle güldü. Ya da ben öyle düşündüm.

"Telefon etti," dedi. "Polislerin yüzünü bir daha görmek istemiyorum. Bugün yeterince gördüm."

Ayağımı debriyajdan kaldırdım. Bebek Caddesi bütün haşmetiyle geri gitmeye başladı gözlerimin önünde. Ne dedi?" dedim.

“Telaşlıydı" dedi Selma Karaca konuşmalarını hatırlamak ister gibi elini alnına götürerek. "Polis gelecek biraz sonra gibi bir şeyler söyledi. Tam anlamadım. Evi tarif etti. İçini, salonu şu bu... 'Boş’ dedi. 'Kimse gelmez,' dedi. "Anahtarı git yukarıdaki emlakçıdan al,' dedi. 'Ben konuşurum telefonda... Gelecek derim.’ dedi..."

“Zarfın içinde ne olduğunu söyledi mi?" dedim. Başını iki yana doğru salladı hafif hafif. "Sen sormadın mı?" dedim.

Sallamaya devam etti. "Hayır," dedi hareketine ek.

Otomobilimi iki, sonra üçüncü vitese aldım. Sahil boştu. Yolda, geniş kaldırım da. İki fotoğrafçı deniz taksisi iskelesinin yanında laflıyorlardı.

"Bunun camı nasıl açılır?" dedi Selma Karaca. "Biraz Boğaz havası alayım."

Sağ elimle her iki camı da açtım sonuna kadar. İçeri Galatasaray Hamamı'nın havasından daha nemli bir hava girdi. Öyle boğucu, ıslak, yapışkan. Selma Karaca çantasını açtı.

"Sigara içebilir miyim?" dedi.

"İç," dedim bir sonraki sorumu düşünürken. Buldum sonra. Epeydir merak ediyordum galiba. Selma Karaca çantasının sigarasını çıkardı. Benim tarafa bakmadan yaktı. Pencereden gelen rüzgârı engellemek için öne doğru eğilmişti.

Boğaziçi Üniversitesi'nin denize bakan kapısının hizasında durdum.

Karşılığında ne vaat etti?" dedim. "İşi bitirdiğinde."

Şaşkınlıkla yüzüme baktı.

"Hiç," dedi. "Ne vaat etsin ki? Niye?"

“Anladım," dedim. Anlamamıştım oysa. Anlamadığın şey çoğaldı Remzi Ünal dedim kendi kendime. Ucunu bırakmaya karar verdim. İçine girdiğim yenilgi serisini kırmama belki bir başlangıç olur diye düşündüm.

"Aslında anlamadım," dedim. "Senden bunu isteyen patronunun birlikte yaşadığı kadın. Karısı bile değil. Karşılığı bir şey almadan, neden tanımadığın birisinin evine giresin onun için. Tehlikeli üstelik. Ne olur ne olmaz. Şekilde görüldüğü gibi. Daha kötüsü de olabilirdi."

Selma Karaca hayatın bütün yüklerini üstünden atmış <j yenilerini istemiyormuş gibi bir soluk verdi. Derinden. Sigara dumanıyla birlikte. Kokusu hava hareketiyle o pencereden bu pencereye zerre kadar kaybolmadan geldi, burnumun üzerin den geçti, otomobilden dışarı çıktı. Ben de içimi çektim.

Sol tarafımızda mezarlık yükseliyordu şimdi. Yükselsin dedim kendi kendime. Takma kafana. Selma Karaca'dan ses gelmedi.

"Eeee?" dedim.

"Çok fazla kötülük görmüşsünüz siz," dedi sigarasından bir nefes daha çekerek. "Herkesi öyle sanıyorsunuz. Her zaman karşılığında bir şey alarak yapılmaz böyle şeyler."

Kaşlarımın yukarı kalktığını hissettim. Kimse görmüyordu direksiyonun ardında ama kaşlarım yukarı kalkmıştı.

"Yukarda bir şey verip bir şey almayı denedin ama” dedim sesime tarafsız bir eda vermeye çalışarak.

"Becerdim mi?" dedi Selma Karaca.

"Hayır," dedim.

"Tuvalette yanımda bir şey olsaydı kendimi öldürürdüm o sıra," dedi.

Cevap vermedim. Başımı çevirip yüzüne baktım. Ağlıyor olabilirdi, tam anlamadım ağlayıp ağlamadığını. İyi dedim kendi kendime. Devam. İstim üstündeyken.

"Galerideyken," dedim, "Beni telefonuna çektin. Neden?

Kafasını sert bir hareketle bana çevirdi. Ağlamamıştı. Yalnızca bunu anladım.

"Niye çekeyim ki sizi?" dedi.

"Ben de onu diyorum ya," dedim. "Neden çektin?"

Neden bahsettiğimi anlamıyormuşçasına basını iki yan salladı kesik kesik.

“Biri mi istedi bunu yapmanı?" dedim. Rumelihisarı bütün görkemiyle yanımızdaydı. Yerinde duruyordu biz yanından geçerken. Yerden göğe doğru yükselen sarı ışıldak huzmeleri biraz sonra Cüneyt Arkın çıkıp gelecekmiş gibi bir his veriyordu insana. Peşinde baştan aşağı siyah giymiş figüranlar...

"Yooo..." dedi sanki bir sonraki sorumun ne olacağını hesaplar-casına.

“Peki, o zaman," dedim, "biz galeriden ayrıldıktan sonra, kime telefonla rapor etmedin geldiğimizi de." "Ne, ne, ne?" dedi kesik kesik. "Ne raporu, kime rapor verı? Hem siz nereden..."

Restauranta dönüştürülmüş Rumelihisarı vapur iskelesinin hizasında frene bastım. Dört oğlan iki kız karşıya geçtiler gülüşerek. Fazla içmemişlerdi ama.

“Tekrar gittim galeriye," dedim. "Epeyi sonra. Siz yoktunuz.”

Ne demek istediğimi anlamamıştı. Yüzümdeki bakışlarında bir değişiklik olmamasından anladım bunu. Trafiğin izin verdiği hızla ilerledim.

"Şu şarkıcı oğlanı da almışsın kamerana," dedim. "Hadi onu anladım ama beni? Yakışıklı bile değilim üstelik. Bir nedeni olmalı."

Yüzü aydınlanır gibi oldu birden. Ya da bana öyle geldi. “Ser-dar'ı kim bulsa çeker kameraya," dedi. "Millete gösteririm diye çektim. Çok şeker."

Sonra yeniden karardı yüzü. Kaşları çatıldı. "Siz nereden..." dedi.

Sigarasına asıldı sonra. Otomobilin içine saldığı dumanı bir kez daha çektim içime.

“Dedim ya," dedim. "Sonradan gittim galeriye. Güvenlik kameralarının çektiklerini gördüm."

Yüzünde sıkı bir gülümseme belirdi Selma Karaca'nın. Patronunun paltosunun cebinden sigara çalarken yakalamış gibi beni.

"İçeri nasıl girdiniz?"

"Müşterim verdi," dedim. Sonra ben de güldüm. Selma Karaca gülmek serbest der gibi elini salladı. Rahatlamış gibiydi.

"Başkasının mekânına, sahibi olmayan birisinin verdiği anahtarla giren tek ben değilmişim demek ki," dedi. "Oraya ne almaya geldiğinizi sormuyorum ama."

Hak ettim bunu dedim içimden.

"Hak ettim bunu," dedim.

"Yok canım," dedi Selma Karaca. Alçak bir sesle ama. Belli belirsiz. Otomobilimin motor hacmi biraz daha büyük olsaydı, duymazdım.

Sigarasını pencereden dışarı attı sonra. Yol biraz hızlanmama izin verdi. Yalıların arkasından ilerledim. Boğaz'a bakmayıp yalıların pencerelerinde oturanlara bıraktım. Mecburen.

"Bu oğlan alacak mıydı gerçekten yeni bir araba?" dedi sonra yolun iki yanında park etmiş 4x4'lere bakarak.

Selma Karaca, konunun neden buralara sıçradığını takip edemediğini belli eden bir biçimde kaşlarını çattı yeniden. Torpido gözüne doğru eğdi kafasını.

"Bilmem," dedi. "İşlerle ilgili pek bir şey açıklamaz bana Kötü olduğunda söylenir, o başka." Hakkında konuştuğu adamın öldüğünü hatırladı sanki sonra. Elini yüzüne götürdü. Dudağına dokunmamaya dikkat ettiğini fark ettim yandan ağlayacak mı diye bakarken. Ağlamadı. Sonra çekti ellerini yüzünden. Bana baktı.

"Onu kimin öldürdüğünü bulacak mısınız?" dedi dik dik gözlerime bakarak.

Altı ay önce olsa örneğin, ne söyleyeceğimi bilirdim. Şimdi bilemedim. Sanki benim de başımı öne eğmeye ihtiyacım vardı. Seri halinde yenilgiler meselesi.

"Bilmiyorum," dedim.

Önümüzde giden taksinin içindeki kadınla erkek öpüşüyorlardı. Taksici arabasından atar mı acaba diye düşündüm. Atmazdı. Burası İstanbul'du. Yönümüz Boğaz. Vakit geceyi dönüyordu iyiden iyiye. Atmazdı.

“Çalışıyorsunuz bulmaya ama değil mi?" dedi Selma Karaca

Altı ay önce olsa buna da ne cevap vereceğimi iyi bilirdim, bildiğimi söylemezdim belki ama iyi bir cevabı hak ederdi Bugün parlak bir şey bulamadım, galiba," dedim.

Kemik Hastanesi'nin önündeki kırmızı ışıkta durdum. Çok otomobil vardı. Çok ışık. Önümdeki taksici öpüşen çifti aradan atmamıştı. Durakta arkadaşlarına anlatacaktı. Pezevenk esprileri yapılacaktı. Espriyi en çok tekrarlayan arkadaşıyla kavga edecekti. Eskiden kalma bir tatsızlıkları olduğu içjn normaldi bu. Adamı öldürmeyecekti ama. “Çok cinayet çözdünüz mü?" dedi Selma Karaca.

Buna doğru bir cevap vermek için duraksadım. Buldum da. Cevabı kime verdiğim önemli değildi. Kendi kendime çözüyordum aslında. Yüksek sesle.

"Cinayetler kendi kendini çözer," dedim. "En azından benim bulaştıklarım öyleydi."

Selma Karaca yüzüme baktı bir kez daha bu gece. Tam bir merak vardı yüzünde. Ne tür bir merak olduğunu anlatacak bir benzetme bulamadım o an. Kendimle meşguldüm daha çok. “Ne demek bu?" dedi. "Kendi kendini çözer..."

"Bir cinayete yeterince bakarsan," dedim, "kimin öldürüldüğünü anlarsın. Kimin öldürüldüğünü anlayabilirsen, neden öldürüldüğünü... Onu da anlarsan kimin öldürdüğü apaçık çıkar ortaya."

Selma Karaca kendisine yetişkin dünyasının kapılarını açabilecek birikimde olduğuna iman ettiği bir üniversite profesörüne bakar gibi baktı yüzüme.

“Cemal Bey'i kimin öldürdüğü ne zaman çıkacak ortaya?" dedi.

“Cemal Bey'in kim olduğunu daha bilmiyorum," dedim, yeterince bakmadınız demek ki..." dedi Selma Karaca. Kendime bakmaktan ona bakamadım," dedim gözümü öndeki trafikten ayırmadan.

Başka yöne bakmaya hakkım yokmuş gibi önüme bakıyordum. Konuşur konuşmaz alt dudağımı ısırdım. Kanamadı yeterince acıdı ama. Evde denemeyin. Taksinin arka koltuğunda öpüşen çiftin birbirinden ayrıldığını fark ettim onca acı arasında. Taksici uyarmıştır belki dedim kendi kendime.

Selma Karaca cevap vermedi.

Işık yeşile döndü. Önümüzdeki taksi fırladı. Yanımdan belediye otobüsü de. Biraz geç kaldım ilerlemekte. Arkamda bir inek böğürdü. Bir daha sonra. Selma Karaca dönüp baktı. Ben başımı sağ tarafa döndürmeden hareketlendirdim otomobilimi.

Benzin istasyonunu geçtiğimizde elini çantasına attı Selma Karaca. Bir sigara daha çıkardı. Ağzına yerleştirdi. Paketi bana doğru tuttu.

"İçmediğinizi görüyorum ama..." dedi. "Belki dedim."

Başımı istemem anlamında salladım.

Elini indirdi. Paketi çantasına yerleştirdi, sonra kendisininkini yaktı.

Akıllı kız dedim kendi kendime. İlk izlenimlere güvenme. Dönüp yüzüne baktım. "Akıllı kızsın," dedim.

Sigarasından kocaman bir nefes çekti pencereden dışarıya bakarak. Sonra bana döndü.

"Bir akıllılık daha yapayım mı?" dedi.

"Yap," dedim.

"Merak ediyorum," dedi.

"Neyi?" dedim.

"Şu zarfın içinde ne olduğunu," dedi dumanı dişlerinin arasından salarak. "Bakmayı unutmayacaksınız, değil mi?

Gülümsedim. İçten bir gülümsemeyle gülümsedim. Sağ elimi kalbimin üzerine vurdum hafif bir biçimde. İyi geldi. Sağa işaret verdim sonra. Arkama bakarak yavaşladım Selma Karaca'ya cevap niyetine. Bir nefes daha çekti sigarasından. İstanbul Üniversitesi'nin sosyal tesislerine giden dar yola soktum otomobilimi. Arkamdan gelecek birini engellemeyecek bir yere sokulunca durdum. Motoru durdurdum. Arka planda bir sese ihtiyacım olmadığını düşündüm. Selma da sigarasını açık pencereden dışarı attı. Kafamı yolcu koltuğuna çevirip misafirime baktım. Akıllı dedim kendi kendime. Elimi göğüs cebime attım. Zarfı çıkarttım. İlk gördüğümden bu yana biraz kırışmıştı.

Selma Karaca sigara dumansız bir soluk verdi zarfı görünce ağzından 'hıh' sesi çıktı. Ona gülümsedim. Benimse içim gidiyordu. Zarfı üçgen kapağından açtım. Kolayca açıldı. Bu zarfların yapışkanı gerçekten zayıf dedim içimden. İki parmağımı daldırdım.

Sihirli torbasından tavşan çıkaran bir sihirbaza hiç benzeyen bir hareketle çıkardım elime gelen katlanmış kâğıt parçasısını. Açtım sonra. Hafif filigranlı, boşlukları doldurulmuş, ciddi suratlı kâğıt parçasını. Ne olduğunu görsün diye önünü arkasına çevirdim iki elimin baş ve işaret parmaklarıyla tutarak.

"Kime?" dedi Selma Karaca heyecanını belli eden bir ses

Akıllı kız dedim bir kere daha içimden. Miktarı sormadı önce.

"Hamiline," dedim sanki başka bir şansın olmadığını biliyormuş gibi.

“Kim yazmış peki?" "Önce miktarı sor," dedim.

"Kim yazmış?" dedi Selma Karaca sesini epeyce yükselterek.

Bölüm 14

"Kim yazmış?" dedi Selma Karaca sesini epeyce yükselterek. Biraz da titretti belki isteyerek, belki istemeyerek.

Elimi hafif geriye, otomobilimin tavanına doğru uzattım. İç lambayı yaktım. İkimiz de gözlerimizi kıstık. Çekin ön yüzünü gözlerime doğru yaklaştırdım daha iyi görebilmek için.

Tane tane okudum, bir türlü bitip tükenmeyecek izlenimi verecek kadar çok rakamdan oluşmuş gibi duran bir hesap numarasının altındaki ismi.

"N. Erkan Abadan."

"Ne?" dedi Selma Karaca.

"Evet, 'N' dedim. Ne nokta Erkan Abadan. Keşideci."

"Ne?" dedi Selma Karaca yeniden.

"Keşideci," dedim. "Çeki yazıp veren yani. Keşideci o."

"Orayı anladık," dedi aceleyle. Sonra yanlış bir şey söylemiş gibi durakladı. "...Ne kadar?"

"Ne ne kadar?" dedim ben bu sefer. Aklım başka yerdeydi sanki benim de.

"Çekte yazan miktar?" dedi Selma Karaca.

Çekte yazan miktarı öğrenmeyi o sorduktan sonra akıl etmişim gibi baktım elimdeki kâğıt parçasına. Türkiye koşullarında çok cömert sayılabilecek rakamın yazıyla yazılmış halini okumak daha kolaydı. Miktar anında şekilleniyordu insanın gözünün önünde. Hiçbir müşterime telaffuz edemeyeceğiniz kadar çoktu.

Alabileceğim bir otomobilin fiyatından çok dahi fazlaydı. Belki reklamcı arkadaşımın da.

“Selma Karaca yineledi sorusunu. “Kaç lira?" dedi.

"Peşin parayı görünce heyecanlandın bakıyorum," dedim. Çok lira."

"Söyleyemeyeceğiniz kadar çok mu?"

"Bazıları için olmayabilir ama evet!" dedim.

Önüne döndü. Elini çantasına daldırdı. Sigara paketini çıkardı. İçinden bir tane çekip yaktı. Sigaranın ucundan otomobilimin tavanına uzanan duman, bir dolu eski gün hatırasını yalanlaştırarak burnumdan beynime doğru süzüldü. Kızın elindeki sigarayı kapıp içsem mi diye düşündüm bir an. Vazgeçtim sonra. Kendi kendime bir söz verdim. Ödül sözü.

Selma Karaca bir nefes daha çekti sigarasından, aklımdan içenleri okumuş gibi açık pencereden dışarı üfledi dumanları kafasını çevirip. Sonra bana döndü.

"Şimdi ne olacak?" dedi.

Cevap vermedim. Ödülümü kafamın içinde şekillendirmeğe çalıştım. Daha doğrusu ödülün koşullarını. Ödülün kendisi belliydi, kimseler elimden alamazdı. Çizmem gereken o noktaya giden yoldu. Yolumu doğru dürüst belirlemeliydim. Ne şeridime ne başkasına haksızlık etmeden. Milattan sonra iki binli yılların İstanbul'unda hak ve dürüstlük adına ne kaldıysa, üstüne basmadan adımlayacağım bir yol kalmış olmalıydı.

Selma Karaca tekrar etti sorusunu.

"Şimdi ne olacak?" dedi. "Ne yapacaksınız? Bir yerlere gidip bir şeyler yiyecek miyiz?" "İştahın var mı?" dedim.

"Söylenemeyecek kadar büyük bir miktar para sizin de iştahınızı açmadı mı?" dedi.

İştahımın açık olup olmadığını denetler gibi göbeğime baktım direksiyonun üzerinden. Başka bir şey düşünüyordum, aktarmadım Selma Karaca'ya ama.

"Doğrusunu istersen hayır," dedim. "Evin önüne gelmeden yemiştim bir şeyler. Aslında şimdi gidip birisine bir şeyler sormam gerektiğini düşünüyorum."

"Kime?" dedi.

"Bunu söylemeyeyim," dedim. "Sizinle gelmem de uygun olmaz o zaman, öyle dedi.

"Benimle gezmek çok fazla tavsiye edilen bir şey değil dedim. "Yukarda, evin önündeki hıyarları hatırlasana."

Selma Karaca kırk yıl önceki siyah beyaz bir filmden fırlamış file çoraplı bir kadın gibi güldü. Elinde sigarası vardı da uzun ağızlığı yoktu.

"Evin önündeki 'hıyarların' benim için gelmediğini nerden biliyorsunuz?" dedi hafifçe gözlerini kısarak gülüşü üzerine.

Dönüp baktım yüzüne. Gülüşü değişmedi. Sözlerinin etkisini görmek için bekliyordu.

"Ben de onu soracaktım şimdi gidip," dedim. Başka şeyler de soracaktım.

"Bana neden sormuyorsunuz?" dedi.

"Sana sorduğum şeylerden doğru dürüst cevap alamadığım için," dedim. "Beceremiyorum nedense. Konuşmaya senden daha hevesli olacak birine gitmeyi planlıyorum." "Konuşacağına benden hevesli olacağına nereden emin olabiliyorsunuz?"

Elimi otomobilimin kontağına götürdüm.

"Motive edebileceğimi düşünüyorum," dedim. "Lütfen ben de geleyim," dedi başını bana doğru çevirip gözlerime bakarak. Benim evdeki bakışlarına benzer bir şey gördüm gözlerinde. Başımı çevirdim.

"Seni nerede bırakayım?" dedim cevap yerine. Otomobilimin kontak anahtarım yuvasında çevirdim. Selma Karaca sanki önce motorun konuşmasına izin vermesi zorunluymuş gibi bekledi. On beş yaşındaki motorun hırıltıları tekdüzeleşince sigarasını açık pencereden fırlattı nereye gittiğine bakmadan. Ağzının içinden mırıldandı. Ne dediğini anlamadım. Soramadım da. Ne dedin diye.

Başımı sanki anlamış gibi salladım otomobilimi geriye çevirirken. Kendimi attım yola, sağdan soldan gelen var mı diye bakmadım.

“Dikkat, dikkat!" diye bağırdı Selma Karaca.

Frene bastım otomatik olarak. Yukardan hafif yalpaladıktan sonra tam benimkinin bir metre kala durmayı başaran Alfa Romeo'-ya göz atmak zorunda kaldım ama. Direksiyondaki kadının benzi solmuştu galiba.

Karanlıkta gözlerinde çakan şimşekler görünüyordu. Elimle ‘pardon' işareti yaptım. Oyalanmadım. Solumda ve Alfa Romeo'nun arkasında öfkeyle korna çalan otomobillerin arandan, zili duyup çıkıştan fırlayan bir yarış atı gibi fırlattım emektarı. Biraz da benim lastikler öttü sıcaktan muhallebi gibi olmaya çok yaklaşmış asfaltın üstünde. Ön ekler düzelince daha da hızlandı otomobilim. Omzum koltuğa yapışır gibi oldu. Yok, kokpitte değildik ama yine de hafifçe terlediğini hissettim. İyi haber dedim kendi kendime.

"Tamam, tamam," dedi Selma Karaca. "Tamam. Sizinle gelmekte ısrarcı değilim. Tek parça halinde bir yere bırakın yeter."

"Arnavutköy iyi mi?" dedim önümde aheste beste giden bir belediye çöp kamyonunu sollarken. Oralardan bir yerde durup telefon ederim diye düşündüm kendi kendime.

Selma Karaca torpido gözünün üst tarafına yasladığı eline bakarak konuştu. Bu sefer duydum ne dediğini.

"Şahane."

Sağ ayağımın altındaki pedalın yayına biraz daha bastırdım, İstediğim kadar hızlı olmasa da bir miktar tepki verdi. Yaşına hürmeten kızmadım. Bu kadar hızlanmama yok diye düşündüm bir yandan ama yine de yavaşım. Motorun dört bin beş yüz devirdeki sesi hoşuma gitti gibiydi sanki. Bazen öyle olurdu. Muhabbet masasına oturduğunda, ilk kadeh rakıyı gerektiğinden hızla yuvarlamak gibi bir şeydi bu. Bazen çıkardı cezası sonradan, bazen çıkmazdı.

Rumelihisarı Meydanı'na kadar önümde dümdüz yol boştu. Karşıdan gelenler de beni ilgilendirmiyordu şimdilik. Biraz daha yüklendim gaz pedalına. Otomobil tepki verdi sağ ayağımın baskısına. Ellerim direksiyon simidine gereğinden sıkıca yapışmıştı. Kaldırıp baksam terlemiş olduğu görürdüm. Biraz öne doğru eğilmiştim. Otomobiline ilk aldığı kıza hava atmaya çalışan bir yeni yetme gibi hissetmiştim kendimi.

Selma Karaca'nın eli hâlâ torpido gözünün üst tarafına da dirseği de cama dayalıydı. Yan gözle baktı bana. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı şimdi. Anlayışlı, yargılamayan sanki.

Yargılasa da yargılamasa da hiç umurumda olmadığını fark ettim birden. Ben kimseyi yargılamıyordum. Yargılarsam hayatları değişir diye korkuyordum. Belki de yargılamam gerekirdi. Bundan böyle. Beni de nasıl olsa birileri yargılıyordu. Ben olmadan. Benim hayatım değişiyordu. Önemi yoktu. Önemli olan benim bundan sonra nasıl davranacağındı. Bir sürü yeni karar almalıydım. Aldığım kararlara uymalıydım. Zor olacaktı ama uymalıydım. Uyacaktım. Bu kadar üstüme gelmeleri fazlaydı.

Biraz daha bastım gaza.

İleride hafifçe sağa doğru dönüp Rumeli Hisarı Meydanı'na ulaşacak yolun bir noktadan daha ilerisi görülmüyordu. Buradan bakıldığında uçağın indirilmesi gereken normalden kısa bir pistin sonu gibi duruyordu sanki. Epeyce yüklü bir uçağın indirilmesi gereken bir pist. Sağda solda göz kırpan ışıklarıyla. Yalnızca yolcularla değil, ağzına kadar tıka basa dolu bagajıyla iyice ağırlaşan uçağı durdurabilecek mesafe yok gibi duruyordu benim baktığım yerden. Hele ayağın frende değilken. Asfalt altımda kayıyordu. Yandaki ağaçlar geriye doğru koşuyordu. Yanımda oturan kızın ağzını bıçak açmıyordu.

Ayağımı gazdan çekmedim. Çekmem gerekirdi, ama çekmedim. Vites de küçültmedim. Perspektifin içinde ilerledik, yaklaşan sağa viraj umurumda değildi sanki.

Nereye kadar?

İlerdeki pist iyice küçüldü. Otomobilimin motorunun sesi şakaklarımda çoğaldı sanki. Devir saatine bakmadım. Suaresine de. Kendiliğinden oluyordu bazı şeyler. Dikiz aynasından arkama baktım. Arkamda kimse yoktu. İyi ki yoktu, çok fazla düşünmedim ne yapacağımı. Vaktim de yoktu, elerim de. Yol bitmişti. Büklümün arkasında ne olabileceğini bilmeme imkân yoktu. Altımdaki F 16 değildi, sıkışıp levyeyi geriye çekince gelmezdi.

Fren pedalına bütün gücümle bastım. Otomobilimde ABS yoktu. O yüzden takırdamadı ayağımın altındaki pedal. Lastiklerin çığlığı müthişti ama. Selma Karaca'nın çığlığına karışınca daha da müthiş oldu. Ayağımın fren pedalındaki baskısını azaltmadım.

Makul bir hıza inmek için bana gereken mesafeden kısaydı. Bundan çok çok zaman önce bir kez denemiştim point of return noktasını aştıktan sonra uçağı durdurmayı. Başaramamıştım. Kimse ölmemişti ama başaramamıştım. Fazla yüklüydü uçak, durduramamıştım. Pilotun Allah'ı gelse durduramazdı, pilotluk durdurmayı denememekteydi. Şirketin bütün bilirkişileri karşımda sıraya dizilmişlerdi. Şimdi yanımda bilirkişilik edecek genç bir kadından başka birisi yoktu. Direksiyonu sıkı tuttum. Otomobilim yediği baskıyla ya sağa ya sola gitmek istiyordu. İzin vermedim. Dümdüz giderek yavaşlaması için sıkı tuttum direksiyonu. Lastiklerin sesi devam ediyordu. Selma Karaca susmuştu. Başımıza gelebileni tevekkül içinde kabullenmiş gibi. Bıraktım kabullensin. İkinci bir çığlık atmaması işime geldi. Ayağım fren pedalında gözüm bana doğru büyümesi yavaşlaş-maya başlayan yol perspektifinde, iki elim direksiyonda oturmaya devam ettim sürücü koltuğunda.

Ben mi geçtim sınavdan otomobilim mi bilmiyorum. Selma Karaca da geçti bir bakıma, bir kez daha bağırmadığı için. Hızla yavaşladık Rumeli Hisarı Meydanı'na dönen viraja yirmi beş metre kala. Tekerleklerin çığlığı dindi, ayağımın baskısı hafifledi, motorun homurtusu azaldı. Normal Boğaz gezisinden zor bela satın aldıkları ikinci el bir otomobilin içinde dönen yeni evli bir çiftin hızına indik. Dünyada ki bütün yeni evli çiftleri kıskandım içimden. Dert değil diye düşündüm sonra.

İyice yavaşladım. Selma Karaca ne zamandan beri tuttuğunun farkında olmadığım soluğunu boşalttı hiç gizleme en endişesi duymadan. Dönüp baktım. Eli hâlâ torpido gözünün üzerindeydi. Baktığımı görünce geri çekti. Çantasına gitti eli Bir sigara daha çıktı çantadan dudaklarına doğru.

"Bu da neydi?" dedi sigarasını yaktıktan sonra.

İskeleden dönme kafebar'ın karşısındaydık. Gereken vitesteydik. Sesime belli bir sükûnet havası verebilmek için zorlandım. Önüme baktım.

"Özür dilerim," dedim. "Kendimi kaybettim."

"Sık sık olur mu?" dedi Selma Karaca.

Dalga geçme isteğini anlamama karşın itiraz etmedim. Doğruyu söyledim.

"Hayır."

"Bir daha olmayacak değil mi?" dedi Selma Karaca. "En azından Bebek'e kadar." "Olmaz herhalde," dedim.

İkna olmuş gibi bir nefes çekti sigarasından. Sonra pencereden dışarıya bakmaya başladı.

Bebek'e kadar sesini çıkarmadı. Ben de.

Daha birinci yılın sonunda birbirlerinden sıkılmış bir yeni evli çift gibi geldik yol boyunca. Ben sıkılmamıştım ama. Düşünüyordum. Biraz daha düşünmeye ihtiyacım vardı. Bu gece bitmeden yeterince düşünmeliydim.

Manavın karşısındaki karakola yirmi metre kala yolcu koltuğunda kımıldandı Selma Karaca.

"Şuralarda bir yerlerde ineyim ben," dedi.

Cevap vermedim. Hiç kural dışına çıkmayan bir sürücü gibi sağa sinyal verdim. Elinde makinelisiyle duran polisin hizasında durmak uygun olmazdı, biraz ilerledim sağa doğru çekerek otomobilimi. Sonra durdum, “Kusura bakma," dedim Selma Kara-ca'ya.

"Dert değil," dedi çantasını inmek için göğsüne doğru yaktırırken. "Bir şeyler oldu size. Ne olduğunu anlamadım inşallah bir daha olmaz." "Olmayacak," dedim ona doğru bakarken. Sonra gülümsedim

"İyi geceler," dedi kapıyı açarken.

"İyi geceler," dedim. Kapıyı arkasından sertçe kapadı. Kapının kapanış sesini özlediğimi fark ettim. Bir kadın eli tarafından kapanış sesini. Dur bakalım dedim kendi kendime.

Sağ aynadan Selma Karaca’nın giderek küçülmesini seyrettim. Çantasını iki eliyle tutmuş, arkamdan otomobilime bakıyordu. Sonra görülmez oldu. Sağından solundan beliriveren tor dolu Bebeklinin arasında seçemedim artık.

Dikkatimi önüme verdim. Çok da dikkat verecek trafik yoktu önümde. Ben düşünüyordum, otomobilim kendi kendine gidiyordu sanki. Duraklayacak kuytu bir yer bulmalıydım. Biraz ilerde. Otobüs durağını geçince. Daha değil. Yukardan, Etiler yönünden gelen otomobilleri anayola

döken aralıktan da sonra. Düşün ve ağır ağır ilerle. Caddenin sağında peş peşe sıralanmış otomobillerin arasında bir boşluk bulmak ümidiyle ıslık çalıyordum şimdi.

Islığı boşa çaldığımı az çok biliyordum bunca senenin İstanbullusu olarak. Az ilerde, sağdaki aralıkta otopark işleten delikanlıları da çoktan kovmuşlardı oradan. Alanı çevreledikleri için, içinde ne yükseldiğini göremiyordunuz. Gidip tahta perdenin aralıklarına gözünüzü uydurursanız belki görürdü yeterince yükselmişse.

Benzin istasyonuna kadar gözüm sağda, ağzımda ıslık ilerledim. Boşuna. Sonra bir karar aldım göstergeye bakıp. Sağa sinyal çaktım, istasyondan içeri girdim. Pompaların yanı boştu.

Göbeği verdikleri tuluma sığmamaya başlamış olan pompacı pompayı aldı eline, ben araç telefonumu. İkimiz de bir takim rakamlar girdik elimizdeki aletlere. Ben ahizeyi kulağıma, götürdüm. Bir kere çaldı karşı tarafın telefonu.

Önce benzin istasyonundayım diye bir sigara yakmaya yeltenmedim. Sonra bıraktığımı da hatırladım. Derin bir nefes aldım telefonun ikinci çalışında.

Açıldı telefon sonra.

"Alo," deyişinden tanıdım reklamcı arkadaşımın sesini Sanki başka işi gücü yokmuş da telefonun başında oturup benim onu aramamı bekliyormuş gibi hissettim kendimi. Kim bilir kaçıncı kez. Nasıl beceriyorsa.

Kafadan girdim lafa. Sanki gündelik hırlaşmalara girsek, iş istemediğim taraflara yönelecekmiş gibi geldi bana o an. Ne bileyim.

"İdris diye birisini tanıyor musun?" dedim. "Sizin zanaata bulaşmış günahı boynuna. Afiş astırırmış duvarlara. Belediye işi değil."

"Dur lan," dedi reklamcı arkadaşım. "Yavaş. Ne İdris'i? Ne afişi?"

"Kürt İdris," dedim. "Siirtli."

"Kürt İdris mi?" dedi uykudan kalkmış da gözlerini ovuşturu-yormuş gibi.

"Kürt İdris," dedim. Sanki tanımasını çok kolaylaştıracakmış gibi ekledim. "Serra diye de bir karısı varmış."

Çok da kolaylaştırmadı doğrusu. Cevap gelmesi için sekize kadar saymak zorunda kaldım.

"Serra mı?" dedi daha çok kendi kendine. "Galiba. Serra Çolak olmalı." "Tanıyor musun?" dedim.

"Adamı tanımam çok," dedi reklamcı arkadaşım. Bizim o mafya bozuntusuyla işimiz olmaz. Onlar daha çok müzik falan..."

"Öyleymiş," dedim devam etsin diye. Sıra Serra Çolak Abla'ya gelecekti herhalde.

"Serra Çolak müzik prodüktörü geçinir," dedi. "Bir boktan anlamaz ama geçinir. Bizim salak oğlanı reklama çıkarmak için debelenirken konuşmuştum bir iki kere. Onun sanatçı oğlan."

Cevap vermedim hemen. Duyduklarımı sindiriyordum ya. Reklamcı arkadaşım da bekledi tepki vermemi, "Nerede bulunur bu Serra Çolak?" dedim sonra. "Ne yapacaksın lan Serra Çolak'ı?" dedi reklamcı arkada

"Sektör değiştiriyorum," dedim. "Plak yapacağım. Demomu dinleteyim dediydim." "Ne tür müziğe niyetin var?" dedi. "Blues söyleyeceğim," dedim. "Albümün adı bile hazır." "Neymiş?"

Duraksamadan cevap verdim. Nereden aklıma geldiyse. "Yenik ve Yalnız," dedim.

"Hassiktir!" dedi reklamcı arkadaşım. Hemen cevap vermedi. Ben de konuşmadım. Sessizlik aramızda asılı kaldı insanı bir sigarayı ağzına götürüp, dumanı içine çekip, beyninin içinde şöyle bir dolaştırdıktan sonra burun deliklerinden dışa salması süresince.

Sonra kendini toparladı reklamcı arkadaşım. Bir teknik alışırken tikesinin yere çaldığı adam nasıl toparlanıp ayağa kalkarsa.

"Bu kadar üzdüğünü bilmiyordum Yıldız'ın seni," dedi. "Ben de," dedim.

"Yalnızı anladık ama yenik ne ayak?" "Geçti," dedim. Gerçekten inanıyordum galiba geçtiğine, sesime yeni bir hava verdim. Galibiyete

inanan bir hava. "Nerde bulunur bu Serra Çolak?"

Reklamcı arkadaşım bir kere daha uydu bana.

"Tamam, lan, tamam," dedi. "Bizim işle ilgili bu. Bizim Serdar'-la çalıştığına göre, Serdar'ı da sormuştun aynı böyle. Tamam."

Ses etmedim. Benim toparlanmam daha uzun sürüyordu galiba.

"Valla öyle, valla," dedi daha çok kendi kendine, "Nerde bulunur diye sorduğuna göre gidip konuşacaksın..."

"Biliyorsan ve söylersen," dedim. "Konuşursa konuşacağım."

"Söylerim," dedi. "İstersen telefonunu da bulabilirim,"

"Hayır," dedim. "Nerede bulurum onu söyle yeter. Gitmeden çökeyim tepesine."

Bir an sessizlik oldu karşı tarafta.

"Bir şansını dene," dedi reklamcı arkadaşım. "Bakarsın bulursun yerinde."

"Adresi gelsin," dedim.

"Resmi adres yok şu anda elimde," dedi reklamcı arkadaşım. "Posta adresi istiyorsan yarına kalır, ajansta."

"Tarif gelsin o zaman," dedim. "Tarif kolay," dedi.

Bölüm 15

Reklamcı arkadaşımın tarifine inanacak olursak kaç katlı olduğu tam olarak belli olmayan ama Çukurcuma semtinin eski kulağı kesiklerinden olduğunu sokaktan geçen herkese haykıran apartmanın önünde saatime baktım. Sonra kafamı kaldırdım. Zafer Apartmanı'nı Zafer Apartmanı yapan pencerelerin üstten iki katı ışıl ışıldı. Bu, birinci kattan başlayıp yukarıya, muhtemelen bir vakitler yasa dışı eklenmiş çıkıntı kata kadar çıkan beş kocaman pencere anlamına geliyordu. Patronu eve giden bir şirkette kimse bu saatlere kadar kalmaz, bizimki haklı diye geçirdim içimden. Kapıdaki "S ve İ Müzik Yapım, Pazarlama ve Organizasyon" yazan ışıklı pano, binanın adını gelip geçenlere aşağı yukarı elli yıldır haykıran hafif paslı tabelanın

kafasına kafasına vuruyordu. Görgüsüzce kocaman olan ışıklı panonun tasarımcısı, "S" ve "l" harflerini iyice bitiştirmiş, böylelikle şirketin konusunu artistik bir biçimde ifade ettiğini düşünmüştü. Kendisini tebrik ettim.

Işıklı tabelanın hemen solundaki demir kapı binaya düğününü şenlendirecek müzisyenleri ayarlamaya gelen birilerini cesaretlendirecek bir hava taşımıyordu hiç. Üzerindeki baklava desenli çıkıntılar bir Viking savaşçısının kalkanının üzerindeki desenleri andırıyordu uzaktan. Heyecanlı damat adayı, kapının tam ortasına denk düşen kocaman tokmağı çalmak yerine, şansını başka kapılarda aramaya yönelebilirdi kolaylıkla. Ortalıkta daha uygar bir haberleşme sağlamayı vaat eden bir kapı zili düğmesi falan yoktu.

Tokmağı çarptırdım kalkan desenli kapının üzerine fena bir ses çıkmadı. Tok, güvenilir, hatta biraz davet eden. Üçe sayana kadar bekledim. Gelen giden olmadı. Bir kez data çalmadım. Bir eve girmenin kitabında yazan ikinci tekniğe geçtim.

Elimle fazla yüklenmeden ittim demir kapıyı. Önce çok hafifçe direndi, itmeye devam edince uzun etmedi, geriye doğru açıldı. Sessizce önce. Sonra yukarılarda bir yerde bir çan çıngırdadı ve aynı anda kapının arkası aydınlandı. Bir insan sesi bekledim, "Kim o?" diyen. Gelmedi.

Kapıyı biraz daha itip içeri girdim.

Kapalı olması gerekirken her yolu düşeni içeri alan kapılardan hoşlanmam aslında. Arkalarında tatsız şeyler bulunma ihtimalleri yüksektir. Öldürülmüş insanlar gibi. Üstelik katiller ellerinde dumanı tüten bir tabanca, vurdukları kimsenin başucunda birileri gelse de konuşsak diye beklemezler.

Tam tersine.

Tam tersine, zamanlamayı tutturmaya, içerde ne olduğunu az çok keşfetmeye çalışırken, sırtında polis yazan birilerinin seni gözleri duvara zerre kıpırdamadan bakan bir heykelle basmasını sağlayacak bir telefon konuşması için telefona sarılırlardı.

O yüzden girişte ne var ne yok tespit etmek için fazla vakit harcamamaya karar verdim. Görecek çok şey yoktu zaten. Gündüz ya da gece, gelen gidenin çok olacağı düşünüldüğü durumlarda protokolü ayarlamak için görevlendirilen tatar ağasının oturacağı bir sandalye, olur da yukarı çıkmak için sıra beklemeniz gerekirse sizi ağırlayacak üç kişilik deri bir divan. O kadar. Sandalyenin oturma yerinden aşağı püsküller sarkıyordu sarı ve kırmızı. Deri divanın tam ortasında asabi olağandan bozuk bir Müslüm Gürses hayranının açtığım varsayabileceğiniz uzun bir yırtık vardı. Yerdeki halı herhalde bir on senedir deterjan yüzü görmemiş gibi duruyordu.

Dikkatimi yukarıya doğru çıkmaya niyetli merdivenlere verdim mecburen. Yanan ışık sola doğru dönen basamakların tarafından bir yerlerden geliyordu. Müzikle uğraşan bir mekan bekleyeceğiniz gibi yumuşak bir halıyla kaplıydı. Yumuşak, pis, eprimiş. Duvarlarda çerçevelemiş eski şarkıcı afişleri vardı. Kimilerini hâlâ televizyondan biliyordunuz. Daha yaşlı ve daha alkolik halleriyle. Serdar Kara'nın afişi muhtemelen daha yukarıdadır dedim kendi kendime, eğer asılıysa.

Başım yukarda tırmandım. Merdivenin yarısını geçtiğimde gidederek yükselen sesler duymaya başladım. Bazılarının müzik diyeceği türden sesler. Belli bir ritmi vardı. Bir melodi varsa da ben pek bir şeye benzetemedim. Çığıran kadındı ama.

Ses basamakların bittiği noktada yukarı çıkmaktan vazgeçip girmeyi düşünebileceğiniz kapının aralığından geliyordu. Kapının üzerinde kırmızı bir çıplak ampul vardı. Yanmıyordu ama. Kapı da bu tür lambalar asılı kapılardan bekleyebileceğiniz gibi sıkı sıkı kapalı değildi.

Epeyi zaman önce buna benzeyen kırmızı ışıklı bir kapının ötesine geçtiğimde gördüklerim hiç hoşuma gitmemişti. Aynı şey olmasın lütfen diye yalvardım kadim kurucu ve gözetici iradelere elimle kapıyı iterken. Bir özel detektifler tanrısının olup olmadığını bilmiyordum.

Varmış.

"Soğutmadan getir demedim mi kebabı sana elli kere ben Süleyman!" diye bağırdı sigaradan cinsiyetinin bütün tınılarını yitirmiş bir kadın sesi. "Bre Allahsız! Ulan gittiğinde otlaktaki inekler biftek oldu be. Kabahat

bende ki seni tuttum getirdim kulağından buralara." içtiği sigaralar kadar seçtiği sözcüklerin de katkısı vardı bu belirgin transformasyonda.

"Serra Hanım?" dedim itelemeyi kestiğim kapının arkasından. Ne olur ne olmazdı.

"Eşekler kovalasın Serra Hanım'ı da seni de," dedi ses hiç aralık vermeden. "Kimsin? Kebap getirmediysen ne getirdin gecenin bir vakti?"

Ne getirdiğimi düşündüm cevap vermeden önce. Çok da beklememeliydim. Süleyman gelebilirdi elinde kebap tepsisiyle. Süleyman'ın enini boyunu bilmiyordum, hazırlıksız yakalanmak iyi olmayabilirdi.

"Bela!" dedim nereden aklıma geldiyse. "Ne?" diye bağırdı içerdeki kadın. Ya da benim öyle sandığım kimse.

"Bela," dedim. "Ama halledebiliriz belki. Biraz konuşursak...

Kapı içeri doğru öfkeyle açıldı. Kapı değil elbette açan öfkeliydi. Apaçıktı bu. Gördüğüm en hızlı kapı açılışı. Arkasında belki merak, belki korku, belki de kebaba ilişkin hayal kırıklığı olan bir tür öfkenin neden olduğu bir hızlı kapı açılışı.

Bir adım geriye attım kendimi.

Karşımda kime benzeteceğimden yüzde yüz emin olamadığım bir kadın vardı. Elbette önce kendine benziyordu: Güzel bir kadına benziyordu. Üstünden biraz zaman geçmiş olsa da, belirgin bir hanımefendilik vardı görünüşünde. Yüzünde ilk görünen Osmanlı hanedanı erkeklerinde rastlanan cinsten bir burundu. Çirkin değildi burun ama büyüktü sadece biraz. Saçları kim bilir hangi şarkıcıya öykünerek tam kafasının ortasından dört yana doğru saçılan sarı demetler halinde akıyordu. Kulaklarının ikisinde de madeni bir lira büyüklüğünde taşlar taşıyan gümüş küpeler vardı. Yaşına göre biraz kocaman duran küpeler.

Tek façası bence uzun süre bakımsız kalmış dişleriydi. Yediği tüm kebapların, içtiği tüm kahvelerin lekesini taşıyan dişleri, eğer arada sırada gülümsüyorsa, yüzünü masallardaki cadı kadınların yüzüne çeviriyordur anında diye düşündüm.

Üzerinde siyah kadife bir tunik vardı. Yaşından kaynaklanan göbeğini kapatmakta çok da başarılı olamıyordu. Üstelik alandaki yine siyah taytı giymemesi gerektiğini mutlaka biri söylemeliydi ona. Tamam, Süleyman söylerse inandırıcı olamazdı ama yukarı çıkan merdivenin iki yanında afişleri asılı şarkıcı eskilerinden hâlâ buralarda olan birisi kalmışsa, söylemeliydi

"Kimsin?" dedi Serra Çolak Hanımefendi beni yukardan aşağı süzdükten sonra. Ardından ekledi bir kraliçe gibi ne arıyorsun dükkânımda akşam akşam. Süleyman nerede?

İçeri doğru iki adım attım o konuşurken. Sırtım kapının duvarına yaslandı böylece. Açılan kapıyla birlikte müzik bozuntusu bir patlamaya dönüşmüştü. Kimi azalarında benim yaşımdakileri bir an önce dışarı çıkmaya zorlayan, şok eden parçalardan birine benziyordu duyduğum, "Serdar yolladı beni," dedim aklıma o anda doğru dürüst başka bir şey gelmediği için. Biraz ilerleyelim, toparlardım, kafa müziği de kıstırmanın bir yolu bulunurdu, "Seni de Serdar'ı da eşek kovalasın, annadın mı?" dedi Serra Çolak çıktığı odanın duvarına yaslanarak. İki saniye aradan sonra kafasını topladı sanki. "Neymiş derdi?" Serdar Kara'nın derdi ne olabilirdi? Bilmiyordum. Ortalama bir şey söylemeliydim belki. Anında vazgeçtim ortalama söylemekten. Bir zamanlar iyi yaptığım bir şeyi yaptım.

"Biraz daha istiyor," dedim.

Serra Çolak tıpkı kapıma gönderdiği kopil gibi omuzundan güç alarak dikildi kapının önünde. İki ayağının üzerinde dengede çok daha tehlikeli görünüyordu. "Ne? Ne? Ne?" dedi.

Başladın Remzi Ünal dedim kendi kendime. Devam ettirmelisin. İşini iyi yapan bir gazeteci gibi. Sen salla, düzeltilmesi gerekiyorsa karşındaki düzeltsin. "Az gelmiş," dedim.

Serra Çolak'ın gözleri kısıldı. Sanki beni tartıyor gibiydi. Daha çok Serdar Kara'ya az gelen neyse onun miktarını tartıyor gibi. Bir maden buldun belki Remzi Ünal dedim kendime. Özgüvene benzer bir şeyle gözlerine bakarak karşılık verdim.

"Sen kimsin?" dedi Serra Çolak sanki ilk başta sorduğu şeyin cevabını vermediğimi yeni fark etmiş gibi. Tamam dedim içimden maden zengin.

Cevabı düşündüm. Biraz daha güven verdim kendi kendime. Ama önce. Ben kimdim? Hadi bakalım, ben kimdim?

Serdar Kara gecenin bu saatinde aramaz herhalde Serra Abla'sını dedim içimden. Ya da kalkıp gelmez. Aklıma gelen cevabı fazla irdelemeden seslendirdim.

"Serdar'ın ortağıyım," dedim.

"Ne?" dedi yeniden Serra Çolak. Üstelemem gerekirdi üsteledim.

"Yeni ortağı," dedim. "Yani o öyle sanıyor."

Tam anlamadı. Ben olsam ben de anlamazdım galiba. !

"Nasıl yani?" dedi. Gözleri hâlâ kısıktı.

"Şöyle..." dedim. "Serdar korkmaya başlamış. İşin bulaşacağını düşünüyor hafiften. Bu akşam biri sıkıştırmış biraz. Sizin adamlar pek işe yaramamış. O yüzden bana geldi. Biraz koruma, biraz ortak. Anlaştık bir şekilde. Ama dibi mühürlü sözleşme de imzalamadık, öyle söyleyeyim."

Serra Çolak içinden dayanılmaz müzikler fışkıran odanın kapısını kapadı. Ağzımdan çıkanları değil, kafamın içindekileri de daha iyi duymaya başladım böylece.

"Senin işe yarayacağını nerden anlamış?" dedi dudağında belirmeye başlayan gülümsemeyi bastırmaya çalışarak.

"Kendimi methetmeyi sevmem," dedim. "Anlamış işte."

Serra Çolak, Serdar Kara'nın atladığı şeyi atlamamak ister gibi baştan aşağı süzdü beni. Gözlerine çarpan şeyleri yeterli bulup bulmadığını sezemedim. Konuşma sırası ondaydı, bekledim.

"Biraz daha isteme fikrinin kimden çıktığı sanki belli oldu şimdi, annadın mı," dedi Serra Çolak. "Payına düşenin az olduğuna bir şekilde ikna etmiş olmalısın sıpayı..."

Benimle ilgili gurur verici bir gerçeği fark ettiği için ayrıca mutlu olmuş gibi sırıttım. Aslında uydurduğum şeyi ucundan tutturmuş olduğum için sırıtıyordum. Tutmayabilirdi.

Kafasını salladı sanki söylediğinden çok daha fazlasını aklından geçirmek zorundaymış gibi. Sonra gözlerini arka tarafımdaki duvarın yukarılarında bir noktaya dikti.

"Anlaşabiliriz," dedi. "Belki anlaşabiliriz ama biraz düşünmek lazım..."

Tıpkı onun yaptığı gibi başımı salladım ben de. Düşünmenin sonuçlarını beklemeye hazırmışım gibi. Sonra şişirdiğim yalanı destekleyecek bir şey geldi aklıma. Konuşmasını kesip farkında olduğumu bildiren bir ses tonuyla araya karıştım hızlı hızlı.

"Size söylemedi mi arabayı çaktığını adamdan kaçarken?" dedim "Kia dağılmış biraz." Palavranın üstüne dökülen gerçeklik sosu her zaman işe yarar. Benim mesleğimde de, başka mesleklerde de. Serra Çolak'ın yüzünde sanki bir meslektaşıyla konuşuyormuş gibi bir ifade belirdi. Kendi kendimi tebrik ettim içimden. "Söylemedi," dedi Serra Çolak. "Ne kadar dağılmış?" Küçük bir takdim tehir yaptım kafamın içinde. Niyetim neydi tam olarak bilmediğimi itiraf ederim. Gerçeklik sosu çift taraflı çalışan bir müessesedir, o bakımdan olmalı.

"Kendisine yeni bir cip almayı düşündürecek kadar," dedim. "Esentepe'deki bir galeride bulmuş bir şeyler ama pahalı iş"

Serra Çolak söylediğimde, söylediğimden daha derin manalar olduğunu fark ettiğini bana nasıl belli edeceğini düşünüyormuş gibi elini çenesine götürdü. Ağzını büzdü. Gözlerini yerdeki uzun tüylü halıya götürdü. Halının kenarındaki bir bölümü ayağının ucuyla düzeltti. Pembe, yanları açık bir ayakkabı vardı ayağında. Yarım topuk.

"Ne kadara ihtiyacı varmış?" dedi gözlerini halıdan ayırmadan.

Tamam dedim içimden. Rota belli. Şimdilik. Para. Miktar, Dolar üzerinden. Kazmaya buradan devam edeceğiz.

“Bilmiyorum," dedim. "Söylemedi. Açıkçası o yokken arkasından günahını almak istemem. Ama kendisine düşeni azımsadığını tahmin ediyorum. Tahminden öyle seziyorum. Belki de haklı. Belki değil, bayağı haklı aldığı riske göre."

“Hay eşek kovalasın onun aldığı riski" diye bağırdı Serra Çolak ne riskiymiş... Nuri Alço filmi seyretmiş de vicdanı mı kabarmış pezevengin

annadın mı. Konuşturmasın beni akşam akşam şimdi. Tövbe estağfurullah."

Bence iyi gidiyor konuşma akşam akşam dedim içimden. Devam etsin diye sesimi çıkaramadım. Bazen bu gerekir yerinde susmak sıkı bir teşviktir karşındakinin konuşması için. Ne diyeceğini tam olarak bilemediğin anlarda iki kere etkilidir.

Serra Çolak hızını alamadı.

"Dört tane kıçıkırık şarkıyla zor alır o cipleri mipleri," dedi sesini hiç azaltmadan. "Yediği kızlar yanında, yemediği ardında, bir de üste çıkmaya çalışıyor risk misk diye. Utanmazın şerefsizi."

Yeterince Türk filmi seyretmiştim zamanında. Kafamda bir iki şey birleşmeye başladı. Boş kafaya kavuk bağlamak böyle bir şeydir işte, bir başlarsın, gerisi gelir. Bir de bakarsın ki kocaman bir bez parçası yükseliyor durduk yere. Konuşma sırasının nihayet bana geldiğine sevinmiş gibi araya girdim.

"Âşık maşık olmasın kıza?" dedim sanki görünenin aksine aynı taraftaymışız gibi. Tam bir profesyonel işbirliği ruhu içinde ekledim. "O zaman her şey bok olur."

Bu kez müdürlüğe terfi ettireceği bir çalışanına bakıyor gibi baktı gözlerime. Sanki bir yandan gözlerimi kaçırmamı bekliyor gibiydi. Yapmadım.

"Ciddi misin?" dedi bakışını değiştirmeden.

Başımı titrettim iki yana doğru. Hem 'ciddiyim sapına kadar' hem 'ne bileyim o kadarını' anlamları çıkmasına dikkat ederek. Hangisini çıkardığını anlayamadım. Konuşmaya devam etseydik anlayacaktım belki. Devam edemedik. Bir çan çıngırdadı.

Gerçek bir çan sesi değildi elbet. Dijital bir çan sesiydi. Kaynağı da Serra Çolak'ın çıktığı kapının arkasındaydı anlaşılan. Demin ben içeri girdiğimde yaptığı gibi, yukarıdakilere aşağıdan birinin girdiğini bildiriyordu mahcup mahcup Serra Çolak durduğu yerden sanki görebilecekmiş gibi boynun uzatarak baktı merdivenlerden aşağı. Normal bir insan olsa ben de dönüp bakardım. Bakmadım.

Gözlerini yeniden bana dikti. Çok önemli bir sır açıklayacak gibi büzmüştü dudaklarını, “Açmısın?" dedi sonra. Elimi midemin üstüne götürerek cevap verdim, “Eyvallah," dedim. "Sağ olun, tokum iyice." Kapıdan gelen ayak seslerini ikimiz de duyduk. Ağır, neredeyse patronunu kızdırmanın umurunda olmayan açığa vuran ayak sesleriydi. Serra Çolak gelen yemeğe dalmamak için kendisini zor tutuyormuş gibi bağırdı aşağıya

“Hadi lan. Hadi lan. Sallanma allahsız." Sonra bana döndü.

"Âşık maşık olduysa kötü annadın mı," dedi. "Bakarsın Türk filmi moduna girer. Her şeyi keleğe sardırmadan bir şeyapmak gerek. Yalnızca kemiğini artırmak yetmez."

Lafı bitince yüzüme baktı, söylediklerini fazla ağır bulup bulmadığımı anlamak için sanki. Kafamı salladım.

"Bir konuşabilirim," dedim. "Nereye kadar gidebileceğimi bilirsem eğer... "

"Evet..." dedi ne dediğini tam olarak bilmeden. Sağ omzumun üstünden arkama bakıyordu. Gözleri dünyanın en kötü Adana kebabı porsiyonunu görmüş gibi büyümüştü, dehşetle bağıracak gibi açıldı ağzı ama bağırmadı. Belki de kendisini susturmak için eli ağzına gitti.

Dönmek zorundaydım bunca işaretten sonra. Döndüm. Keşke dönmek zorunda olmasaydım.

Serra Çolak'ın Süleyman'ı beyaz hasır bir fötr şapka taşıyordu kafasında. Gözlerinde belirgin bir hınç vardı. Şapkaya da gözlerindeki Arnavutköy'den kalma hınca da itirazım olmazdı belki. Birkaç saat önce arkasına sakladığı tabancayı bu Aez göbeğimin tam ortasına doğrultmasa.

Ama öyleydi.

Bölüm 16

Kendimi sırıtmaya zorladım. Ne kadar becerebildim bilmiyorum. Koridorda geriye iki üç adım attım sonra. İkisini de önüme almış oldum böylece. Gözlerimi Süleyman'dan Serra Çolak'a, Serra Çolak'tan Süleyman'a götürdüm. İki elimi iki yana doğru kaldırdım hafifçe.

Serra Çolak'ın yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Süleyman'sa kızgın ve kararlı. Konuşma önceliğini patronuna bırakmak istiyormuş gibi dudağını kilitlemişti.

Serra Çolak pası değerlendirdi.

"Hayırdır?" dedi. "Hayırdır Süleyman?"

"Hımf hıfı mamu fun," dedi Süleyman. Kim bilir ne anlama gelen sözcük niyetli sesler bile zorlanarak çıkıyordu ağzından. Müthiş bir direnmenin sonucu olarak. "Zun tofuf çık çık nasıl" diye ekledi. Ne dediği hiçbir şekilde anlaşılmasa da, Arnavutköy'deki halinin aksine ne yaptığını biliyor gibi duruyordu. Daha önemlisi ne yapacağını biliyor gibi.

Serra Çolak söylenenleri anlamış gibi başını onaylayarak salladı.

"Senil nafım zu zum..." dedi sonra Süleyman tabancana! namlusunu zerre kadar titretmeden.

Yüzümdeki zoraki sırıtışı anında ortadan kaldırmaya çalıştım. En son istediğim şeydi ahrazlığıyla dalga geçtiğimi sanıp ateş etmesi. Her şey normal olsa az çok tahmin ediyordum zaten tetiğe basmayacağını. Patronunun mekânında yapmazdı bunu.

“Tamam Süleyman” dedi Serra Çolak. "Tamam.” Hallederiz, bana döndü.

"Senin bir orospu çocuğu olduğunu söylüyor annadın mı," "Ya polismişsin ya da öyle bir şey."

Bunları adamın konuşmasından nasıl çıkardığını sormak yersiz olacaktı, sormadım. Ama yüzümdeki gülümsemenin bütün izleri silindi. İçimden bile.

İletişimin en temel kuralından başlamaya karar verdim. Önce iyi olan şeyi söyle.

"Polis değilim," dedim. “İyi," dedi Serra Çolak. "Nesin peki?"

Buyur buradan yak bir kez daha dedim kendi kendime, çok katlı apartmanların camlarını dışardan silen gündelikçi kadınlardan başlayıp 4764 numaralı yasaya kadar, değişen çeşitlilikte bir kariyer çizgim var dedim içimden. Ama kariyer ve hatta hayata ilişkin sorunlarımı tartışmanın

yerinin S ve İ Müzik Yapım, Pazarlama ve Organizasyon şirketinin ikinci katının koridoru olmadığına karar verdim. Tartışma olasılığının belirdiği kişileri saymıyorum bile.

"Özel detektifim," dedim.

“Ne dedin ne?" dedi Serra Çolak mesleğimin dünyanın en çok rastlanan mesleği olduğunu hissettiren bir sesle. Vallahi tam olarak emin değilim, esas derdim paçamı ve ruhumu kurtarmak desem ne tepki verirdi düşünmek bile istemedim. Daha yavaş düşmemi sağlayacak bir dala tutunmaya karar verdim.

“Merhum Cemal Çakır'm üvey kızının gözyaşları içimi dağladı," dedim. "Yardım etmeye karar verdim."

“Özel detektiflerin kendilerinden başka kimseye yardım etmemeye yeminli oruspu çocukları olduğunu duymuştum annadın mı," dedi Serra Çolak gözünün ucuyla Süleyman'a bakarak. Ben de baktım. Hiç kımıldamadan göbeğimi gösteriyordu. Tabancasına baktım esas.

" İki tarafa da yardım fırsatını bulduğumuz ender durumlar oluyor," dedim sonra kafamı çevirip.

"Tabanca Süleyman'ın elinde olduğuna göre, bana da yardım edebilirsin belki ha?" dedi Serra Çolak. "Ne dersin?"

Bak bu iyiydi. İşaretin üstüne gittim bütün gücümle.

"Neden olmasın?" dedim. "Müziği severim ben de."

Serra Çolak gülümsedi.

"Kaldır o soğuk şeyi," dedi Süleyman'a. "Ben sana söylerim ne zaman kullanman gerektiğini."

"Zama kumf tar se...see..." dedi Süleyman heyecanla Namlu göbeğimle kaşlarımın arasını işaret etti birkaç kere üst üste.

"Bülbülderesi'ndeki cellat mezarlarının taşlarında ad yazmaz," dedi Serra Çolak. "Kaldır onu ortalıktan."

Sıkı laf dedim içimden. Süleyman kaşlarını çattı, kafasını sağa sola salladı. Tabancanın sürgüsünü ittirdi kaktırdı sonra. Arkadan kemerinin

içine yerleştirdi, belinin tam ortasına.

"Bizim kebabı da soğuttuk, olacağı bu," dedi Serra Çolak sanki kendi kendine konuşuyor gibi. Arkasını döndü, Süleyman'dan alacağı ve yalnız kendisinin anlayabileceği cevabı beklemeden. Çıktığı kapıdan girdi.

Süleyman'a döndüm ben de. Gülümsedim. Bir şey söylemedim. Kadının peşinden kapının eşiğini geçtim.

Kendini müzik zanneden gürültünün kulak zarımı pataklama girişimine karşın etrafıma bakmayı başardım.

İçerde ilk olarak, yıllarca önce orta yerinde yatan çıplak bir ceset gördüğüm müzik stüdyosundan fazla farklı olmayan bir stüdyo gördüm. Camların arkasında. Oysa kapıdan girer girmez sağdaki iki bilgisayar monitörünü görebilirdim. Bir dolu düğmenin ve inerçıkar kontrol çubuğunun, kocaman hoparlörlerin ortasında sıralandığı kontrol masasını görebilirdim Son zamanlarda rastladığım en büyük patron koltuğunu görebilirdim masanın önündeki. Kemal Çakır'ınkinden bile büyük. Algıda seçicilik bu herhalde dedim kendi kendime. Tıldız Turanlı'yı hatırladım bunu düşünür düşünmez. Kendime Remzi Ünal dedim hemen içimden. Süleyman'ın tabancası halâ belinde.

Serra Çolak hiç tereddüt etmeden gidip kontrol masasının önündeki patron koltuğuna oturdu. Hemen koltuğun solunda, masanın altına doğru sürülmüş hasır tabureyi ayağıyla çekti, bana doğru itti. Sonra masada yatan kablosuz mouse'u tuttu, soldaki monitördeki bir noktayı tıkladı. Kulak zarım bayram ilan etti. Dönüp bana baktı. Ben arkamdaki Süleyman'a baktım. Yüzünde biraz sonra ıslıkla Harbiye Marşı'nı çalacak gibi bir ifade vardı. İyi dedim içimden. Tabureyi çektim kapıya doğru biraz. Yarım kıç oturdum. Serra Çolak'a baktım.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bir konuşabilirim gibi bir laf etmiştin demin," dedi Serra Çolak gözünü monitörden ayırmadan. Bilgisayarda bir şey yapmıyordu halbuki. "Ardından bir laf daha ettin ama kaçırdım," dedi sonra. "İstersen oraya geri dönelim."

Ne demiştim diye düşünmedim.

"Nereye kadar gidebileceğimi merak etmiştim," dedim. "Konuşurken elimde bir şey olmalı. İkna edici bir şey."

Serra Çolak parmaklarıyla masada trampet çaldı.

"Şuna ne dersin?" dedi bana dönüp. "Serra Ablan yakanı bırakıyor. Kız davasında yani. Demek ki kılkuyruk ekstralarla, siktirici boktan satışlarla yetineceksin. Razıysan, ağzını ebediyete dek kapalı tutman şartıyla yakanı bırakıyor. Nereden çıktığı belli olmayan bir özel detektife ya da herhangi bir başkasına bir tek kelime edersen o güzel ağzını yırtarım diyor. Ne dersin?"

Hangi bilinmez şarkının ritmini tutuyorsa, şahane bir parlak soloyla bitirdi trampet çalmayı. Bana diktiği gözlerinde cevabımın ne olacağı merakı vardı.

"Güzel," dedim. "Ya kendisini öttürebilecek kadar becerikli bir özel detektif çıkarsa, o özel detektife ne yapacakmış diye sorarsa ne diyeyim?"

Yeni bir trampet solosuna girişmedi.

"Süleyman konuşamıyor gördüğün gibi," dedi arkamda ayakta duran Süleyman'a bakarak. "Ama kulakları işitiyor."

Başımı salladım. Süleyman'ın suratında beliren ifadeyi merak etmemeye çalıştım.

"Polislerin de işitir," dedim. "Üstelik konuşurlar da."

"Onların neyi işitmek isteyecekleri kimin umurunda annadın mı," dedi Serra Çolak.

"Çözülmüş bir cinayet çözülmüş bir cinayettir," dedim. "Sicillerinde iyi gözükür yıl sonunda. Belki prim falan alırlar."

"Ne cinayeti?" dedi Serra Çolak. Konserde olmadık bir makamdan şarkı istenen kaliteli şarkıcı gibi irkildi. Gerçekti galiba.

"Kızın üvey babası öldü," dedim. "Öldürüldü. İçimi acıtmasının nedenlerinden biri de bu."

"Ve sen benim ya da Serdar'ın bununla ilgili olabileceğini düşünüyorsun, öyle mi?" dedi o kocaman patron masasında sanki

hoplayarak. Cümlesinin sonuna geldiğinde mouse tutan elini masaya vurdu. Sonra acımış gibi çekti, öteki eliyle ovuşturdu.

Ağzımı büzdüm cevap yerine. Evet de diyor olabilirdim hayır da. Kararı kendisine bıraktım.

"Bana bak detektif bozması," dedi. "Adın her neyse. Sütten çıkmış ak kaşık olduğumu hiç iddia etmedim. Bu salak dünya ve içindeki salak insanlar izin verdikçe yolumu buldum. Yasaya ya da genel toplum ahlakına uygundur, uygun değildir ayırt etmeden. Yaş da çalıştım kuru da. Belden aşağı çok vurdum ama Allah'tan korkarım, birisinin canını almak bana göre değil. Anladın mı?"

"Anladım," dedim. "Bir iki soruma cevap verirsen daha iyi anlarım."

Arkamda bir yerlerde dikilen Süleyman'dan geldiğini tahmin ettiğim homurdanma canımı sıkmadı. Serra Çolak'ın yüzüne baktım devam edeyim mi diye.

"Soruna moruna cevap vermem," dedi Serra Çolak omzumun üstünden arkama bakarak. Oturduğu yerden yukarı ya doğru bakması gerekiyordu bunu yapmak için. Gördüğü şeyden hoşlanmış gibi sırıtıyordu. "Şuradan sağ salim siktirip gitmene izin verdiğime şükret, al voltanı. Şimdiye kadar ağamdan kaçanlar sana yetmediyse orasına karışmam. Serdar için söylediklerim geçerlidir."

Son sözünü söylemiş gibi bilgisayar monitörüne çevirdi yüzünü. Mouse'uyla monitöre yayılmış programın bir yerine dokundu. Dokunur dokunmaz kulağımla kavga eden şarkı yeniden patladı küçücük kontrol odasının içinde. Sanki daha yüksek volümde.

Daha son söz söylenmedi dedim içimden. Anlaşmayı şöyle koyu bir mürekkeple imzalayalım.

Mecburen bağırarak konuştum bir daha hiçbir yerde karşıma çıkmamasını dilediğim şarkıyı bastırmaya çalışarak.

"Yalnızca müzisyenlerle mi çalışıyorsun?" dedim. "Yoksa tiyatrocu müşterin de var mı?" "Ne saçmalıyorsun sen?" dedi.

Kol yapmayı birinden öğrensen gerek," dedim. "İlk andan beri çaktırmadın beni zaten tanıdığını."

Gözlerinde sanki eğleniyormuş gibi bir pırıltı gördüm. Arkama, Süleyman'a baktı. Sonra mouse'u monitörde yeniden hareket ettirerek müziği kesti.

"Seni nereden tanıyacakmışım?" dedi sonra bana dönüp.

Bir ay müzik dinlememeye söz verdim içimden.

“Evine adam gönderdiği birini de tanır insan," dedim. Rambo öttü."

"Rambo kim?" dedi.

“Senin Çarpık Sülo'nun adamı," dedim.

“Duydun mu Süleyman?" dedi. "Yanlış adam seçmişsin." Arkamdan ses gelmedi.

“Neden?" dedim sesime ciddi bir ton vermeye çalışarak, Serra Çolak aynı ciddiyette cevap verdi. Öyle gerekti."

“Evimi nereden öğrendin?" dedim. Benim tanıdığım çoktur," dedi Serra Çolak. Söylersen Nuri Alço dalgasını kıyamete kadar unuturum dedim. "Söz."

Serra Çolak gördüğüm en büyük patron koltuğunu, kollarını kullanarak bana doğru çevirdi. Küpeleri sakırdadı gözlerinde kapıdan çıktığı andan beri gördüğüm en kararlı ifade vardı. Önce bana baktı. Sonra arkama. Yeniden bana.

"Bana bak," dedi. "Demin ne olup olmadığım konusunda bir alay şey söyledim. Şunu unutmuşum. Babamı mezarda karıp karşıma diksen kimseleri gammazlamam. Şimdi işin tadını kaçırmadan çek git. Süleyman konuşamaz ama iyi ısırır.

Arkama baktım. Süleyman dişlerini göstermedi. Eli gitti sadece. Kendimi aniden çok yorgun hissettim.

Serra Çolak önüne döndü. Müzik yeniden başladı. Tartışma bitmiştir dedim içimden. Ayağa kalktım. Süleyman hemen arkam-daydı. Ayağını şarkının temposuna göre vuruyordu yere. Kafasını sallamıyordu. Şarkı

söylemenin kekemeliğe karşı temel tedbirlerden biri olduğunu söylememin bir anlamı yoktur herhalde dedim kendi kendime.

Ayağa kalktığımı görünce hafifçe kenara çekildi kapıya ulaşabilmem için. Yanından geçtim, dışarı çıktım. Merdivenlerden indim. Holden geçtim, kabartmalı demir kapıyı içerden açtım. Hâlâ kilitli değildi. Ortalıkta da bir kebap paketi falan görmedim.

Zafer Apartmanımın kapısından çıktığımda yeniden saatime baktım. Kolumdaki akrep ve yelkovanın gösterdikleri, küçük bir esneme tetikledi bende. Direnmedim. Elimle ağzımı kapadım ama. Ortalıkta görecek kimse olmamasına kansın. Eskiden olsa bir sigara yakardım dedim kendi kendime. Yukarıya, otomobilimi bıraktığım sokağa doğru yürümeye başladım.

Arkamdan gelen giden yoktu. Karşıdan gelen giden yoktu. Aydınlatma sınırına girdiğim her sokak lambası gölgemi uzatıyordu, kısaltıyordu. Daracık sokağın sağında solunda uzanan dar suratlı evlerden çocuk cıvıltıları gelmiyordu.

Otomobilime eriştiğimde bir kez daha baktım saatime sanki çok gerekliymiş gibi. Bir karar öncesindeydim aslında. Bıkkındı gelmişti Eve gidebilirdim. Yeni evime. Gitmek istemedim yeni evime. Eşyaların üst üste, taşıyan adamların keyfine göre yığıldığı evime gidebilirdim. Tamam, buzdolabında bir şey yoktu ama kıvrılabilecek bir yer bulurdum herhalde. Telefon bağlı değildi ama beni kim arayacaktı ki bu gece? Ya da, ya da: Yeni Remzi Ünal. Yani yeni eski Remzi Ünal. Otomobilime bile binmem gerekmezdi. Azıcık sağa sola sokulsam beni bu gece kollarına almaya hazır elli tane otel odası bulabilirdim. Resepsiyonda daha şimdiden uykulu gözlerle oturan ve elime anahtarı verir vermez yüzümü unutacak adamların odaları. Sabaha kadar koridorlardaki kadın ve erkeklerin tıkırtılarına elli kere uyanmadan sabahı etmenin zor olduğu otel odaları. Çarşafında ve yastığında başkalarının kokularından iz kalmış otel odaları. Yeter dedim içimden. O eskidendi. O kadar da değil dedim kendi kendime. Yoldan çıkmamaya karar verdim.

Otomobilimi uzaktan görünce kararım güçlendi sanki. Evine gittiği için dükkânın önüne park etmeme haberi olmadan izin veren terziye iyi geceler diledim içimden. Pencereleri yerinde duruyordu uzaktan gördüğüm

kadarıyla. Adımlarım kendiliğinden hızlandı belli belirsiz. Anahtarı daha dört adım varken çıkarttım cebimden.

Direksiyonun arkasına oturur oturmaz pencereyi indirdim, indirir indirmez bir kafa belirdi sağ tarafımda. Kaç gün üst üste tıraş olmadığı belirsiz, kıvırcık saçlı, alnında kaim çizgiler bulunan esmer bir kafa. İrkilmedim. Polis olmasın da kim olursa olsun dedim kendi kendime. Torpido gözüne bakılabilmesi için bir yarım saate ihtiyacım vardı gece gece. "Bir şey lazım mıydı ağabey? İlaç milaç? Hap map?" Kaşlarımı yukarı kaldırdım cevap yerine. Yetinmedi.

“Temiz kızlar var ağabey," dedi. "Eğlence lazımsa..."

Kaşımı yeniden kaldırdım. Sağ elimle otomobilimin kontağını çevirdim. Motorun dönmesi kendisine bir zarar getirecekmiş gibi bir adım geri çekildi kafa.

"Bir siftahlık atsaydın be ağabey," dedi sonra yenide doğru bir adım atıp.

Kafamı salladım. Saatime baktım hiç gereği yokken oda kesmedi kıvırcık kafayı.

"Bir sigara ver bari ağabey," dedi. "Bir sigaracık."

Yüzümü ona doğru çevirdim. En karanlık sesimle konuştum.

"Bıraktım," dedim. "Şansına küs. Bugün bıraktım."

Kıvırcık kafa bütünüyle bir sırıtışa dönüştü. Dudak kenarlarından gözlerinin içine. Anlayışla sallandı aşağı yukarı.

"Nedir bu ağbi?" dedi. "Karı yok kız yok. Rakı yok ar yok. Sigarayı da bırakmışşın. Ölsene ağabey be. Ölsene niye dolaşıyorsun buralarda bu saatte."

"Olur," dedim içimden otomobilimi geri vitese takmaya çalışırken. Bilirsiniz, bazı otomobillerin geri vitesi zor geçer Önce bastırırsınız aşağıya doğru, sonra çekersiniz kendinize, yine de tuhaf tuhaf sesler gelir aşağıdan.

Yeni taşındığım mahallenin bir numaralı problemi böylece belli olmuştu. Eve erken gelenlerin memleketiydi burası. Geç kaldınız mı otomobilinizi bırakacak yer bulamazdınız. Bulamadım.

Yok, buldum. Bir üst sokakta. Yarın sabah yerini hatırlamak için kendi kendime bir kerteriz aradım. Zordu bulmak. Bildiğiniz Yeni Levent sokaklarından biriydi. Hiç bir numarası olmayan. Üzerinde "Çarşı herkese karşı" yazan kocaman çöp konteynırına fit oldum. Torpido gözünün içindeki zarfı cebime koydum. 6.35'lik için Süleyman'ı taklit ettim. Çıktım dışarı.

Bulduğum dört tekerleklik yer, yatmak için geceyi geçireceğim dairenin bulunduğu apartmanın beş yüz elli metre uzağındaydı. Arayı yürürken kaldırımın hemen arkasındaki bahçelere doğru gecenin deli sıcağında açık bırakılmış Pencerelerin içine baktım. Çoğunda perde çekilmemişti. Bir sürüsünün içinde insan yoktu. İçinde insan olanlar, alt katta ya perdeyi çekmediklerinin bilincinde oturuyorlardı, ya da çocuklar koşturuyordu. Televizyon ekranları kos kocamandı. Demir takılmış pencerelerin önünde çiçekler vardı kimilerinin, taşındığım sitenin giriş kapısında plastik bir bekçi kulübesi vardı. İçinde kimse yoktu şu an. Gecenin daha da ilerleyen saatlerinde gelebilirlerdi. Kırk yıldır buralarda oturuyormuş bir edayla girdim içeri. Sitenin içindeki görece daha dar yolların iki yanı da otomobillerle doluydu. Bir ikisinin üzerine branda örtülmüştü. Üst katlardan bir yerden kimin icra ettiğini buradan kestiremediğim bir rap parçası çalıyordu. Yerler sanki on dakika önce arozöz geçmiş gibi ıslaktı.

Apartmanımı buldum. Daha önce de bir kere gelmiştim. Dış kapının merdivenlerine doğru yürüdüm.

Burada normal olarak elimi cebime atıp dairemin anahtarını çıkarmam gerekirdi. Dış kapının ve iç kapının. Varsa posta kutusunun. Hatırladım oysa:

"Adamlar öylesine yığdılar eşyaları," dedi. "Anahtarı kapıcıya bıraktım, istersen yarın gelir toparlamana yardım ederim." Hiç hoşlanmadım hatırladığımdan. Dahası vardı. "Sen keyfine bak," dedim. "Bir şekilde hallederim." "Tamam o zaman," dedi. "Haberleşiriz." "Haberleşiriz," dedim.

"Özür dilerim Remzi Ünal," dedi Yıldız Turanlı. Olur olmaz konuşuyorsun işte dedim kendi kendime. Hallet bakalım.

Yeni apartmanımın dış kapısı yakın zamanda yenilenmişti herhalde. Boyası pırıl pırıldı. İki yanında ince uzun beton kuşaklar vardı. Saksıların

içinde adını bilmediğim bir iki çiçekle, uzanıp yatmış bir Siyam kedisi vardı. Benim kapının dibinde dikilmemi umursamadı kedi. Mermer çerçevenin içine kakılmış zil kutusuna yanaştırdım gözlerimi. Yirminin üzerindeki dairenin bir tekinin dışına hepsinin sahiplerinin adı yazılıydı. Kimilerinde yalnızca bir erkek ismi, kimilerinde çift isimleri yazılıydı, kadınların olmasına özen gösterilerek. Boş olan düğmenin karşısındaki yere kendi adımı yazmamaya karar verdim. Bulan bulsun nerede oturduğumu.

Kendi dairemin kapısının zilini çalmak pek makul gelmiyordu anlaşılır sebeplerden dolayı, o yüzden en altta harflerle 'kapıcı' yazan zile bastım. Saatime bakmadım basmadan önce.

Cevap gelmedi beklenebileceği gibi. Bir daha bastım. Biraz daha kararlı. Öyle hissettiren. Öyle umarak.

İşe yaramadı.

Otele gitmeliydim yolunda bir düşüncenin midemden yukarı güçlü bir sıcaklık göndermesine izin vermemeye çalıştım Bir defa daha bastım lanet düğmeye.

Mekanik bir ses geldi kutudan kulaklarıma. Ardından dışı parlak, içi ucuz konuşma sisteminin iyice mekanikleştirdiği bir genç kadın sesi.

"Kim oooo?"

Kimdim ben?

Remzi Ünal.

Remzi Ünal... Şu Hava Kuvvetleri'nden müstafi, THY'den kovulma, kendisine saygısı olan hiçbir frequent flyer'ın adını bile duymadığı sekizinci sınıf charter şirketlerinde bile tutunamayan, MS Flight Simulator'ün yüklü olduğu bilgisayar dört ayrı kutuya dağılmış, eski pilot, exkaptan, nevzuhur özel detektif Remzi Ünal.

Emin misin?

"Rahatsız ediyorum, kusura bakmayın..." dedim. Devam edecektim.

"Ne?" diye bağırdı cihazdaki cızırtılı genç kadın sesi. "Kim ooooo? Gecenin bu saatinde..."

"Bugün taşındım apartmana" diye seslendim çıkarabildiğim en net ses tonuyla. "Anahtarım sizdeymiş. Kapıyı açarsanız elli kâğıt veririm."

Dört dakika sonra yeni evimin içindeydim. Kapıyı kapadıktan sonra sırtımı arkaya dayadım. Nerede olduğunu hatırlamadığım koridor ışığını yakmamıştım. Perdesiz pencerelerden gelen ışık idare ediyordu. Solum daha karanlıktı. Sağıma doğru ilerleyen koridor karanlık. Sola bak.

Mutfak kapısı olması gereken kapı kapalıydı. İdare eden ışık salondan geliyordu. O tarafa doğru yürüdüm. Esnedim

Salonun içine gelişigüzel yığılmış eşyalarından neyin ne olduğu anlaşılmıyordu. Televizyon derinlerde bir yerlerde olmalıydı. Üç. kişilik kanepemin duvarın dibine konmuş olabileceğini düşünüp, verev duran bir halı tomarını yere yuvarladım Bir kere daha esnedim. Yastıksız uyuyup uyuyamayacağımı sordum kendi kendime. Cevabın hiç önemli olmadığını düşündüm sonra. Ayakkabılarımı çıkardım, ceplerimde ne varsa ayakkabımın içine boşalttım. Pantolonumu çıkardım. Belimde takılı olanı da yanına bıraktım. Kanepeye yuvarlandım. Yarın sabah güneşin ne taraftan geleceğini bilmediğimi hayıflanarak hatırladım.

"Alacağın olsun Yıldız Turanlı," dedim kendi kendime uyamaya çalışmaya karar vermeden önce.

Kararlarımı hiç aksatmadan uygularım, bilirsiniz. Öyle yaptım.

Bölüm 17

Sabah güneş hiçbir tarafa gelmedi beni uyandırmak için. Başkalarını aydınlatıyordu o sıra. Benim de çok umurumda değildi yeni evimde yeni bir güneş tarafından uyandırılmak. Gözlerimi açar açmaz saatime baktım. Makul bir saatti. Bir yere yetişmem gerek de geç kalmışım gibi bir duygu içindeydim yine de uyanır uyanmaz. Nerede olduğumu önce unuttum, sonra hatırladım. Hangi çıkmaz sokakların neresinde olduğumu da. Sonra kendime söz verdiğim ödül geldi aklıma. Hayatınızda kötü giden bir şeyin üzerine uyuduğunuzda, uyanmaktan daha berbat bir şey yoktur, bilirsiniz. Ayaklarımı divandan aşağı indirdim içimden peş peşe küfrederek. İlgili herkese. Eskiden olsaydı paketim olurdu ayakkabımın içinde dedim kendi kendime. Sigaram yoksa da yeterince şey vardı beni daha da uyandıracak. Onları sırayla hatırlayınca evet, uyandım. Ayakkabımın içindekileri cebime doldurdum. Bir şeyleri kanepenin altına iteledim. Pantolonumu, ayakkabımı, giydim. Otomobilimden daha güvenli olması, yeni evimin şimdilik tek işe yarar tarafıydı.

Perdesiz bir evde uyanmak neye benzer unutmuşum. Neyin nerede olduğunun belli olmadığı bir evde uyanmak neye benzer unutmuşum. Yıldız Turanlı'yla sabah görüşmesi yapmadan güne başlamak neye benzer unutmuşum. O gün nereye gideceğimi, ne yapacağımı tam olarak kestiremeden tuvaletin yolunu tutmak nasılmış, unutmuşum. Kahvemi yapmak için gerekli malzemeyi hangi delikte bulacağımı bilemen mutfağa girmek neymiş, unutmuşum.

Hepsini hatırladım.

Kahve yapabilmek için koliler arasında verdiğim kahramanca mücadeleyi kazanıp, elimde kupamla pencerenin önüne iteleğim komodinin üzerine oturduğumda epey zaman geçmişti. Saate bakmadım kaç dakika geçtiğini anlamak için. Bir an baktım.

Alıştığım manzara değildi dışarıdaki. Öyle dördüncü kattan Akmerkez'e baktığım günler sona ermişti Kuşbakışı önümdeki park alanını seyredip kim gelmiş kim gitmiş kayda geçirmeden seyrettiğim günler bitmişti.

Elimi yere paralel tutup, ilerideki bulutlardan yağmur yağıp yağmayacağını kestirebildiğim günler tarihe karışmıştı.

Yalnızca on beş metre kadar ilerideki caddeyle neredeyle aynı hizadaki bir pencereden bakıyordum şimdi dışarıya. Emlakçıların bahçe katı dedikleri düzeydeki bir apartmanın penceresinden. Gökyüzüne doğru bakmak istediğinizde yalnızca ikinci katın çıkıntısını görebildiğiniz bir dairenin penceresinden. Düşmenin sonu yok dedim içimden. Caddeden tek tük araçlar geçiyordu. İstanbul'un eli yüzü düzgünce bir semtinin caddesinden geçebilecek türde araçlar, mütevazı aile arabaları, saldırgan müteahhit karısı 4x4'leri, servis otobüsleri, gürültücü taksiler, damacana su kamyonetleri, tüpgaz kamyonları, kurye şirketi minibüsleri. İnsan az. Geçenlerin ellerinde cep telefonu oluyordu. Konuştukları duyuluyordu. Madem buralara geldik, modaya uyup bir cep telefonu da ben alsam mı diye aklımdan geçirdim. Ya da kedi. Ya da ikisi birden. Bir kez daha. Kahvemi hızla bitirdim. Pencerenin önüne sürüklediğim komodinin üzerine bıraktım kupamı. Deprem geçirmiş bir evden az biraz hallice gözüken salonumun kapısını kapadım aradan. Holde de zaman yitirmedim. Salonun kapısını neden Sadığım diye düşünecek kadar yalnızca. Çektim kapıyı çıktım. Sokağın nemi biraz dayanılabilir düzeydeydi sabah sabah, alamet dedim kendi kendime. Otomobilimi nereye park ettiğimi düşündüm sonra. Çok ağır olmayan bir küfürle hatırladım. Yürüdüm. Fazla hızlı değil. Terletmeyecek tempoda

Bıraktığım yerde duruyordu. Kapısını açtım. İçeri oturdum. Kendimi evime gelmiş gibi hissettim nedense motoru çalıştırdım önce. Nereye gideyim diye sonra düşündürdüm.

Karnım açtı. Kahve iyi gelmişti, gözüm açılmıştı ama karnım açtı. Otomobilimi hareket ettirdim. Nereye gideceği tam olarak bilmeden.

Yeni evimin önünden geçen cadde, sağa kıvrıldı, sola kıvrıldı. Işık bekletti, yaya zıplattı. 4. Levent. Otobüs durağının yanındaki simit satıcısı. Yanaştım. Bir simit aldım. Yemeye hazırlandım. Sağdan aşağı inmeye yeltendim.

İnemedim. Yiyemedim. Araç telefonum çaldı.

Son sekiz on saattir başka bir dünyada imişim de kendi dünyama geri dönmek için beklediğim işaretmiş gibi çaldı telefon. Kendine gel der gibi. Daha yapacak bir sürü iş var der gibi. Hoş geldin der gibi.

Yavaşladım. Simidi yolcu koltuğunun üstüne bıraktım. Araç telefonunun ahizesini kaldırdım ikinci çalışının ortasında. İşaret verdim. Sağa yanaştım. Kulağıma götürdüm ahizeyi iyice yavaşladığımda.

"Efendim," dedim. Sesime profesyonel bir eda vermeye çalıştım. Yıldız Turanlı değildi arayan nasıl olsa.

"Remzi Bey?" dedi Nazan Akdoğan'ın sesi.

"Günaydın," dedim sesime, eğer başardıysam, profesyonelliğe ek olarak rahatlatıcı bir ton vermeye çalışarak. "Nasılsın?"

"Günaydın," dedi Nazan Akdoğan. Sanki aradığı numaranın doğru olduğunu görmek sevindirmiş gibi şakıyordu. "İyiyim.

İyiyim. Teşekkür ederim. Düne göre çok iyiyim. Annem geldi, o yüzden."

"Çok iyi haber bu," dedim. "Ne zaman?"

"Sabaha karşı bırakmışlar," dedi Nazan Akdoğan. "Geldiğinde aramayı düşündü annem ama çok geç oldu diye engelledim..."

“Engellemeseydin” dedim, içimden öyle geçirmedim. "Bir ko-nuşsaydık iyi olurdu dediğini söylememi istedi uygun bir zamanda."

“Neden konuşmuyoruz öyleyse?" dedim.

Nazan Akdoğan annesi değil, çocuğu hakkında konuşuyormuş gibi yumuşak bir sesle cevap verdi. "Çok uykusuzdu, yatırdım zorla," dedi. "Uyuyor şimdi."

"İyi etmişsin," dedim. "Anlattı mı polislerle olan biteni?"

"Hayır. Daha doğrusu ağzının içinde bir şeyler geveledi. Sanki konuşmazsa unutacakmış gibi olanları. 'Fena yer, Allah kimseyi düşürmesin' deyip durdu. İşte başka gözaltına alınış kadınlar falan... "

"Boş ver," dedim. "Üstüne gitme. Toparlasın kendisini, anlatır sonra."

"Emin misiniz?" dedi. "Bıraktılar ama yeniden alırlarsa..."

"Merak etme," dedim. "Almayacaklar."

Sesinde yüksek perdeden bir sevinç titreşimi oldu.

"Emin misiniz?" dedi yeniden. "Duyduğum en iyi haber bu günlerdir ama emin misiniz?"

"Emin gibiyim," dedim. Bir an bekledim konuşmadan önce dikkatini çekmek için. "Şu anda annen yanında değil, değil mi?" "Hayır," dedi Nazan Akdoğan. Sesindeki şaşkınlık ifadesi gerçekti. "Neden sordunuz? Uyuyor dedim ya."

"Biliyorum," dedim. "Bazen söylediklerimin yalnızca koruduğum kimsenin kulağına gidiyor olduğundan emin olmak isterim."

Galiba derin bir nefes verdi telefonun öteki ucunda. Kötü Şey duymaya hazırlanıyormuş gibi. "Emin olabilirsiniz," dedi. "Dinliyorum." Söyleyeceklerimi iyice sindirsin diye bir kez daha es verdim konuşmadan önce.

“Duyduğun en iyi haber başka bir şey aslında," dedim.

“Canını sıkan her neyse Serdar Kara konusunda, artık olmayacak."

"Hıh!" diye bir ses geldi önce karşı taraftan. Bana de bu, orasını anladım elbette. Bana da sıra gelecek nasıl olsa bekledim. Galiba dudağımda bir gülümseme vardı.

"Ne...Ne...Ne..." dedi sonra Nazan Akdoğan. "Nerden biliyorsunuz da... Ne, ne... Nasıl yani? Muazzam bir şey Ama nasıl yani?"

"Öyle işte," dedim. "O konu seni bir daha rahatsız etmeyecek."

"Aman Allahım," dedi Nazan Akdoğan. "Aman Allahım"

"Sana daha kıyak bir şey söyleyeyim mi?" dedim sonra sesimde kontrol edemediğim bir film kahramanı tonuyla.

"Bundan daha kıyak ne olabilir?" dedi Nazan Akdoğan.

Telefonun ahizesini sağ kulağımdan sol kulağıma taşıdım. Yolun kenarındaki orman müsveddesini izledim gözlerimle bunu yaparken. Huzur

veriyordu insana. Çalının tekinin altına birikmiş çöp torbaları hariç. Kokuyorlardır bu yaz gününde dedim kendi kendime.

"Şu..." dedim telefona. "Seni rahatsız eden Serdar Kara mevzuu her ne idiyse, hallettim onu, gerçekten seni bir daha rahatsız etmeyecek o iş ama işin kıyak tarafı konunun ne ile ilgili olduğunu bilmiyorum tam olarak."

"Ay düşüp bayılabilirim şuracığa," dedi Nazan Akdoğan telefonun öteki ucunda. Sesi televizyonda arada sırada duyduğum liseli kızlar kadar incelmişti.

"Bayılma," dedim. "Uyandığında annene kahve falan yapman gerekebilir."

"Olur, yaparım," dedi Nazan Akdoğan sesinde hiçbir televizyon programında duymadığım sevinç dolu titreşimlerle "Şu anda yanımda olsaydınız öperdim sizi. Yanağınızdan”

"Teşekkür ederim," dedim. "Ben sonra ararım seni Annenle de konuşurum. Uygun olursa yüz yüze."

"Tamam," dedi Nazan Akdoğan. "Tekrar teşekkürler. Bütün kalbimle."

Başka bir şey söylememe izin vermeden kapadı telefonu

Ahize elimde, yoldan gelip gidene baktım bir süre.

Ulan Remzi Ünal dedim kendi kendime. Daha işin bitmedi

Simide döndüm. Sanki telefonum bir kez daha çalacakmış gibi geliyordu bana. Çalmasını istiyormuşum gibi daha çok. Ağır ağır yedim simidimi hareketsiz otomobilimin içinde beklerken Susamlar tam da Yıldız Turanlımın nefret ettiği gibi döküldü koltukların ve pantolonumun üstüne. İki lokmada bir elimle süpürdüm susamları. Telefon çalmadı. Zihnimin bir rota çizmeye çalıştım kendime simidimi bitirmeye çaılışırken. Yanında neden bir Karper peynir almadım diye hayıflandım. Gelecek sefere alırım, adamın yerini öğrendim dedim kendi kendime.

Başka bir şey istesem olacakmış. Araç telefonum simidimin son lokmasını yutup, kalıntılarını da üstümden attıktan sonra çaldı. Sesim iyi çıksın diye ağzımın içini dilimle temizledim. Sonra kaldırdım telefonu. Hayra karşı dedim kendi kendime.

Asuman Yamanın sesini ablasınınkiyle karıştırma eğilimimin hemen farkına vardım. Kadının kızıyla daha iki dakika önce konuştuğumu bilmemin katkısı oldu bunda elbette.

"Efendim," dedim yine de. Ne olur ne olmazdı.

"Asuman ben," dedi telefonun öteki ucundaki ses.

"Buyrun," dedim. "Günaydın. Nasılsınız?"

"İyiyim," dedi Asuman Yaman. "Keyfim yerine geldi sabah sabah."

"Allah bozmasın," dedim.

"Size de haber vermek istedim," dedi. "Ablam evde. Bırakmışlar."
"Biliyorum," dedim.

Cevabımı sindirmek ister gibi bir an durdu Asuman Yaman.

"Nereden biliyorsunuz?" dedi sonra. "Ben her şeyi bilirim," dedim doğru olmadığını bile bile. “Şimdi uyuyor Hülya Hanım."

"Evet," dedi Asuman Yaman sanki bir sonraki cümle ne olması gerektiğini düşünüyormuş gibi. "Perişan oldu, zavallı oralarda."

"Tahmin ederim," dedim. "Zordur."

Bu kız beni neden aradı diye düşünerek sol elimle otomobilimin direksiyonunu sıvazladım yukarıdan aşağıya. Korunu içinden gelen bir Opel Astra, çalının dibindeki çöp torbasının yanına geldiğinde yavaşladı. Asuman Yaman'ın konuşmasın, beklerken izledim gözlerimle. Hızlandığında eski çöp torbasının yanında bir yenisi vardı. Daha diri, daha derli toplu duru.yordu eskisine göre.

"En zorunu geride bıraktı ama" dedi Asuman Yaman "Ablamın aşması gereken başka zorluklar da var. Bitmedi dertleri yani."

Aşağıdan yukarıya sıvazladım direksiyonu.

"Ne gibi?" dedim.

Bu kez ara vermedi ne söyleyeceğini düşünmek için.

"Çok emin değilim," dedi sesine inişli çıkışlı bir hava vererek. "Sizinle paylaşmayı yani. Belki kızabilir bana. Ne de olsa yabancısınız."

"Tabanca konusunda öyle düşünmemiştin," dedim.

"O başka," dedi Asuman Yaman. "O zaman başkaydı. Mesele de bu zaten."

"Nedir mesele?" dedim.

"Kurtuldunuz mu tabancadan?" dedi.

Evet demem gerektiğini düşündüm nedense. Üstelik yemin etsem başım ağrımazdı. Ne üstümde ne de otomobilimdeydi.

"Evet," dedim.

"Ohh..." dedi Asuman Yaman. "Dünyanın yükü kalktı üstümden. Sabah sabah aramamın sebebi de oydu." "Hayırdır?" dedim.

"O tabanca ablamındı," dedi Asuman Yaman. "Size yalan söylemiştim dün."

Bu bilgi karşılığında heyecanlanmam gerektiğini düşündüm kendi kendime.

“Ciddi misin?" dedim, "iyi ki zamanında vermişsin bana. Ablanın başına dert açabilirdi." "Onun için aradım ya sizi," dedi Asuman Yaman.

“Neden fikrini değiştirdin peki?" dedim. Bunu sormam gerekiyordu. Kendim için de, onun için de. Bir düşünme molası daha gelir diye düşünüyordum karşıdan. Öyle olmadı. "O zaman size tam olarak güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Belki doğruyu söylemem ablamın aleyhine olabilirdi Nazan'ı ele verseniz bile bir şeyden haberi olmadığı için kurtulurdu. Bir de yaşı küçük filan. Sizin başınız derde girerdi tam tersine. Ablamı kurtarmak için yani. Aklıma öyle geldi telaş içinde. Yapmamalıydım belki. Özür dilerim."

"Özür dilemeni gerektiren bir şey yok," dedim. "Kötü bir şey olmadı."

"Ne bileyim ben..." dedi Asuman Yaman sesini söylediklerinden emin olmayan kimselerin yaptığı gibi düşürerek. "İyi bir şey yaptığımı sanıyordum."

"İster inan ister inanma," dedim. "Bana verdiğin 6.35lik tabancanın sizin ailede kime ait olduğuyla zerre kadar ilgilenmiyorum. Senin olsa bile."

Sinirli bir kahkaha duydum telefonun karşı tarafından. Sözlü bir yanıt gelmedi ama.

"Tamam," dedim. "Teşekkür ederim bana güvenebileceğini anladığın için. Görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi Asuman Yaman. Sanıyorum telefonu birlikte kapadık.

İki elimi direksiyonun altından başlayarak yukarıya doğru götürdüm. Tam saat on iki noktasında buluştu ellerim birbiriyle. Eskiden olsaydı bir sigara yakardım dedim kendi kendime. Kocaman bir sigara. Zaman değişti Remzi Ünal dedim sonra. Bir hayli değişti. Otomobilimi çalıştırdım.

Otomobilimi ne yaptığımı düşünmeden çalıştırdığımı fark ettim sonra. İnsan otomobilini bir yere gitmek istediği için çalıştırır. En azından olduğu yerden başka bir yere gitmek istediği için. Benimse ne için çalıştırdığımı bildiğim yoktu. Çalıştırdım işte. Motorun hırıltısı içime bir tür rahatlık duygusu veriyordu. Çok eski zamanlarda olduğu gibi. O motorların hırıltısı bu motorun hırıltısı birbirine benzemiyordu ama sonuçta ikiside motor sesiydi. Duyabilen için. Elinin altında bir güç olduğunu hissettiriyordu insana. Bir şeyler yapmak üzere olduğu duygusunu. Omuzlarında birtakım insanların sorumluluğu olduğu düşüncesini getiriyordu insanın aklına. Atacağı her adımın bir bedeli olduğu düşüncesini.

Madem motoru çalıştırdım, gideyim o halde dedim kendi kendime. Otomobilimi birinci vitese taktım. Bak bunu belli bir bilinçle, bir dizi eylemin ilki olarak yaptım. Ardından ikinci vites gelecekti. Peşinden Uğur Mumcu Caddesi izin verirse üçüncü, belki dördüncü vites. Beşinciyi sonraya saklamalıydım. Motor bayılabilirdi. Motoru bayıltmadan gitmeliydi gidilecek yere. Dikkatli dikkatli. Sağa sola bakarak.

Kırmızı ışıkta bekleyen otomobillere içimden nanik yaparak küçük yokuşu çıktım. Bana göre soldaki Mustafa Kemal Kültür Merkezimden çıkan olmadığını gözümün ucuyla tespit edip hızımı azaltmadan düze kavuştum. Düz değildi aslında, daha düşük açılı bir yokuş. Karşıdan belediye otobüsü gelmiyorsa caminin önüne kadar vitesi küçültmeden çıkabilirdiniz. Caminin önünde yol genişliyor, neredeyse küçük bir meydan oluyordu. Meydanın orasında burasında mutlaka ikinci sıra park etmiş

araçlar olurdu. Dikkat etmeliydi. Dikkat ettim. Otomobilimi artık gidemeyecek hale geldiğinde, bir keresinde götürdüğüm eski usul tamircinin önünden geçtim. Gidiyordu şimdilik. Hiç ilaç satın almadığım eczaneyi, eskiden eve giderken sigaram yoksa mutlaka uğradığım tekel bayisini ve mahalledeki en kötü müşterisi olduğum tüp gazcıyı geçtim. Evde daha çok tek başıma olduğum sıralar iki günün birin de kıymalı pide ısmarladığım kebapçıyı geçtikten hemen sonra sağa döndüm. Oraya gelene kadar birkaç kez değiştirdim otomobilimin vitesini, motorun hırıltısını.

Yokuştan aşağı dikkatlice indim. Biraz bağırttırdım motoru, frenleri gıcırdattım. Yıldız Turanlı duymayacaktı nasıl olsa. Sağa sola baktım. Günün bu erken saatinde otoparkın yarıdan çoğu boştu. Evimin açık pencerelerini gören bir boşluğa yerleştim. Otomobilimin motorunu kapattım. Dünya sessizleşti birden.

Sanki yapayalnızdım. Hiç kimsem, hiçbir tanıdığım yoktu, herkes çekip gitmişti beni tek başıma bırakıp. Çok yakından tanıdığım fazla kimse yoktu zaten hayatta şimdiye kadar, iyiden iyiye dımdızlak kaldığımı hissediyordum. Ben de çok iyi davranmadım hayata dedim içimden. Çoktandır oturduğun evden çıkıp gitmek iyi bir fikir değildi. Yer bulma ihtimalinin yüksek olduğu otoparkı terk etmek ise daha salakça.

Pekâlâ dedim kendi kendime. Madem buralara kadar geldim, bir zahmet inip konuşayım bakalım şu Hülya Yaman'la son bir iki gün neler olup bittiği hakkında. Aslında neler olup bittiği hakkında. Sonra ne yapacağımı sonra düşünürdüm.

Bölüm 18

Otomobilimden çıktım. Kapıları kilitlemedim içimden gelen bir sese uyarak. Burası benim memleketim diye düşünüyordum herhalde kendi kendime. Otoparkı çevreleyen apartmanlara şöyle bir baktım. Daha önce hiç bakmadığım gibi. Alıcı gözlerle bir bakıma. Bayağı yakışıklı apartmanlarmış dedim kendi kendime. Ne çok süslü, ne çok alçakgönüllü. Kendi halinde, karınla, iki çocuğunla yaşayıp gideceğin türden bir apartman. Hop hop, kendine gel Remzi Ünal dedim sonra içimden.

Hiç gereği yokken öksürdüm. Sonra sırtımı dikleştirdim, Hülya Yaman'ın oturduğu apartmana doğru yürüdüm. Adımlarımı kararlı atmaya çalışıyordum. Biraz başardım bunu, biraz başaramadım.

Ana kapı açıktı bu kez. Kiracı değil, bir ev sahibi gibi içeri girdiğimde kendi kendimi tebrik ettim. Duvardaki panoda işime yarayacak bir duyuru var mı diye baktım. Yoktu. Sekiz numaralı posta kutusunun içi boştu. Posta kutularının yanından hızla geçtim, merdiven otomatiğine bastım, merdivenlere saldırdım.

Çok eskilerde yaptığım gibi nefesimi ve kalbimin atma hızını kontrol ettim amaçladığım katın düzlüğüne geldiğimde. İyiydi durum. Ne kadar çalışma kaçırırsam kaçırayım. Kaçırmamam gerekiyordu ama kaçmıyordum. Bundan sonra belki kaçırmazdım. Kaçırmamaya karar verdim içimden, Hülya Yaman'ın, Kemal Çakır ve kızı Nazan Akdoğan’la bir oturduğu evin zilini çalarken.

Kapının dışında beklenen ya da belki beklenmeyen, istenen belki istenmeyen birinin durduğunu içerdekilere bildiren elektronik ses yankılanırken, derin bir nefes alıp toplamaya çalıştım. Sanki biraz uğraşırsam basımdaki bütün dertleri halledecekmişim gibi hissediyordum kendimi, biraz uğraşırsam ama. Kuyruğu dik tutarsam ve öfkemi dizginlersem. Bir tür son düzlüğün başına gelmiş bir yarış atı gibi. Etraftan daha hızlanmam için bağıran yoktu ama. Ayrıda geleceksem bunu kendi kendime yapacaktım. Üstüme oynayanlardan çok ben kazanacaktım, zile bir kez daha bastım. Merdivenlerin ışığı söndü tam ben zilin düğmesinden çekerken. Sol ayağımla yana kaydım, sol elimi kaldırıp duvarın ortasındaki düğmeye bastım. Sonra gözetleme deliğinin tam karşısındaki yerime geçtim, yüzüme polislerin yüzünde olmayacağını düşündüğüm bir ifade yerleştirmeye çalıştım. Becerdim mi bilmiyorum.

Kapı beni umduğum hızda içeri buyur etmedi. Tamam, esas ev sahibi uyuyordu, anladık ama koruyucu meleğinin onun yanına kıvrıldığını sanmıyordum. Kendi kendine bir kutlama içinde olmalıydı. O yaşta kızların başlarını vakibeladan kurtardıklarında ne yaptıklarını bilmiyordum, oynamak yerine bir şeyler yapıyorlardır dedim kendi kendime.

Kapı açılmadı.

Bir kez daha bastım.

İçimde, otomobilimden bu kapının önüne yürüyene kadar yeşertmeye çalıştığım iyimserliği dibinden alıp götüren bir pırpır-lanma başladı. Benliğimi bütünüyle eline geçirmesin diye bildiğim kadar büyük bir nefes aldım. Tuttum içimde, saydım içimden. On ikiye geldiğimde saldım nefesimi. Sanki sabahın ilk sigarasını içmiş gibi oldum.

Şimdi ne yapacağım diye düşünmeye başlamıştım ki, kapı açıldı. Gözetleme deliğini izlemeyi unuttuğum için açılmadan önce önünden bir gölge geçip geçmediğini algılayamadım. Nazan Akdoğan'ın yüzündeki merakı algıladım ama.

"Ne oldu?" dedi beni görür görmez. "Kötü bir şey mi var?”

İki elimi her şeyin yolunda olduğunu göstermek için avuçlarım havaya dönük iki yana doğru açtım.

"Hayır, hayır," dedim. "Kötü bir şey falan yok. Yalnız annenle konuşmak istedim biraz. Aklıma takılan bir şey oldu."

"Uyanmadı daha," dedi Nazan Akdoğan. Ne yapması gerektiğini tam olarak bilemiyormuş gibi başını salladı iki yana. Sonra gözlerimin içine baktı dediklerimin doğru olup olmadığını anlamak istiyormuş gibi. Sonra kararını verdi galiba

"Girsenize içeri," dedi kapıdan geriye doğru çekilerek

İkiletmedim.

Evin girişindeki alanda değişiklik yoktu. Polislerin gelip gittiklerine işaret eden bir iz de. Bildiğiniz bir İstanbul evinin girişiydi. Bildiğim bir İstanbul evinin girişi.

Nazan Akdoğan eliyle daha önce oturduğumuz salona girmemi işaret etti. Annesinin aynı jesti daha önce daha isteksizce yaptığını hatırladım. Koridorda durup bana yol verdi. İçeri girmedi. Ben girdim. Daha önce oturduğum noktaya doğru ilerledim.

Oturamadım ama.

Hülya Yaman'ın sesini duydum arkamda. Döndüm. Salonun kapısına omzuyla yaslanmış duruyordu.

Gözlerinde uykudan yeni kalkmış birinde görebileceğiniz türden bir mahmurluk yoktu. Daha çok hayattan beklediklerini elde edememiş birinde olan cinsinden bir kırıklık belki, içerdeki adamın ben olduğumu anlayınca parladı gözleri ama.

"Remzi Bey..." dedi. "Hoş geldiniz. Hoş, siz mi daha çok hoş geldiniz ben mi pek belli değil duruma bakarsanız?"

Üzerinde koyu yeşil bir eşofman vardı şimdi. Çok süslü olmayan. Saçının bir santimetrekaresini açık bırakmayan bir örtü vardı kafasında. Yüzünün ovalliğini iyice ortaya çıkarmıştı. Ayaklarında pelüş terlikler vardı. Eşofmanıyla aynı renkteki cinsi belirsiz hayvanlar yere yapışmıştı sanki. Onlara bakmamaya çalıştım.

“Geçmiş olsun," dedim ayakta. Elini sıkmak için bir hareket yapmadım.

“Teşekkür ederim," dedi Hülya Yaman. Kendisi salonun kapısında belirince ortalıktan kaybolan kızını arar gibi koridora baktı. Sonra bana döndü.

“Ne yaptınız kızıma?" dedi sorusunun sempati yüklü oluğunu belli eden kocaman bir gülümsemeyle.

"Odasının camını temizledim," dedim. "Dışardan."

Gülümsemesi küçüldü. Bütünüyle silinmedi ama. Biraz ciddileşti belki.

"Hak ettim bunu," dedi. "Gerçekten teşekkür ederim size. Ne yaptıysanız yaptınız, keyfi yerine gelmiş kızımın."

Yavaşça salonun içine doğru yürüdü.

"Sizin için çok bir şey yapamadım ama," dedim.

"Önemli değil," dedi Hülya Yaman. Tam karşıma gelmişti. Otursanıza lütfen."

Oturdum. Bacak bacak üstüne atmadım. Kim önce konuşacak oyununu oynadım duvarlara bakarak. Hülya Yaman da oturdu.

"Çok aptalım," dedi, sonra ayağa kalkması gerekirmiş gibi yerinde öne doğru kımıldayarak. "Bir şey içer misiniz diye sormadım. Bir sabah kahvesi?"

Önceki gelişimdeki kahveyi hatırladım.

"Teşekkür ederim," dedim. "Rahatsız olmayın. Biraz laflasak yeter."

Hülya Yaman hemen kalkacakmış gibi koltuğun önüne iliştirmişti poposunu.

"Konuşacak ne var?" dedi. "Beni bıraktılar Allah'ıma şükür. Kızım iyi. Köşemde acımı yaşamaktan başka bir dileğim yok. Size de bir borcum yok diye düşünüyorum. Zarfımı geri girmediğiniz için." içimden bir kumar oynadım. Aralarında büyük bir yakınlık olmadığına. Sabahın köründe haberleşmediklerine. Paramı Hülya Yaman'ın hâlâ zarfın içine bakmadığıma inanması yönünde sürdüm masaya.

"İsterseniz getirebilirim zarfı," dedim.

Yüzüme baktı. Gülümsemesi büyüdü biraz. Haberi kadar sakin karşılamasına şaşırdım. Bahsi kaybettin belki Remzi Ünal dedim kendi kendime.

"Gerçekten mi?" dedi boynunu hafif sola doğru büküldü. Hafif, çok hafif.

"Evet," dedim. "Zaman zaman iyi bir cam silicisi olabiliyorum görüldüğü gibi."

"Orası öyle," dedi hızlı hızlı o konu hiç önemli değil decesine. Sonra kaşlarını hafif çatarak konuştu. "İçine baktın mı?"

Elimi kolumu denetlemeye çaba göstererek cevap verdim. Başardım galiba. En iyi yalanın en kısa yalan olduğunu tekrarladım kendime sonra.

"Hayır," dedim.

"Güzel," dedi Hülya Yaman. Arkasına yaslandı. Bacak bacak üstüne attı. İki elini birleştirerek dizinin etrafına doladı.

"Ne hakkında konuşmak istiyordunuz?" dedi bir sürü filmde, bir sürü kadının yüzünde gördüğüm bir ifadeyle. Aklımda, hakkında konuşabileceğimiz bir sürü şey vardı. Sıraya koymaya çalıştım. Mantıklı bir sıraya. Ben de arkaya yaslandım.

Sormam gereken ilk soruyu soramadım ama. Benim suçum değildi bu.

"Anne, Anne!" diye bağırarak salona girdi Nazan Akdoğan. Yüzünde gerçekten kötü bir şey olduğunu düşündüren bir ifade vardı. Küçülmüştü sanki yüzü, öylesine gergindi. Kocaman kız olmasa ayağını yere vuracaktı sanki konuşurken.

Annesi de ben de ona baktık. Ne oluyor diye sormamız gereksizdi. Anlatacaktı. Mecburen.

"Anne," dedi aynı telaş tonlamasıyla. "Polisler aşağıda. Buraya doğru geliyorlar. Anne..."

Hülya Yaman elini ağzına götürdü. Sesi çıkmadı, çıkaramadı belki de.

"Teyzem haber verdi," dedi kız. "Anne, aşağıdalar diyorum sana."

Hülya Yaman eli hâlâ ağzında bana baktı. Gözlerinde şimdi gördüğüm çeşitli ifadelerin en çok yardım isteyeni Derin bir umutsuzlukla beslenen bir yardım isteği, “Gidemem bir daha oraya," dedi elini ağzından çekmeden, “Gidemem"

"Anne!" diye bağırdı Nazan Akdoğan. Bu kez ayağını yere vurdu.

Ayağa kalktım. Hülya Yaman'ın bileğinden tuttum. Yapanın için tutmam gerekmiyordu ama alarm durumu bitene kadar kimin patron olduğunu bilsin istemiştim. Kapıya doğru çekiştirdim kadını. Direnmeden geldi peşimden. Kızı da bizi takip etti. Giriş holünde askılığa işaret ettim. "Ne giyecekseniz giyin çabuk," dedim. "Geliyorlar ama," dedi Nazan Akdoğan. Ona döndüm. Annesi giyiniyordu.

"Kapıyı çaldıklarında bekletmeden aç," dedim. "Annem evde yok de. Biraz yalan söylüyor gibi davranırsan iyi olur. İçeri girmek isterlerse direnme."

Başını salladı. Hülya Yaman üzerine ince bir trençkot gibi bir şey almıştı. Eğilmiş ayakkabılarını giyiyordu. Sesi çıkmıyordu. Ben içimden saymaya başladım.

Sonra doğruldu Hülya Yaman. Gözlerime baktı. Gözlerinin ta içine.

Bu kez bileğinden tutmadım. Evin kapısını açtım. Kulağımı verdim dışarıya. Yakınlardan gelen bir ses yoktu. Elimle peşimden gelmesini işaret ederek dışarı çıktım. Merdiven otomatiği yanıyordu. Bu eve ilk gelişimde

yukarı çıkarken Kaça kadar saydığımı hatırlamaya çalıştım. Hatırladım. Kapı arkamızdan kapandı. Aniden evde bira kalmadığını fark edip bakkala çıkıyor olsam, gideceğim yönün tersine yürümeye başladım. Hülya Yaman bir an duraksadı, sonra perden geldi. Yukarıya çıkan merdivenlerin dibine geldik. İlk basamağa adımımı attım.

"Yukarıda çalabileceğim bir kapı yok hiç," Hülya Yaman. Aşağıdan gelen polisler duymasın diye fısıltıyla. Gülmedim haline.

"Kimsenin kapısını çalmayacağız," dedim. "Gelin "

Merdivenlerden çıkmaya başladık. İki merdiven sonra geliyordu Hülya Yaman. Tam ortadayken, birden çok ayak sahibinin çıkardığı sesleri duydum. Daha çıktığımız kapının altına gelmemişlerdi ama. Hızımı artırmadan çıkmaya devam ettim. Dönüp bakmadım Hülya Yaman ne ölçüde telaşlı diye.

Merdiven otomatiğinin yanma süresi bitmeden bir üst kaç çıktık. Daha ileri, köşedeki kapıya doğru ilerledim. Aşağıdan demin üç kere dinlediğim kapı zilinin sesini duydum.

Geri döndüm. Hülya Yaman son merdiveni çıktıktan sonra, sahanlığın başında kalakalmıştı. Tırabzanın başını tutan eli titriyordu. Gözlerinde bundan sonra ne olacağını bekleyen bir bakış vardı. Geriye doğru bir adım attım. Tırabzanı tutan elini tuttum. Kaldırdım. Peşimden, sahanlığın ilerisine doğru gelmesini işaret eden bir biçimde çektim. Geldi.

Sonra geriye döndüm. Aşağıdan birtakım konuşmalar geliyordu ama kimin kime ne dediği üzerinde durmadım. Hülya Yaman'ın dikkatini çekmek için elimi havada salladım. Beni izlediğini belli etmek için başını salladı.

Kafasındaki örtüye işaret ettim uzaktan.

"Çıkarın," dedim normalden birazcık düşük bir sesle.

Önce anlamadı ne istediğimi. Sonra başını iki yana salladı şiddetle.

Ben kafamı aşağı yukarı indirip kaldırdım. Ardından bir kez daha. Kararlı ve ciddi.

Aslında çok daha fazla direneceğini bekliyordum fikre. Öyle olmadı. Gözlerinde bir ışık parladı parlamadı, kabul ettiğini belli eder biçimde hafifçe başını salladı. Sonra arkamı dönmemi işaret etti.

İkiletmeden döndüm.

İçimden saymaya başladım yeniden. Arkamdaki sanki soyunuyordu. Birtakım kumaş hışırtıları geliyordu.

Ne yaptığımı düşleyecek kadar deneyimim yoktu. Saymaktan başka çarem yokmuş gibi hissediyordum.

Eli omzuma dokundu. Kaça geldiğimi anında unutup döndüm. Beş saniye önce aynı kadına mı bakıyordum diye düşündüm ilk anda. Aynı kadına bakıyordum ama aynı kadına az beş yıl kadar gençleşmişti. Yüzünü çerçeveleyen sınırı ortadan kalktığı için eskisi kadar oval durmuyordu. Alnı daha geniş, çenesi daha sevimliydi. Saçlar. Sır saçlardaydı.

Pek de bakamadım ama. Kızdırmaya çekindim galiba. Yüzüne bir gülümseme belirmiş olmalı, çekingen bir gülümsemeyle bakıyordu cevaben bana Hülya Yaman. Eşarbını nereye atacağını bilemiyormuş gibi tutuyordu elinde, elimi uzattım, trençkotunun yakasına dokunup çıkarmasını işaret ettim. Bunu ikiletmedi nedense. Eşarbını eşofmanının cebine koydu sonra. Daha da başka birisi oldu iyice. Tanıdık birisi gibi. Sevdiğim birisi. Trençkotu sahanlık demirinin köşesine bıraktım. Dirseğinden tuttum kolunu. Direnmedi. Birlikte, yan yana yürümeye basladık. Merdivenin başına geldik. Aşağıdan sesler gelmeye a ediyordu. Aradan çok süre geçmediğinin bilincine varırken. Gözümün önünde iki saniyede değişmişti Hülya Yaman. Hülya Yaman'dı ama başka biriydi. Değişikliğin işe yarayacağını biliyordum ama bu kadar büyük olacağı doğrusu benim bile aklıma gelmemişti.

Merdivenlerden inmeye başladık. Hülya Yaman giderek güvenli atıyordu adımlarını. Biraz önümden inmesine izin verdim o yüzden. İki basamak önden. İki basamak daha önden yalnızca.

Merdivenler bittiğinde köşeyi dönerken yavaşladı Hülya Yaman. Ben hızlandım. Hizasına gelince koluna girdim. Koridor kenarında sürükledim. Sekiz numaralı dairenin kapısında curcuna sürüyordu. İki erkek polis ve bir kadın polis vardı.

Kadın polis öndeydi ama konuşmuyordu. Hülya Yaman kolunun titrediğini hissettim elimin altında. Hafifçe sıktım kolunu. Birlikte yürüdük.

Oturduğumuz evin altındaki dairenin kapısına polis dayandığında olabileceğimiz kadar meraklı ama bizi ilgilendirmeyen bir duruma karışmayacak kadar sağduyulu bir İstanbullu çiftin erkeğiydim ben. O yüzden polislerin ve kapıda polislerle konuşan Nazan Akdoğan'ın yüzüne baktım, ama adımlarımı yavaşlatıp meselenin ne olduğunu sormaya hiç niyetim olmadı. Nazan Akdoğan da böyle şeyleri olağan karşılayan bir İstanbul genç kızıydı, önünden geçmemize hiç aldırmadı yüzümüze bile bakmadı.

Kızla konuşan polisler bize bakmadılar. Açıkta duran üçüncü polis tam yanlarından geçerken duvara doğru sıkıştırdı kendisini bize yol vermek için. Hafif bir baş hareketiyle teşekkür ettim, ağzımı bile açmadım beklenebileceği gibi. Eşlik ettiğim kadını o katın merdivenlerinden aşağı sürükledim. Arkamızdan kimse bakmadı sanıyorum.

Aşağı inerken gözüm yanımdaki Hülya Yaman'da, kulağım yukarıdan gelecek seslerdeydi. Anlamlı bir konuşma duymadım birtakım mırıltıların dışında. Sonra bir kapı kapanması sesi.

Hülya Yaman'ı hızlanması için uyardım. Anında merdivenlere koşmazdı polisler. Bir an birbirlerinin yüzüne bakar, belki bir iki kelime konuşurlardı aşağıya yönelmeden önce. Yavaş da yürürlerdi. Düşüne düşüne. Ne aceleleri vardı ki. Yine de aramızdaki mesafenin kapanmasını istemezdim. Birlikte hızlandık.

Apartman komşularından biriyle karşılaşsak ne olur diye düşündüm bir an. Kolumu çektim kolundan. Tempomuz aynıydı. Dedikodunun ilerlemesine gerek yoktu. Apartmanın dış kapısına kimseye rastlamadan ulaştık.

Dışarıda bizi karşılayan sıcak ve nemli İstanbul öğleden öncesini sevinçle selamladım. Yanı başımda yürüyen Hülya Yaman'a baktım. Dudaklarının üstü terlemişti. Başımı onay anlamında salladım. Gülümsedim hafifçe.

Hiç duraksamadan otomobilime doğru ilerledim. Hülya Yaman peşimden geldi. Elleri eşofmanının cebindeydi ben kapının kilidini açarken.

Pencereleri açtım koltuğuma oturur oturmaz. Ellerimi direksiyonda gezdirdim.

Üç polis biraz önce Çıktığımız kapıdan çıktı.

"Geçmiş olsun” dedim Hülya Yaman'a dönüp.

Polisler Hülya Yaman'ın oturduğu apartmana en yakın otomobilin önünde ikinci sıra park etmiş siyah renkli bir Hyundai Accent'e bindiler.

Hülya Yaman bana cevap vermedi. Dönüp baktım. Serçe parmağını ağzının kenarına almış, tırnağını dişliyordu.

Tebdili mekânda ferahlık vardır dedim içimden. Cebimden aldığım anahtarı kontağa soktum. Çevirdim.

"Nereye gidelim?" diye sordum daha çok kendi kendime.

Bölüm 19

Cevap gelmedi soruma. İçinde üç polisle siyah renkli bir Hyundai tam hizamızdayken cevap gelmesini beklemek belki abesti. Gelmedi sonuç olarak. Dönüp baktım bir kez daha. Serçeparmak tırnağı dişlenmeye devam ediliyordu.

Siyah Hyundai çekti gitti. İçindekilerle. Demek biraz nefes almaya ihtiyacımız var dedim kendi kendime. Aklıma gelen sigara içme isteğini kovalamaya çalıştım. Biraz başardım, biraz başaramadım. İki elimle tempo tuttum direksiyonda. Bekledim esas.

Hülya Yaman iki elini iki yandan geçirerek yüzünü sıvazladı yukarıya doğru. Sonra saçlarından geçirdi ellerini. Parmakları açık havada açık saçlarına değince aniden çekti ellerini. Sanki yanmış gibi. Kucağına indirdi.

Bekledim.

Sol elini eşofmanının cebine soktu sonra, yukarıda çözdüğü eşarbı çıkardı. Avucunda top yaptı. Sıktı. Sonra bıraktı. İpek eşarp fışkırdı elinden. Toplamadı. Sağ eliyle saçlarını bir kez daha sıvazladı.

Bana döndü.

"Bana neden bu kadar yardım ediyorsunuz?" dedi yüzünde cevabı gerçekten bilmek istediğini belli eden bir ifadeyle.

Hülya Yaman'a yardım etmemin nedenlerini hızla geçirdim kafamdan. Çok fazla yoktu. Ona yardım etme nedenlerimin çoğu kendime yardım etmemle ilgiliydi. Yine de esas nedeni söylemeye karar verdim. Hakkıdır diye düşündüm herhalde.

“Dün bana yardım ettiniz çünkü" dedim, dönüp baktı bana. Kaşları havaya kalkmıştı. “Anlamadım," dedi. "Nasıl yani?" "Ettiniz” dedim. "Ölümden kurtardınız belki." Havaya kalkan kaşlarına gözlerindeki bıçak gibi keskin merak ışığı da eklendi.

"Ölümden mi?" dedi. "Ne zaman?"

«Epey oldu," dedim. "Farkında olmadan kurtardınız. Birisi burnuma tabanca tutuyordu. Siz telefonu çaldırınca..."

Sustum ve kendi kendime düşündüm.

İnsan; burnuna tutulan tabancanın patlamasından bir an, bir tek an önce, tesadüfen telefon çaldığında, aklının nükleer bir santral gibi nasıl çalıştığını, telefonu açıp dinleyerek kazandığı bir iki saniyeye nasıl sevindiğini, kazandığı bu bir iki saniyeyi o gün ölmemek için nasıl kullanmaya çalıştığını, aklına gelen çılgın ve yerinde fikri uygulama cesaretini nerden bulduğunu, "telefon sana," dediğinde tabancayı tutan yeni yetmenin yüzünün aldığı hali, yeni yetmenin üzerine atlarken patlayan tabancanın sesini, gövdesine doğru sanki ağır çekim gelen merminin hâlâ duyduğu vızıltısını, salonun ortasında alt alta üst üste dönmenin sersemletici etkisini ve yardıma gelenlerin sesini duyduğunda yaşadığı sevinci nasıl anlatır diye düşündüm.

Anlatamazdı. Anlatılamazdı. Kimselere anlatmamıştım zavallı Yaman'a da anlatmayacaktım. Ama yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Hülya Yaman'ın yüzündeki küçücük bir şey, belki de zamanın gerektiğini hissettirdi bana. Yandık diye düşündüm.

Hülya Yaman'ın yüzündeki şey, hayatımı kurtarmak konusu ile ilgili hiçbir şey bilmediği değildi yalnızca. Epeyce önce sergileyeceğimiz bir

zaman dilimi içinde telefonumu çaldırma konusu ile ilgili hiçbir şey bilmediği idi galiba.

Söylediklerimi sanki ona söylememişim gibi bakıyordu yüzüme. Böyle bir kadın unutmaz dedim içimden. Evdeki telefona bıraktığı sayısız yardım mesajını, mesajlara kendi numarasını eklemeyi üst üste ihmal etmesini, çaldırdığı son kezinde verdiğim kısa cevabı, telefon açıkken patlayan tabancanın sesini unutmaz diye düşündüm. Ben olsam unutmazdım.

Eee, dedim kendi kendime.

Çok ama çok ağır biçimde, yanılma ihtimalimin çok ama çok yüksek olduğunu Asuman Yaman otomobilimin sağ arka kapısını açıp içeri oturduğunda tam olarak anladım.

Sabah dibine çöp torbası bırakılmış çalılıklara bakarak telefonda konuşurken anlamalıydım dedim kendi kendime. Hele ağzından bir iki cümle çıksın, kesinleşir dedim.

"İyi sıyırttın," dedi Asuman Yaman ablasına.

Kesinleşti.

Galiba Hülya Yaman da anladı hayatımı epeyi önce kurtaran telefon konuşmasını kimin yaptığını.

"Sayende," dedi oturduğu yerden arka koltuğa doğru dönerek. "Pencerelerin meydana bakıyor olması büyük şans."

Sonra bana döndü. Başını salladı hiç gereği yokken. Ben de salladım cevap yerine.

İyi ki Yıldız Turanlı vefa duygumun öznesinin bu kadar keskin bir dönüşümüne şahit olmadı diye düşündüm. Asuman Yaman bir bana, bir ablasına baktı. Bazı şeyleri anlamamış ve asla anlamayacakmış gibi.

"Neyse ne," dedi. "İyi sıyırttın gerçekten."

Sonra fark etti ablasının saçının her isteyen tarafından görülebilir halde olduğunu. Yerinde nasıl sıçradığını görmekten çok duydum neredeyse. Dönüp her şey yolunda mı diye bakmak zorunda kaldım.

"Hey, hey hey," dedi. "Abla? Hey!"

Sanki beyninde kullanacak baş ka sözcük kalmamı ş da bütün depoların envanterini çıkarmaya çalışıyormuş gibiydi sesi. Şaşkın, korkulu, denetimsiz.

"Remzi Bey'in aklı," dedi Hülya Yaman." İşe yaradı ama "Eee?" dedi Asuman Yaman.

"Tamam tamam," dedi Hülya Yaman. Sol avucundaki eşarbı iki elini kullanarak açtı, kafasına geçirdi. Benim annemin yaptığı gibi iki yandan düğümledi, sıkıladı. Eşarbın dışına taşma eğilimindeki saçlarını içeri tıkıştırdı.

"Nereye gidiyoruz," dedi bana dönüp.

"Evet, buradan gidelim," dedim kontak anahtarını çevirirken. "Bir fikriniz var mı?" dedim arkaya dönüp.

"Doğru, gidelim," dedi Asuman Yaman. "Neresi olursa. Nazan'ı evde mi bırakacağız peki? Sesi titriyordu korkudan telefonda."

"Bırakalım ne var?" dedi Hülya Yaman. "Eşek kadar kız. Bir şey olmaz evde bir iki saat yalnız kalırsa. Beni alamadıklarını telefonda söyleriz."

“Tamam," dedim Asuman Yaman'ın telefonunun yanında olduğunu umarak. Bir yandan da acılarını yaşamaktan çok daha heyecanlı bir ikinci güne başlamış olan bu kadınları götürecek en iyi yer neresidir diye düşünmeye çalışıyordum. Otomobilimin motorunun hırıltıları her zamankine benzemiyordu sanki. Daha kesik kesikti. Düşünce akışım gibi.

Asuman Yaman'ın elinde bir cep telefonu belirdi. Tuşlarına sanki bakmadan basmaya başladı. Ben aklıma iyi bir öneri gelmemesinin sıkıntısıyla yanımdaki ablasına baktım. Galiba ondan da bir öneri beklemek yersiz olacaktı. Asuman Yaman konuştu telefonuna. Tam o sırada benim araç telefonum çaldı. Sanki sevindim çalmasına. İkinci kez zırlamasına izin vermeden açtım. "Nerdesin lan?" dedi reklamcı arkadaşım. Cevap vermeden önce kendi telefonunu kulağına yapıştırmış olan Asuman Yaman'a baktım hafifçe geri dönüp. Bana baktı, başını salladı, kapıyı açıp indi otomobilimden. "Evimin önündeyim," dedim.

"İyi," dedi. "Söyle bakalım öğle namazı kaçta?"

"Ne bileyim ben..." dedim. "...Öğle namazı kaçta?"

Hülya Yaman bana baktı. Kaşları yine yukarı kalktı. Sonra indi. Saatine baktı eşofmanının kolunu sıyırıp. Ben susup onu izlerken düşünüyormuş gibi kaşlarını birleştirdi

"Aloo!" diye bağırdı reklamcı arkadaşım telefonun öteki tarafından.

"Bir dakika," dedim. "Hem senin ne işin var öğle namazıyla." Hülya Yaman kulağıma fısıldadı.

"Biri biraz geçe," dedi. Bir yandan da bütün dikkatini elimdeki ahizeye yöneltmişti, sanki biraz uğraşsa karşıdan söylenenleri duyabilecekmiş gibi.

Reklamcı arkadaşımızla ikimiz aynı anda konuştuk.

"Biri biraz geçeymiş," dedim ben.

"Cenaze öğlen kaldırılacakmış," dedi reklamcı arkadaşım.

Çok uzun yıllardır yüz yüze konuştuğumuzdan çok telefonla konuşuruz onunla, ilk kez başımıza geliyordu böyle bir koordinasyonsuzluk. Baştan almak için ikimiz de sustuk. Birbirimizin görmediğimiz suratına aptal aptal bakıyorduk sanki sessizlik içinde. Hülya Yaman da bize bakıyordu.

"Konuş," dedim ahizeye sessizlik uzayınca.

"Bizim zavallının cenazesi bugün öğlen namazından sonra kaldırılacakmış," dedi reklamcı arkadaşım birden bir tür ciddiyete dönerek. "Şişli Camii'nde. Ben de gitmeyi düşünüyorum."

"Ciddi misin?" dedim.

"Evet," dedi. "Adamın göçüp gitmesinden sanki biraz da ben sorumluymuşum gibi geliyor bana. Aklına uyup seninle gelme-seydim. Sonra sanki adamın en son konuştuğu kimse benim galiba."

"Esas sorumluluk bende o zaman," dedim.

"Sen de gel istersen diye aradım zaten," dedi reklamcı arkadaşım.

Başımı salladım sanki karşımdaymış da önerisini değerlendirdiğimi görmesini istiyormuşum gibi. Bir bakıma haklıydı. İnsanların hayatını değiştirmemek konusunda ısrarlı olmayan biri olarak, hayatına girişimin

üzerinden iki saat geçmeden hayata veda etmesinde parmağı olmak cenazesine gitmek için yeterli nedendi.

Kendimle uğraştığımı hissetmiş gibi bir sav daha ileri sürdü raklamcı arkadaşım, bilmem kaç kilometre öteden.

"Hem katiller gelirlermiş öldürdükleri adamın cenaze törenine," dedi. "Belki gözüne bir şey çarpar." Buna cevap verecek gücü bulamadım kendimde. "Tamam," dedim. "Gelirim herhalde. Sonra konuşuruz nerede buluşacağımızı eğer geleceksem."

Biraz kısa kesmek isteyen biri gibi konuşmuştum. Reklamcı arkadaşım anladı. Ama söylemeyi planladığı şeyi söylemeden kapatmayacağını hissettiren bir sesle konuştu. Meslek defor-masyonu diye düşündüm içimden.

"Üstelik sana bir sürprizim bile olabilir," dedi. "Cenazeden sonra."

Aklıma gelen sürprizse hiç de eğlendirici olmaz diye düşündüm kendi kendime. Belli sonuçları alabilmek için belli mücadeleler daha keyifli olurdu. Adamımın ne yapacağı belli olmazdı elbette. Oluruna bırakmaya karar verdim, “Tamam," dedim. "Konuşuruz."

Araç telefonumun ahizesini yerine koydum. Hülya Yaman daha minik elektron parçaları yerlerinde sabitleşmeden atladı.

“Nereye gidiyorsunuz?"

Nereye gitmeyi planladığımızı gizlemenin bir anlamı yok diye düşündüm. Reklamcı arkadaşımın yüklediği anlamlara içimden küfürler etsem bile. Üstelik zaten biliyor gibi konuşmuştu.

“Cemal Bey'in galerisine o ilk sefer beraber gittiğimiz arkadaşım," dedim. "Cenazesine gitmeyi düşünüyor. Beni de çağırdı."

“Sizde gideceksiniz," dedi Hülya Yaman. "Kesin konuşmanızdan ben öyle anladım." “Evet," dedim.

"Hangi camide?" "Şişli," dedim.

Başını önüne eğdi Hülya Yaman. Başörtüsünün iki ucunu sıkıladı iki yandan. Zor bir durum dedim içimden. Kocası olsaydı cenaze evinin baş yıldızı olacaktı şu bir iki gün için, olmadığı için üzüntü değişmiyordu,

starlık değişiyordu anca. Yani bana öyle geldi. Sağa iyice dönüp arkama baktım. Asuman Yaman hâlâ telefona konuşuyordu iki adım sağa iki adım sola atarak. Ne dediğini duymuyordum.

Sağ elinin başparmağını işaret parmağıyla didikledi. Canı acır gibi olunca durdu. Devam etse kan çıkardı parmağından diye düşündüm. Önemli bir şey geliyor dedim içimden. Neyin geliyor olduğunu da biliyordum sanki.

"Camiye ben de gelmek istiyorum," dedi.

Konuşurken otomobilimin zeminindeki yıpranmış lastik paspasa bakıyordu. Cümlesi bitince kafasını kaldırdı. Önce karşıya baktı. Yıllardır her gün gördüğü apartmanlara ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Sonra bana döndü. Bir şey söylemedi.

Sanki çok önemli bir şey yapıyormuşum gibi otomobilimin motorunu kapattım. Elim kontak anahtarının üstünde, kalakaldım. Hızlı düşünmeye çalışarak. Otomobilin içini belli belirsiz bir sessizlik sardı.

"Sizinle gelebilir miyim?" dedi. "Çok rica ederim."

Aklıma bir sürü sakınca gelebilirdi düşünmeye kalkışsam. Kalkışmadım. Üzerime vazife olmayan bir yorum da yapmadım.

"Sizden son isteğim bu," dedi Hülya Yaman hemen cevap vermediğimi görünce. Sesinde hafif bir titreme vardı.

"Olur," dedim sadece. Vurgusuz. Duygusuz.

Arka kapının açılma sesini duydum. Asuman Yaman içen girip oturdu. Telefonu elindeydi.

"O zaman ben yukarı çıkıp bir aptes alayım," dedi Hülya Yaman. "Belki Nazan da gelmek ister. Haber vereyim."

"Ne aptesi? Ne Nazan’ı?" dedi Asuman Yaman bir ablasına bir bana bakarak. "Ne oluyor?"

Cevabı ben vermesem iyi olur diye düşündüm. Sustum. Hülya Yaman bir kez daha sıkıladı başörtüsünün uçlarını geriye dönüp kardeşine konuşmadan önce. Yine de biraz rahatlamış gibiydi.

“Remzi Bey beni Kemal'in cenazesine götürüyor," dedi. “Sen de gel istersen."

"Saçmalık," dedi Asuman Yaman. "Deli misin sen?"

"Neden?" dedi Hülya Yaman aslında kardeşinin ne düşündüğünü bildiğini belirten bir sesle.

"Ne demek neden..." dedi kardeşi. "O kadın orada olacak. Daha dün... Kaldırabilir misin?"

“Kaldırırım," dedi Hülya Yaman. "O adam benim eşimdi. Deftere imza atmamış olsak bile."

"Sen kaldırırsın ama belki o kadın kaldıramayacak. Bağırıp çağırmaya başlarsa? Birilerini kışkırtırsa caminin ortasında? Üstüne gelirlerse?"

Hülya Yaman örtüsünü bir kez daha sıkılayıp başını dikleştirdi.

"Remzi Bey beni korur," dedi. Tayin edildiğim son mesleğim konusunda şimdi yorum yapmasam çok daha iyi olur dedim kendi kendime. Duyarlılıklar arasında duyarlılık yarıştırmaya gerek yok. Sesimi çıkarmadım ama. Ellerim direksiyonun iki yanında, karşımda park etmiş otomobillerin arkasındaki apartmanların pencerelerine bakıyordum. Bundan epeyi önce olsaydı ne yapardım diye düşündüm. Yardım ederdim dedim kendi kendime. Bir sigara yakıp öteki tarafa bakar, yardım ederdim. Çok tantana etmezdim yaptığım şey için, yaptıktan sonra da arkamı dönüp bakmazdım. Aynısını yapmaya karar verdim.

"Bir şey olmaz," dedim yeni mesleğimin bütün inceliklerinin doktorasını yapmış birinin ses tonuyla,

"İkiniz de delisiniz," dedi Asuman Yaman.

İkimiz de ses çıkarmadık.

“Ben de geleyim o zaman bari sizinle," dedi sonra. Bana baktı.

Yorum yapmadım. İkisi de iki kapıyı aynı anda açtı. Dışarı çıktılar. Asuman Yaman hâlâ başını sallıyordu galiba. Kendi kapısını, kocasıyla kavga ettikten sonra yatak odasının kapısını çarpar gibi kapattı. Hülya Yaman'ınki daha yumuşaktı iki kadının yirmi metre kadar yan yana yürümesini seyrettim arkalarından. Zihnimden bazı hesaplar yaptım. Görsel

hesaplar. Sonra karşımdaki pencerelere bakarak bekledim. İkiyle ikinin kaç ettiğini hesaplamaya çalıştım pencerelere bakarak. Biraz başardım biraz başaramadım. Peş peşe sigara içme isteğimi söndürdüm. Biraz daha dayan dedim kendi kendime. Az kaldı.

Ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildim. Önce yolcu tarafının kapısı açıldı. Hülya Yaman içeri girdi. Bir an sonra da sağ arka kapı.

"Selam," dedi Nazan Akdoğan girerken, daha oturmadan.

"Selam," dedim ona hafif kafamı geriye çevirip. Atkuyruğunun yerine iki yana doğru düzgünce taramıştı saçlarını. Yüzü hafifçe örtülmüştü o yüzden. Gülümsüyordu sanki. Bana mı bilmiyorum. Daha çok hayata belki. Üzerinde koyu mavi bir bluz vardı. Çizgisiz, kıvrımsız. Genç kızların cenazelerde giymesi için tasarlanmış gibi sanki. Gideceğimiz yere gitmek için sabırsızlanı-yormuş gibi yaylandı yerinde.

Sonra yana döndüm. Hülya Yaman'a baktım. Koyu uzun etekli gri bir tayyör vardı üstünde. Başını eskiden beri yaptığı gibi örtmüştü. Eşarbı da koyu renkliydi. Belki hafif bir makyaj vardı yüzünde. Belli belirsiz. Kendini iyi hissetmesini sağlayacak kadar. Elindeki gri çantayı kucağının üzerinde tutuyordu.

Üçümüz de konuşmadık.

Karşımızdaki pencerelere bakarak bekledik. Hülya Yaman iki kere saatine baktı yalnızca. Ben bir şey yapmamaya çalıştım. Düşünmek dışında yani.

Sonra bu kez sol arka kapı açıldı, kapandı.

"Hazırım ben," dedi Asuman Yaman arkamdan. Dönüp bakmadım. Ablası da bakmadı. Nazan Akdoğan'dan ses çıkmadı.

Ben elimi kontak anahtarına götürüp çevirdim.

Otomobilimin motorundan da ses çıkmadı, içinde oturup duran dördümüzün de beklentilerinin aksine.

Bölüm 20

Eğer otomobilinizde onları bir yere götürmenizi bekleyen üç kadın varsa ve siz elinizi kontak anahtarına attığınızda motor çalışmazsa ne hissedilmesi gerektiğini benden iyi bilirsiniz sanıyorum. Şişli Camii'nde bir cenazeye götürüyor olsanız bile onları. Kim olduğunuz ya da olmadığınıza ilişkin önemli bir bilgiyi saçıverir gibi olursunuz ortaya. Toplayamazsınız da.

Neyse ki kimse gülmedi. Yapmam gerekeni yaptım. Bir kez daha asıldım kontağa. Sonuç değişmedi. Marş motorunun hım hım sesi biraz daha uzun, biraz daha zavallı çıktı sadece. Bıraktım. Yeniden denedim. Hayır.

Yine gülen falan olmadı. Yanımda oturan Hülya Yaman saatine baktı yalnızca. Acilen pes ettim.

"Özür dilerim hanımlar," dedim. "Bundan sonrasını taksiyle gideceğiz anlaşılan."

Hiçbirinin sesi çıkmadı. Benimle aynı fikirde olduklarını buradan anladım.

Taksinin içinde de konuşan olmadı. Her birimiz kendi penceremizden dışarı baktık. Önde oturuyordum, bakıp düşünecek en geniş pencere alanı bendeydi. Şişli'ye kadar olan yolu bu genişliği değerlendirerek kullandım. Arkadakiler de öyle yapmış olabilir, sigara içmedikleri ve konuşmadıkları dışında bir şey fark etmedim

Şişli Camii'nin hizasında, Abidei Hürriyet Caddesi tarafında indik. Boyası silinmiş yaya geçidini kullanarak sağ salim geçirdim yanımdaki kadınları karşıya. Caminin duvarına paralel park edilmiş duruyordu belediyenin yemyeşil cenaze arabası. Tekerleklerinden birini kaldırıma çıkarmıştı. Arkasın, da, birbirleri arasında bir karış bile mesafe bırakmadan park etmiş iki tane Fiat Doblo vardı.

Hülya Yaman cenaze arabasını görünce tökezledi sanki Tam yanımdaydı, dizi büküldü bir an, düşecek gibi oldu. Koluna girdim. Cenaze arabasının arkasında geçecek yer olmadığı için ön tarafına doğru yöneldik.

Kocaman bir daire çizdik avluya açılan kapıya erişebilmek için. Şoförü direksiyonda oturmuş sigara içiyordu.

Hülya Yaman'la ben önde, Asuman Yaman ve Nazan Akdoğan arkada, girdik Şişli Camii'nin avlusundan içeriye. İstanbul'un gürültüsünün arkamızda kaldığını hissettim biz içeri girer girmez.

Şişli Camii'nin avlusu tahmin ettiğimden daha az kalabalıktı.

Ağır, temkinli adımlarla, sanki korkarak ilerledik. Nereden çıkardığını fark edemediğim bir mendil vardı Hülya Yaman'ın elinde şimdi. Ağzının çevresinde tutuyordu. Yere doğru bakıyordu. Onun yerine ben göz gezdirdim etrafa.

Girdiğimiz kapıya göre soldaki yapının sütunlu sundurmasının altındaki banklar çeşitli yaşlardaki kadınlar tarafından işgal edilmişti. Camide bu öğle namazından sonra yolcu edilecek kaç cenaze olduğunu bulunduğumuz yerden göremesek bile o tarafa doğru gitmememiz gerektiğini düşünebilmek fazladan bir feraset gerektirmiyordu. Yine de baktım. Genç kadınların hemen hepsi ortadaki bankın tam ortasında oturan, kendilerinden çok daha kilolu görünen kadına odaklanmış gibiydiler. Ortadaki kadının başı da ötekiler gibi tek bir saç telini bile göstermeyecek biçimde örtülüydü. Günlerdir içinde yaşadığımız sıcağa yardımcı olmayacak cinsten bir manto vardı üstünde. Başını yanında oturan kadının omuzuna yaslamıştı. Gözleri kapalıydı. Ağzı kıpırdıyordu ama ne dediği duymak mümkün değildi. Yanı başındakilerin de duyduğunu sanmıyordum. Bize bakan bir kadının yanındaki-ni dirseğiyle uyarmasını tespit ettim sundurmanın altını gözden geçirdiğim kısa süre içinde.

Kapıdan girince ortalıkta dikilmek zorunda kalmamak için içgüdüsel olarak ileriye doğru yürüdük sanki. Buna musalladaki yeşil örtülü tabutu bulunduğumuz yerlerden tam olarak görmenin mümkün olmadığı da eklenebilirdi belki. Yıldız Turanlı olsa, ölü bir kimseyle aramızdaki tabu doğuran ilişki üzerine kısık bir sesle aydınlatırdı beni diye düşündüm. Sonra kovdum benzeri düşünceleri aklımdan.

Tam karşımızdaki duvarın önünde sıralanmış olanları görünce rahatladım sanki. Adımlarım hızlanmış olabilir belli belirsiz. Reklamcı arkadaşım, yanında Serdar Kara ve Serra Çolak'la duruyordu duvara

yaslanmış metalik yardım çelenklerinin yanında. Selma Karaca bu üçlünün iki metre kadar açığındaydı. Ötekilerle doğrudan ilişkisi yokmuş hissi verecek uzakta, hemen birlikte hareket edebilecek kadar yakında. Süleyman ortalarda yoktu. Reklamcı arkadaşımın yüzünde şimdiye kadar taktığını görmediğim bir güneş gözlüğü vardı. Sanki bu cenaze için ama tanımlanamaz bir özenle yapılmıştı. Bir denizci olmayı seçmişti bugün. Tiril tiril bir koyu mavi kumaştan kruvaze bir elbise vardı sırtında. Ceketinin altında bir ton daha açık mavi yakasız tişört vardı. Ayaklarında: ayakkabılar. Bu mesafeden neye benzediklerini daha iyi izledim.

Serdar Kara'nın güneş gözlükleri daha büyüktü. Kafasına geçirdiği kırmızı beyzbol şapkasıyla birlikte düşünüldüğünde koca caminin avlusunda benden ve Nazan Akdoğan'dan başka kimse kolay kolay tanıyamaz diye düşündüm. Üstünde evde playstation oynarken giyebileceği türden bir eşofman Ellerini arkasında birleştirmişti. Tam karşısındaki tek bir noktaya bakıyor gibi duruyordu.

Serra Çolak'ın güneş gözlüğü eksik değildi tahmin edileceği gibi. Süleyman'ın varlığının getirdiği güven eksikti bir tek yanında. Etekleri ayak bileklerine kadar inen siyah bir elbise giymişti. Boynunun etrafında alacalı renklere ipek eşarp vardı, gerektiğinde kafasına geçirmek için.

Selma Karaca patronunun cenazesine Belgrad Ormanına bir açık hava etkinliğine gidecekmiş gibi gelmişti. Saçlarının yarısını gösterişli bir bandana örtüyordu. Rüzgârda özgürce dalgalanacak cinsten. Fermuarlı, yandan cepli, füme sweatshirt giymişti. Fermuarının caminin avlusuna girene kadar dört parmak aşağıda durduğundan yüzde yüz emindim. Altına, önünde ve arkasında kocaman cepleri olan bol bir pantolon çekmişti.

Hülya Yaman'ın dizlerinin bir kez daha çökmeye yakınlaştığını sezdim sonra kolumun titreşimlerinde. Musalla taşının üzerindeki tabutu görmüştü. Yeşil örtünün alandaki tabut, taşın üzerinde yalnız basına duruyordu, içindeki cansız gövde kadar da kıpırtısız. Tabutun başında ellerini önünde birleştirmiş iki delikanlı vardı. Birisi sarışındı. Kafaları yere eğikti. Hülya Yaman sanki musalla taşına doğru ilerlemek ister gibi bir hamle yaptı. Ona uydum. O tarafa doğru iki üç adım attık. Sonra durdu Hülya Yaman. Ben de durdum. Hülya Yaman ellerini kaldırdı sonra açık olarak. Dudakları kıpırdadı. Yanı başında sessizce durdum. Yüzüne sürdü elini duası bitince,

indirdi ellerini. Yeniden girdim koluna. Bir daha titrerse ayakları, düşecek gibiydi.

Karşı duvarın dibinde, ayakta yan yana dikilen üçlü bizi görmüştü sanıyorum. Gözlerinden değil ama aynı anda yerlerinde kıpırdamalarından anladım. Birbirlerine bir şey söylemediler ama. Onlara doğru ilerledik. Selma Karaca bir adım daha açıldı ötekilerden sanki.

Gözlerimle arkalarındaki teneke çelenklerin üstünü taradım. İki tanesinin üzerinde galeri isimleri vardı. Reklamcı arkadaşım birine ajansının adını yazdırmıştı. İki tane de kimden olduğunu bilemediğim isim vardı çelenklerde. Yürümeye devam ettik.

Avlunun tam ortasındaydık çığlığı duyduğumuzda. Bir kadın avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Sahte olduğu belli bir yürek yanmışlığıyla bağırıyordu. Televizyonların gündüz programlarındaki kadınların ses tonuyla. Mümkün olduğunca çok kişiye duyurmak için çıkarabildiği en yüksek tonuyla. Çoktandır şahit olmadığım bir kadın hırçınlığıyla bağırıyordu.

"Orospuuu! Yüzsüz orospuuu! Kalkmış da gelmiş salına salınaaa! Orospuuu! Sen kanına gir gül gibi kocamın, sonra kalk gel cenazesine. Yüzsüz orospuu!"

Ara vermeden bağırıyordu. Sesine en etkili olabileceğini düşündüğü yerlerde belirgin iniş çıkışlar vermeye çalışıyordu. Neredeyse prova edilmiş bir performanstı. "Kemal'im, Kemal'im, Kemal'im. Büyü mü yaptılar sana Kemal'im? Afsun mu yaptılar sana? Evini barkını koydun gittin de şimdi kara topraklara mı giriyorsun Kemal'im. Hanım hanımlar gibi başını örtmüş de gelmiş bak! Bak orospuya bak! Bak yüzsüz orospuya bak!"

Hülya Yaman resmen titredi dirseğimin altında. Gerçekten çökmese caminin avlusunun ortasında dedim kendi kendime. Kolumu biraz yukarı kaldırdım desteğimi hissetmesi için. Hızlanmaya çalıştım bir yandan da. Abartılı bağırtı devam ediyordu. Giderek yakınlaşarak devam ediyordu. Kaynağı arkamdaydı, dönüp bakmayı aklımdan bile geçirmedim ama doğru yaklaştığını kulağıma yüklenen desibel artışından inliyordum. Tehlikeli bu dedim içimden. Orospuu! Orospuu! Katil orospu! Orospu! Katil orospu!

Neye geldin buralara? Kıydın canına Kemal'imin de nasıl yaktın bizi, görmeye mi geldin katil orospu?"

Hülya Yaman kasıldı koltuğumun altında. Geriye dönmek istedi sanki. Asuman Yaman'ın sesini duydum. Ürkek ama sert tonda.

“Ne biçim konuşuyorsun sen? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Olur mu böyle bağırmak şimdi caminin ortacında?"

Başka başka sesler karıştı birbirine bağıran. Nazan Akdoğan karışmasa bari dedim içimden. Zaman kaybetmemek için dönmedim. Hülya Yaman'ı sürükledim duvarın dibinde dikilen bizim üçlüye doğru. Reklamcı arkadaşıma başımla işaret ettim. Hülya Yaman'ı ona doğru iteledim. "Arkana al," dedim.

Kafasını salladı reklamcı arkadaşım cevap yerine. Sonra yardım ister gibi Serra Çolak'a baktı. Onun ellerini koruyucu bir jestle ileri uzattığını gördüm. Selma Karaca ondan geri kalmadı bu kez. Eliyle Hülya Yaman'ın sırtını sıvazladığını gördüm. Belli belirsiz.

Sonra döndüm arkamdaki kargaşaya.

Kadınlar birbirine bağırıyordu. Kimin kime ne dediği anlaşılmıyordu. İyi bir manzara değildi caminin ortasında. Asuman Ya-man'la Nazan Akdoğan omuz omuzaydı. Karşılarında dört tane kadın vardı. Deminden beri arkamızdan bağıranın sesi en çok çıkıyordu hâlâ. Ne dediğini tam olarak anlayamadım elbette ama.

Bizim kızları geri çekmek için bağrışan kadınlara doğru yürüdüm. Bir yandan da doğru yapıp yapmadığımı düşünüyordum.

Yapmadığım anında belli oldu.

Tabutun başında ellerini önlerinde birleştirmiş bekleyen delikanlılar geri döndüler. Durumu bir an gözlediler. Benim olayla ilgimi değerlendirdiler üç saniye kadar. Sonra bize doğru yürüdüler hızla. Gözleri bir bana bir caminin çeşitli noktalarına çevriliyordu yürürken. Birilerini arıyorlardı besbelli. Destek kuvvetlerini.

Destek kuvvetleri bir yerlerden belirdi. Öfkeli ve kararlı görünüyorlardı. Bana doğru ilerlediler birleşince. Ellerini kollarını oynatıyorlardı. Sayıları

baş edemeyeceğim kadar çoktu. Baş edebilsem bile caminin ortasında yarım yamalak bir Yokomen Ushi irimi Nage'nin ardından bir de Kote Gaeshi uygulayarak tarihe geçmek istemiyordum. Mustafa Hoca'ya izah edemezdim durumu.

O yüzden iki elimi evrensel yenilgiyi kabul ettim işaretiyle öne doğru kaldırdım. Yüzlerine baktım, gözlerime verebildiğim en yumuşak ifadeyi yerleştirerek. Biraz işe yaradı. Adımları yavaşladı. Ama durmadılar. Bana doğru ilerlemeyi sürdürdüler. Geldiklerini gören bağrışçı kadınların sesi kesilmişti Onlar da bana doğru bakıyorlardı olacakları merak ederek.

Pek bir şey olmamasını sağlamaya kararlıydım. "Tamam beyler tamam," dedim önce. İkinci cümlemi söylemeden reklamcı arkadaşıma emanet ettiğim Hülya Yaman ne durumda baktım. Duvara vermişti yüzünü. Ucunda mendil olan eli ağzındaydı. Ona baktığım kısa an içinde omuzlarının titrediğini gördüm.

"Anlaşılan gelmemiz hata olmuş," dedim sonra karşımdaki grubun en önündeki delikanlılara bakarak. Sonra kafamı çevirdim. Gözümün ucuyla Asuman Yaman'la Nazan Akdoğanın ne durumda olduklarını kesmeye çalıştım hızla. Karşılıklı bağrıştıkları kadınlardan ayrılmış, çelenklerin önünde duran bizimkilere doğru yürüyorlardı.

"Ha şunu bileydin," dedi delikanlıların yaşça da akılca da en büyükleri gibi duran sarışını. İki elini diğerlerinin bana doğru hamle yapmasını engellemek ister gibi iki yana açmıştı. Arkadakiler gözleri çakmak çakmak bakıyorlardı bana. Elleri kolları durulmuştu ama. “Kusura bakmayın," dedim baştaki sarışına. "Son görevini yapmak istedi. Kötü bir niyetimiz yoktu." Sarışın delikanlı başını salladı. “Evet ama ortam hassas," dedi. "Görüyorsunuz."

"Görüyorum kardeşim," dedim. "Görüyorum. Hataymış kadıncağızı getirmek. Gideceğiz zaten şimdi. Orasını anladık, istenmediğimizi yani."

“İyi olur," dedi sarışın delikanlı. "Bir an önce..." "Yalnız," dedim sözcükleri dikkatli seçtiğimi karşımdakine sezdirmek için tane tane konuşarak. "Yengeyi sakinleştirseniz de bir Fatiha okusa başında. Bir bunu esirgemeyin kadıncağızın. Ne de olsa... Bir Fatiha, sonra çekip gideceğiz.

Yeminlen." Sarışın delikanlı kararsız kaldı iki saniye için. Bunu değerledirdim.

"Bir Fatiha" dedim. "Namazdan sonra yolcu edemeyeceğine göre. Gitmeden önce... "

İşe yaradı. Sarışın delikanlı başını dikleştirdi. Sesinin tonunu bir miktar yükselterek omzumun üstünden arkamdakilere doğru seslendi.

"Sümeyye," dedi otoriter bir sesle. "Sen Müzeyyen Ablayı al da oturt biraz. İsmail'e söyle, bir şişe soğuk su bulsun bir yerden. Şu gölgede oturun hep beraber."

Sonra bana döndü. Konuşmadı ama. Başını salladı kısaca

"Eyvallah koç," dedim geri dönmeden önce.

Hızlı adımlarla duvarın dibinde bekleşen benim takıma doğru yürüdüm. Zor durumdaki insanlar gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Hülya Yaman'dan başkasının yüzüne bakmadan kadının kolunu tuttum.

"Gelin," dedim.

Mendili tutan eli ağzında hareketlendi Hülya Yaman. Omuzları çökmüştü sanki olan bitenden. Birlikte musalla taşının üzerinde duran yeşil örtülü tabuta doğru ilerledik. Sümeyye'nin sarışın kocasının arkadaşları anlayışlı bir tavırla iki yana doğru açıldılar. Hülya Yaman'ı tabutun tam karşısında yalnız bıraktım. Bir iki adım geriye çekildim. Mecburen ellerimi önümde birleştirdim.

Tam o sırada başladı ezan.

Müezzinin kulaklarımıza gelmek için kim bilir kaç elektronik işlemden geçen sesi, bütün gerilimleri ortadan kaldıran bir örtü gibi kapladı ortalığı. Cami avlusundakiler ittifakla sessizleştiler. Her iki kapıdan da caminin esas girişine doğru yürüdü birileri aceleci küçük adımlarla. Hülya Yaman nikâhsız eşinin tabutunun önünde tek başınaydı.

Ağzının kıpırtısı bitince ellerini yüzüne götürdü. Sonra sağ eliyle tabutu sıvazladı. Geri geri bir iki adım attı. Başı öne eğik geri döndü sonra.

İki adımda yanına ulaştım. Koluna girmedim bu kez, yanımda yürüdü çelenklere doğru. Çelenklerin yanında, duvarın dibinde dikilen bizim ekibe

doğru. Yürüttüğüm pazarlıktan haberdar ve kaderine razı gibi adımlar atıyordu. Adımlarımı onunkine uydurdum. Konuştuğum sarışın delikanlı, anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmiş bir tüccarın güveniyle bakıyordu bana doğru. Bir elini yanındakileri durdurmak ister gibi yana çıkarmıştı. Sonra kafasıyla dışarıyı işaret etti bana.

Duvarın dibindekilere doğru yönlendirdim Hülya Yaman'ı. Elimle hafifçe arkasından iterek. Reklamcı arkadaşım bir iki adım atarak karşıladı beni. Yüzünde hayatın anlamını benden öğrenmesine yalnızca iki soru kalmış gibi bir ifade vardı.

"Gitmemiz lazım," dedim.

"Olur," dedi hemen caminin Halaskârgazi Caddesi'ne açılan kapısına doğru dönerek. Eliyle Serdar Kara ve Serra Çolak'a işaret etti. İkisi de hareketlendiler. Hülya Yaman'a doğru eğildi hafifçe sonra.

"Başınız sağolsun hanımefendi," dedi.

Hülya Yaman başını salladı cevap olarak. Kızıyla kardeşine dışarı çıkıyoruz, bizi izleyin işareti yaptım konuşmadan. Reklamcı arkadaşım önde, peşinden caminin caddeye açılan kapısından teker teker çıktık. En arkadaydım. Selma Karaca'ya başımla selam verir gibi yaptım, bizi takip etmesini elimle işaret ederken.

Dışarı çıktığımız an bastı İstanbul'un gürültüsü üstümüze bütün şiddetiyle. Ezan devam ediyordu hâlâ ama dışarının uğultusu daha baskındı sanki. Yalnızca çılgın bir trafiğin gürültüsü değildi duyduğumuz bence, şehrin olanca kötülüğü, hırçınlığı, vefasızlığı, başına buyrukluğu, acımasızlığı karışıp, birleşip derinlikli bir özel ses haline gelmişti. Dinlesek caminin avlusunda da duyardık belki o sesi. Belki de duymazdık. Kulağa bağlıydı. Dışarda çok belirgindi ama.

Reklamcı arkadaşım, grubun en arkasındaki şaşkın turistleri toplamadan şuradan şuraya adım atmamaya yeminli bir rehber gibi, durdurdu herkesi beni beklemesi için. Duvarın dibinde bir küme oluşturduk. Hepsi bana bakıyordu. Omuzları hafifçe titreyerek ayakkabılarının ucuna odaklanan Hülya Yaman hariç. Kendi kendine konuşuyor gibi dudakları titriyordu. >

"Araban nerede?" dedi reklamcı arkadaşım.

"Yok," dedim. "Çalışmadı. Taksiyle geldik."

Gülecek gibi oldu ama gülmedi. Kafasını iki yanına çevirdi hızlı hızlı, içindeki espri yapma arzusunu bastırmak için, diğerlerinin duymayacağı kadar alçak bir sesle konuştu.

"Surdan bir taksi bulalım da bindir gönder o zaman," dedi "Seninle bir işimiz var."

Şişli'ye doğru taksiyle gelirken geliştirdiğim bir düşüncenin peşine takılmaya karar verdim oracıkta. Sonradan başımı belaya sokma ihtimalinin büyüklüğüne karşın. Hatta bu ihtimalin gerçekleşmesini için için isteyerek.

"Hanımları eve göndermek istemiyorum," dedim. "Sabah polisler geldi. Hülya Hanım'ı zor kaçırdık. Bir daha eve girmeyi içi kaldırmaz sanıyorum. Bunu ondan istemek doğru değil."

"Eee?" dedi reklamcı arkadaşım. "Önerin?"

"Milleti senin ajansın minibüsüne doldurup biraz dolaştıralım," dedim. "Hem onlar kendilerine gelsin, hem biraz konuşalım."

Reklamcı arkadaşım, hayatta insanın karşısına hep hemen kabulleneceği şeyler çıkmaz bakışıyla baktı bana. Sonra Serdar Kara ile Serra Çolak'ı işaret etti başıyla.

"Onları da sen çağır," dedim. "Sığarız senin deveye."

Birden yüzü aydınlandı reklamcı arkadaşımın aklına gelen düşünceden çok hoşlanmış gibi.

"Katili açıklayacağın toplantıyı benim minibüste mi yapacağız?" dedi. "Helal olsun sana benim özel detektif arkadaşım Remzi Ünal." Cep telefonunu çıkardı.

Ona cevap vermedim. Ben, benimkileri ayarlamaya bakmalıydım küçük gezimize.

Bölüm 21

Çok beklemedik Şişli Camii'nin Yeni Karamürsel mağazasına bakan duvarının biraz ilerisindeki kaldırımda. Sessizdik hepimiz. İllegal bir

cenaze törenine katılıyor gibi. Caminin avlusundan fazla ses gelmiyordu ama ne olup bittiğinin farkındaydık. Reklamcı arkadaşım minibüsü getiren şoföre yerimizi belli etmek için kolunu sallamaya başladığında bayağı sevindim.

Reklamcı arkadaşımın başka reklamcı arkadaşlarının bulduğu Grande sıfatını şahane bir biçimde taşıyan sekiz artı bir kişilik ajans minibüsü herhangi bir deveden çok daha büyük, konforlu, kullanışlı ve doğrusu zarifti. İçine çekime giden küçük bir film ekibi gibi sığıştık. Şoför direksiyonu patronuna devretmişti, kendi nereye kayboldu bilemem. Minibüsün yana doğru kayan kapısını açtım. Hülya Yaman'ı buyur ettim ilk önce. Şoförün hemen arkasında, içeriye doğru bakan iki koltuğun cam kenarın-dakine oturdu. Ardından Serra Çolak'a işaret ettim girmesi için. O Serdar Kara'ya öncelik verdi kafasının bir hareketiyle. Şarkıcı bir başka pencere yanının teklif edildiğini hemen anlayıp içeri girdi. En arkadaki üç kişilik koltuğun sol pencere yanındakine geçti. Kendisini bir limuzinin en prestijli yerinde farz ettiğini öğrenirsem şaşırmazdım doğrusu. İşin içinde bir minibüsle şehri dolaşmaktan fazlasının olduğunu sezmiştir muhtemelen, ama neyse. Sonra Serra Çolak girdi. En arkadaki orta koltuğa oturdu. Yüz yüze bakacaklarına göre Hülya Yaman'la aralarında bir sıra koltuk bıraktığı için müşterisine içinden teşekkür etmiş olmalı. Ona hak verdim peşinden minibüsün içine saldığım Selma Karaca sağdaki camın önüne oturdu. Sıra Nazan Akdoğan'a geldiğinde hiç tereddüt etmeden annesinin karşısındaki iki koltuğun pencere yanındakini seçti. Yanına Asuman Yaman yerleşti.

Bendeniz Remzi Ünal, herkesin yerini sağ salim bulduğundan emin olduktan sonra kendimi sanki ittifakla benim için boş bırakılan Hülya Yaman'ın yanındaki koltuğa attım, sürgülü kapıyı içerden çekerek kapadım. Bu oturma düzeninin reklamcı arkadaşımı düpedüz şoförümüz durumuna indirgediğini elbette fark ettim ama bu hiç üzmedi beni.

Kapıyı kapayınca algıladım içerisinin serinliğini. Eğer cennet varsa böyle bir yer olmalı diye düşündüm. Sıcaktan ve nemden uzak. İstanbul'dan uzak yani. Sonra insanların birkaç bin yıldır cehenneme haksızlık ettiklerini düşündüm.

Hareket ettik.

Otomobilin içinde bir uçak yolculuğu başlangıcı sessizliği vardı. Her birimiz kendi yolculuğumuzun sonunu düşünüyorduk herhalde. Checkin'i yaptırmıştık, bavulları vermiştik, yer numaramız belliydi. Güvenlik kontrollerinden defaatle geçmiştik, free shop'u tavaf etmiş, pahalı kahvelerimizi içmiştik. Saatimize yeterince bakmış, bekleme salonunda gözümüzü bizim numaramızı taşıyan "gate"e dikmiş, beklemiştik.

Almışlardı içeri.

Biri yanımda, diğerleri karşımda oturuyordu. Sıradan endişeleri olan sıradan insanlardı işte. Hepsinin de gözlerini benden kaçırmaları için nedenleri var gibi görünüyordu. Hülya Yaman yanımda, ayakkabılarının ucuna bakıyordu. Siyah, temiz, özel günler için ayrılan ayakkabılar.

Reklamcı arkadaşım Şişli Camii'ni Taksim yönüne doğru geride bırakırken minibüsünün içindeki kimi güvenlik konularını açıklamaya gerek duymadı. Ben de. Nasıl olsa biraz sonra bol bol konuşacağımı hissediyordum. Dur bakalım dedim kendi kendime.

Birinci kırmızı ışığa kadar hiç kimse sesini çıkarmadı. Elli metre yani. İyi ki aksi yöne doğru gitmiyoruz diye düşündüm içimden. Yanlış düşünmüşüm ama. Belki de eksik. Koca aracın içini bir anda Hülya Yaman'ın hıçkırıklarının sesi doldurdu. Apansız geldi hıçkırıkları, haber vermeden.

İlk anda hiç kimseden herhangi bir cinsten bir tepki algılamadım. Onlara değil, Hülya Yaman'a baktım. Yüzünü cama dayamış, omuzları sarsıla sarsıla ağlıyordu. Sol elini de siper etmiş yüzünün minibüsün içine doğru bakan yarısına. Kendisini tutmaya gayret göstermiyordu, içinden geldiği gibi ağlıyordu.

"Anne..." dedi Nazan Akdoğan aramızda ilk ses çıkarma hakkının onda olduğu konusunda ortak bir anlaşma varmış gibi. Minibüs yolcularının kız konuştuğu için rahatladığım hissettim sanki. Oysa titriyordu sesi Nazan Akdoğan'ın da. Ağlayan kadını bırakıp önüme döndüm, reklamcı arkadaşım aracını yeşilde hareket ettirdiğinde. Çoğunluk boş gözlerle bakıyordu yanımdaki kadına. Ne sempati ne küçümseme.

Hülya Yaman'ın hıçkırıklarında bir değişme olmadı sonraki saniyelerde. Azalmadı yoğunluğu, çoğalmadı da. Titreyen omuzları kendi ritminde

devam etti. İşe yarayacak bir şey yapamayacağımızı biliyorduk sanki, bıraktık ağlayacağı kadar ağlasın. Minibüs, içindeki biri ağlayan yedisi dinleyen sekiz kişiyle ağır ağır ilerledi Şişli'nin göbeğinde. “Anne, anne," dedi sonra yeniden Nazan Akdoğan. Annesi kafasını camdan çekip baksa ne diyeceğini bilmiyormuş gibi konuşmuştu. Asuman Yaman fırsatı değerlendirdi. “Abla, hadi ama," dedi o da boşa konuştuğunu az çok bilerek. Ablasına uzattığı elini geri çekti sustuğunda. İki elini önünde birleştirdi görevini yapmış gibi. Selma Karaca en arkada dimdik önüne bakıyordu bütün bunlar çevresinde olmuyormuş gibi. Geri kalan hepimiz bekledik sanki Hülya Yaman ne cevap verecek diye. Hülya Yaman beklentimizi boşa çıkarmadı. Hıçkırıklarıyla kesik kesik konuştu. Camdan dışarı bakmaktan vazgeçmişti, gözleri yeniden ayakkabılarının uçundaydı şimdi. Hepimizin onu dinlediğinin bilincindeydi ama. Burnunu çekiyordu dört sözcüğün arasında. Hafif yana dönmüş onu dinliyorduk.

"Dünya mı kötü... İnsanlarına.. Şaşırdım," dedi. "Ne istediler adamımdan... Şaşırdım. Benim Kemal'e... Kemal'ime Bir kötülük edebileceğimi düşünenlere şaşırdım... Onlara inananlara şaşırdım... Bunca yıl aynı yastığa... Baş koyduğumum adamın tabutunun önünde... Önünde kaçamak... "

Devam edemedi. Deminkinden daha yoğun bir ağlama kriziyle patladı. Başını ellerinin arasına gömdü, iki büklüm eğildi koltuğunda öne doğru. Hafifçe ileri geri sallanarak ağlamaya devam etti. Mendilin ucu, sıktığı avcunun içinden taşıyordu

Kızı yeniden, "Anne! Anne!" dedi çaresiz olduğunu bize hissettiren bir ses tonuyla.

Reklamcı arkadaşım, minibüsünde birlikte göreceğini aklından bile geçirmediğine elli kere yemin edebileceğim yedi yolcusunu Şişli-Taksim arası güvenle taşımak şu anlardaki tek sorunuymuş gibi dikkatle ilerliyordu İstanbul'un civcivli trafiğinde. Dönüp bakmadım ama aklı gözlerinin arkasında gibiydi sessizliğinin içinde.

En arkadaki üç koltukta yan yana oturan üç yolcudan hiç ses gelmiyordu.

Asuman Yaman bu kez bütünüyle dışarı bakmayı tercih etti nedense. Gözlerinde insani bir şey göremedim sanki. Ruhu minibüsü terk etmiş gibi bakıyordu Şişli kaldırımında kadınlı erkekli, şen şakrak yürüyenlere.

Tam Kent Sinemaları'nın önündeydik. Ya da onlardan ne kaldıysa. Hülya Yaman bir kez daha patladı.

"Allah hepsinin belasını versin," dedi kararlı ve kesintisiz sözcüklerle. "Hepsinin belasını versin. Benim Kemal'i öldürdüğümü düşünebilen herkesin Allah belasını versin."

Kafasını dikleştirmişti şimdi. Kime konuştuğu belli olmadan konuşuyordu.

Minibüsteki yedi kişi sindirmeye çalıştı Hülya Yaman'ın söylediklerini sessizce. Ben içimden "selamün kavlen," demedim. Kendini ilk toplayan kızı oldu.

"Haydi anne ama," dedi karşıya. "Öyle düşünen falan yok, biliyorsun."

“Amma da yok," dedi Hülya Yaman. Kızının gözlerinin tam içine bakıyordu şimdi. "Senin bile aklından neler geçiyor biliyorum. Söyletme beni Allah aşkına..." “Ne geçiyormuş aklımdan anne?" dedi Nazan Akdoğan, bu konudaki tartışma biraz uzarsa gerçekten kırılacağını belli etmeye çalışan bir ses tonuyla. O da annesinin yüzüne bakıyordu.

"Alenen düşündün Kemal'i benim öldürdüğümü sen de. Yalan mı?" dedi Hülya Yaman.

“Anne ne diyorsun sen?" dedi Nazan Akdoğan bunu da duyacağıma bari ölseydim ses tonuyla. Minibüsün içinde ses çıkarmamak için parmağımızı bile kıpırdatamaz halde bekledik. Ya devamı gelecekti kızdan, ya cevabı annesinden.

Annesi konuştu. Öfke katsayısı inmemişti. Kızma değildi öfkesinin tümü ama ona doğru konuştu. Diğerlerinin can kulağıyla dinlediğini bilerek.

“Tabancayı ben alıp saklamadım herhalde komodinden," dedi. "Polislerin geleceğini biliyordun. Beni korumaya çalışıyor olsan bile ne düşündüğün açık. Yalan mı?" “Anne!" dedi Nazan Akdoğan sanki aile meselelerinin böyle ortalığa dökülmesinden incinmiş bir sesle. “Yalan mı?"

dedi yeniden annesi. Sonra ses tonunu değiştirdi. "Bu arada nereye tıkıştırdın, ben baktım biraz, göremedim?"

Nazan Akdoğan buna hemen cevap vermedi. Yüzünden peş peşe birkaç ifadenin geçtiğini gördüm. Korku, utanç, rahatlama, merak, tekrar utanç. Başımız belada, son olarak. Kafamı hiç oynatmadan Asuman Yaman'a baktım. Bir şey göremedim, yüzünü eğmiş, minibüsün döşemesini inceliyordu.

"Bulamadın mı?" dedi Nazan Akdoğan. Sesini iyice düşürmüştü.

"Hayır," dedi annesi. Konuşmanın nereye gideceğinden endişeli gibi çıkmıştı sesi.

"O zaman bir derdin daha var, açık söylemek gerekirse " dedi Nazan Akdoğan kafasını yana doğru eğerek. "Polisin eline geçerse eğer... "

Bu kez Nazan Akdoğan'ın gözlerini yakalamaya çalışarak konuştum.

"Kimsenin eline geçmeyecek," dedim minibüsün içinde herkesin duyacağını garantileyecek kadar yüksek bir sesle.

"Sizde mi?" dedi Hülya Yaman. Başını bana çevirmeden konuşmuştu.

"Bir yerde..." dedim. "Emin bir yerde."

"Sen mi verdin Remzi Bey'e tabancayı?" diye sordu kızına.

Asuman Yaman kızın cevap vermesine izin vermeden konuştu.

"Ben verdim," dedi. "Nazan'ın yastığının altında gördüm. Bir delilik yapmasın diye aldım. Ama belki de..."

Sözünün devamında ne geleceğini anlayacağımızı belli belirsiz umarak sustu.

Reklamcı arkadaşım önümüzdeki bir aracı sollamak ister gibi gaza yüklendi. Motor gürledi. Hafifçe sallandık yerimizde. Bir belediye otobüsü yanımızdan arkaya doğru geriledi. Pencereler kapalıydı, korkunç siyah dumanlar çıkaran egzozunun kokusu gelmiyordu içeriye. Kulağı konuşulanlarda dedim içimden.

"Etti iki," dedi Hülya Yaman.

Bana doğru gönderilmiş bir cümleydi bu, sağ omzuma vuruş şiddetinden anladım. Ona doğru çevirmedim başımı ama. Nasıl olsa devam edecekti. Öyle yaptı.

"Kemal'imi öldürdüğümü düşünenlerin sayısı ikiye çıktı,' dedi. "Belki de üç. Aslında kim bilir kaçtır da, sesleri çıkmıyor, bilemiyoruz."

Aynı yüksek sesle konuştum. Duyan duyacaktı. En arkadakiler bile.

"Sizin öldürmediğinizi biliyorum," dedim. "Ama öğrenmek istediğim başka şeyler yok değil doğrusu."

Kendinden emin bir ses tonuyla konuşmuştum, bunu epeydir yapamadığımı düşündüm. Cümlemi bitirince döndüm sol yana, Hülya Yaman'ın yüzüne baktım.

Reklamcı arkadaşım ani bir fren yaptı aynı anda. Küfretti sonra. Ağır küfretti arkamdan. Kimse konuşmadı. Küfrü duymaya maruz kaldıklarından çok, konuşmayı kestiğine kızmış gibilerdi. Reklamcı arkadaşım yeniden otomobilini hareketlendirdiğinde sağ elini havada salladı faul yapmadığını iddia eden savunmacılar gibi.

"Özür dilerim hanımlar," dedi sonra. "Az daha..." Ardından da bir küfür gelecek gibi başlamıştı lafa, bunu kendisi de fark edince sustu.

“Nereden biliyorsunuz?" diye bir ses geldi minibüsün en arka sırasından. Serra Çolak'tı konuşan. Sesi tarazlıydı. Boğazını temizlemek için öksürdü ikinci cümlesinden önce. Ben ona bakıyordum, başka kimse kafasını çevirmedi.

"İstemeden bulaştığımız bu cinayet hakkında konuşmaya başladıysak, neyin ne olduğunu tam olarak bilmek isterim," dedi. “Bu minibüsün emniyet müdürlüğünün önüne park edip etmeyeceği konusunda da aydınlatılırsam sevinirim annadım mı?”

Hülya Yaman, cevabı benim vermem gerektiğini hissettirmek ister gibi baktı bana kafasını yana çevirip. Manalı bir cevap toparlamaya çalıştım kendi kendime.

"Yoksa bırakın inelim," dedi Serra Çolak. "Bildiğim kadarıyla bizi bu minibüsün içinde tutmak için hiçbir yetkiniz yok. Temel insan haklarına,

ondan sonra, aykırı bu."

Sesini hafifçe yükseltmişti. Nasıl konuştum der gibi Serdar Kara'ya baktı. Serdar Kara başını salladı.

"Evet, yok," dedim. Gözlerimi otomobilin içinde gezdirdim. Bilerek gereğinden çok zaman harcadım bunu yaparken, en son Serra Çolak'ın üzerine kitledim bakışlarımı.

"Dileyen istediği yerde inebilir," dedim sonra. "Ciddiyim, ama inenler, onlar indikten sonra neler konuşulduğunu duyamazlar. Doğal olarak."

Serra Çolak Serdar Kara'ya baktı, Serdar Kara Serra Çolak'a Sonra ikisi birden gözlerini kendi sollarındaki pencereye çevirdi. Ben devam ettim. Onlarla işimin bittiğini belirtircesine yüzümü Hülya Yaman'a döndürdüm bu kez.

"Önce neden öldürmediğinizi düşündüğümü anlatayım genel istek üzerine," dedim minibüsün arkasına doğru bakarak. İçimden Serra Çolak'a teşekkür ediyordum oysa. "Cinayeti bana verdiğiniz görevin tetiklediği açık. Sonucun nedenin önüne geçemeyeceğini iyi öğrendim bunca yıldan sonra."

"Görev de neymiş, annadın mı?," dedi Serra Çolak.

Bu kez onu duymamış gibi yaptım. Hülya Yaman'a döndüm.

"Soruma gelelim," dedim. "Kemal Bey'in çekmecesine koymam için bana bir alay para ödedikten hemen sonra..." Küçük bir es verdim iki cümlemin arasına. "Ne demeye gidip tekrar aldınız zarfı oradan? Temizlediğim camı hortumla tekrar ıslatmak gibi bir şey bu. Üstelik dışardan."

Reklamcı arkadaşımın otomobilinin motoru yeni nesildi, arada sırada gazına yüklenilmezse esas olarak sessizdi. Camlar da dışarının gürültüsünü almıyordu içeri. Hep birlikte sessizliğin bozulması için bekledik. Beni dinleyen herkesin yüzüne bakmaya çalıştım. En çok Serra Çolak meraklı gibiydi.

Hülya Yaman sustu önce. Hâlâ elinde tuttuğu mendili ağzına götürdü sonra. Dudağının kıyısını temizledi. Bir şey yoktu oysa orada. Sanki beni

duymamış gibiydi. Neden sonra yüzünde hayrete benzer bir duygu belirdi.

"Ben dün sizle konuştuktan sonra bir daha gitmedim galeriye," dedi. "Ne zarfı almak için ne de başka bir şey. Neden söz ediyorsunuz anlamadım. Niye gideyim ki?"

Reklamcı arkadaşım bir ıslık çaldı. Geri dönüp ona doğru kötü kötü baktım. Kaşlarını kaldırıp boynunu kıstı.

"Tek başıma olsam yanlış gördüm diyebilirdim," dedim "Yalnız değildim ama. Güvenlik kaydında apaçık gördük sizi."

Hülya Yaman biraz daha güvenli bir sesle konuştu.

“Neyi gördünüz bilmiyorum," dedi. "Kiminle gördünüz onu da bilmiyorum. Bilemem. Ben gitmedim. Gidemezdim hem. Haberi aldıktan sonra..."

Reklamcı arkadaşım demin yaptığı gibi sağ elini direksiyondan çekip havada salladı. Otomobilin içindeki herkes görene kadar. Sonra indirdi. Onu da gördük sessizlikte. "Kim gitti o zaman?" dedim.

"Ne bileyim ben," dedi Hülya Yaman. "Siz bulun." "Belki kendisi söyler," dedim. "Aramızdaysa. Büyük ihtimalle öyledir."

Otomobilin içine güzel koku vermek için sprey sıkılsaydı sesi duyulurdu. Kimseden ses çıkmadı.

0 zaman ben konuşurum dedim kendi kendime. Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım. Hercule Poirot'tan Sam Spade'e, Philip Marlowe'dan Murat Davman'a benden akıllı bütün meslektaşlarımın ruhlarını yardıma çağırdım. İhtiyacım vardı. Otomobilin içinde gözü bendeki herkese birden konuştum, özel olarak kimseyi hedeflemeden. "Birkaç saat önce Hülya Ha-nım'la küçük bir deney yaşadık sanki," dedim. "Polislerin önünden, hatırlatıyorum, burası önemli, kendisini arayan polislerin önünden geçebilmek için örtüsünü çıkarmasını teklif ettiğimde çıkardı. Azıcık tereddüt etti ama çıkardı..." “Allah affeder," dedi Hülya Yaman.

“Eminim" diye devam ettim. "Yeniden gözaltına alınmamak için geçici olarak çıkarılabiliyorsa..." Reklamcı arkadaşım sözümü kesti

“Kapatabilir de..." dedi. "Onu mu demek istiyorsun?" “Sen önüne bak," dedim. “Pardon," dedi.

Uke'ydi, biliyordum. O seni fırlattıktan sonra, senin de fırlatmana izin vermeyi bilirdi.

“Evet," dedim. "Birisi başının belaya girmemesi için başını aça-biliyorsa, bir başkası da benzeri bir sebepten kapatabilir.

Üstelik bu yaptığı bize kim olduğunu bulmak için başka bir ipucu da veriyor."

Selma Karaca otomobile bindikten sonra ilk kez konuştu "Dükkânda kayıt yapan bir kamera olduğunu bilen biri" dedi.

"Evet," dedim sadece ona cevap vermediğim belli olsun diye gözümü minibüsün içinde gezdirerek. "Adayı olan var mı?"

Kimseden ses çıkmadı. Birileri birilerinin yüzüne baktı sadece.

"Benim bildiğim bir şeyi bilseydiniz, yalnızca tek bir aday olabileceğini fark ederdiniz," dedim.

Serdar Kara Selma Karaca'dan cesaret almış gibi konuştu arkadan.

"Neymiş o bildiğiniz?"

Biraz eğlenmeye karar verdim.

"Ben o görüntüleri makineden alabildiysem, nasıl girdim Çakır Otomotiv'e?"

"Anahtarla," dedi Hülya Yaman. "Ben verdim."

"Kameraya yakalanacağını bildiği için tedbir alan biri nasıl girdi peki içeriye?"

"Anahtarı olmalı," dedi Serdar Kara arkadan.

"Kimlerde vardı anahtar?" dedim. "Hülya Hanım'dan başka?"

Selma Karaca elini kaldırdı. Konuşmadı ama.

"Gözünü yoldan bir anlığına ayırabilirsen bak," dedim reklamcı arkadaşıma başımı çevirmeden. "Cevap ver hemen. Gördüğümüz kadın bu

elini kaldıran arkadaş olabilir mi? En arkada pencerenin yanında oturan?"

Reklamcı arkadaşım arkadan para alan minibüs şoförü gibiydi sanki. Başını şimşek gibi arkaya çevirdi bir anlığına.

"Hayır," dedi önüne doğru dönerken. "Selma Hanım çok ince. Gördüğümüz kadın bayağı yapılıydı."

Selma Karaca elini indirdi. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Ona baktım.

"Sen birisine verdin mi sendeki anahtarı?" dedim. "Hayır," dedi hemen. Çantasını kaldırdı. "Burada." “Çoğaltması için?" dedim. “Hayır," dedi yeniden.

“Siz verdiniz mi?" dedim Hülya Yaman'a dönüp. “Hayır," dedi Hülya Yaman. "Kimseye vermedim, çoğalttırmadım da."

"O zaman kimden aldı içeri giren kadın anahtarı?" dedim. “Bir tek kimse kalıyor." "Kemal!" dedi Hülya Yaman. “Kemal Bey vermiş olmalı," dedim. "Ama neden versin?" dedi Hülya Yaman. "Neden versin?" dedim. Minibüsün içine yeniden bir sessizlik çöktü. Yalnızca hafif motor gürültüsü duyuyorduk. Bir de bir iki korna dışardan. Belli belirsiz.

“Neden versin?" dedi Hülya Yaman yeniden. Biraz daha derin düşünebilse aradığı cevabı bulabilecekmiş gibi çatılmış kaşları. Gözlerimi otomobilin içindekilerin yüzünde gezdirdim. Döşemeye bakanlar vardı. Serra Çolak arkadan seslendi.

"Bunu bilmeyecek ne var ayol," dedi. "Dükkânda kiminle gizli gizli buluşmak istiyorsa ona vermiştir. Rahatça girsin çıksın diye."

Serdar Kara tutamadığı kesik bir kahkaha attı. Başka kimse gülmedi. Ben de gülmedim. Gülemedim. Birisi daha hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı minibüsün ortasında çünkü.

Ne kadar içten görünürse görünsün, bir kadının gözyaşları beni durdurmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu bu saatten sonra.

"Eşarbı biraz daha uzaktaki bir çöp kutusuna atsan daha akıllıca olurdu Asuman," dedim. "Ya da boynuna dolaşayım. Belediye o kadar sık toplamıyor ardımızda bıraktıklarımızı."

Asuman Yaman beni duymamış gibi ağlamaya devam etti. Giderek daha çoğalacak gibiydi gözyaşlarının debisi. Her kadın ağlayışında bir şeyler daha çıkıyor ortaya dedim içimden

"Asuman!" diye bağırdı Hülya Yaman. Yalnızca tek bir sözcük çıktı ağzından ama yüreğinin derinliklerinden gelen bir haykırış gibiydi. Daha öncekilerden çok farklıydı. Kendisi için bağırıyordu bu kez sanki.

Asuman Yaman öne doğru eğildi koltuğunda bir an. Sonra kafasını kaldırdı havaya. Boynunu dikleştirdi. Minibüsün tavanına bakıyordu şimdi. Hıçkırıklarının sesi kesilmemişti ama. Bütün gövdesi titriyordu. Ablasının ona seslenişini duymamıştı sanıyorum.

"Hadi bakalım kolay gelsin..." dediğini duydum Serdar Kara'nın Sezen Aksu şarkısının melodisiyle. Kıvrak bir sesi vardı. Doğru tondan söylüyordu galiba. Kimse alkışlamadı performansını.

"Asuman!" dedi yeniden Hülya Yaman. Bu seferki seslenişi daha alt perdedendi. Daha kontrollü, tepki vermekten çok ne olduğunu anlamaya yönelen.

"Özür dilerim abla," dedi Asuman Yaman gözlerini indirmeden. Gergin gırtlağında damarlar inip çıkıyordu. "Çok özür dilerim."

"Neden?" dedi Hülya Yaman. "Neden özür diliyorsun? Ne oluyor?"
"Özür dilerim abla," dedi yeniden Asuman Yaman. Ağlaması biraz yavaşlamıştı sanki. Ama hâlâ ablasına bakmıyordu. Kimseye bakmıyordu.

"Ne oluyor Allah aşkına?" dedi Hülya Yaman yardım ister gibi başını bana doğru çevirerek. Gözleri karmakarışıktı.

"Hâlâ anlamadı," dedi Serra Çolak minibüsün arka tarafından..

"Neyi anlamadım?" diye kafasını sesin geldiği yöne çevirdi Hülya Yaman. Kadının yüzündeki ifadeyi gördü sonra. Ben de gördüm o yöne baktığım için. Çirkindi. Neyi anlaması gerektiğini iyi anlatıyordu ama.

«Öyle mi?" dedi Hülya Yaman kardeşine doğru eğilip. Bakmadı, fısıldamadı, sadece sordu.

Asuman Yaman kafasını minibüsün zeminine paralel hale setirdi. Ablasına baktı. Hıçkırıkları dinmişti ama gözleri hâlâ yaşlıydı. Biraz da

kırmızı.

“Özür dilerim," dedi yeniden. Başını hafifçe salladı aşağı yukarı. Sessizce hıçkırdı.

Tahmin etmeliydim. Edemedim. Kımıldayamadım bile yerimden. Hülya Yaman uzandı, sağ eliyle dehşet bir tokat indirdi kardeşinin yarım metre uzağında apaçık duran suratına.

"Alçak!" diye bağırdı ardından. Sonra sol eliyle bir tokat daha. Bu birinciden daha sıkıydı. Reklamcı arkadaşım birden frene bastı, içgüdüsel gibiydi sanki. Hepimiz öne doğru eğildik ister istemez.

"Anne!" dedi yeniden Nazan Akdoğan. Annesini engellemek için öne doğru atıldı koltuğundan. Gövdesine ellerini ekleyerek ikisinin arasına perde çekmeye çalıştı. Başardı da. Üçüncü tokatın yarısını kendi yedi ama teyzesine ulaşmasını engelledi.

Hülya Yaman kendisini kontrol etmek ister gibi kollarını gövdesine yapıştırdı, yumruklarını sıktı. Havaya baktı.

Asuman Yaman tokatları o yememiş gibi dimdik duruyordu koltuğunda.

"Şenliğe bak," dedi Serdar Kara.

Arkamızdan öfkeli bir korna sesi yükseldi. Sonra bir daha. Reklamcı arkadaşım minibüsü hafifçe hareket ettirdi. Bir kere daha sallandık. Bu hareket bizi biraz kendimize getirdi. Hafifçe doğrularak kendimi üçünün ortasına doğru itekledim. Bir başka şiddet eylemine izin vermeye niyetim olmadığı okunuyordu suratımda umarım. İşe yaradı. Üçü de biraz geri çekildi, kendi kovuklarına sığınır gibi büzüldüler koltuklarında.

Asuman Yaman elini tokadı yiyen yanağına götürdü. Ovuşturdu. Gözleri şimdi daha önce görmediğim türden ışıklar saçıyordu. Ablasına bir karşı hamle yapmasının iyi olmayacağını belli eden bir ifadeyle baktım yüzüne. O da bana taktı ve gülümsedi. Resmen gülümsedi. Kızarmış bir yanak ve henüz tam olarak kurumamış gözyaşları arasından sızıveren bir gülümseme görülecek şeydi doğrusu. Vurmayacak, eliyle vurmayacak ama acıtacak dedim içimden. Haklı çıktım.

Asuman Yaman koltuğunda geriye yaslandı. Elini yanağından çekti. Gözlerini benim kafamın kendisine göre sağından arkama, reklamcı arkadaşımın Grande bilmem kaç model' sekiz artı bir kişilik minibüsünün ön camındaki bir noktaya sabitledi. Dikiz aynasının tam altında bir noktaya.

Kimseye konuşmuyor gibi konuştu.

"Beni seviyordu," dedi. "Zorla söylettin beni abla."

Otomobilin klimasının sıkıştırdığı nemin su damlasına dönüşmüş parçası döşemeye düşse sesi duyulurdu. Direksiyonun ardındaki ve konuşan dışında kimse hiçbir yerini kımıldatmadı.

"Esas beni seviyordu," diye vurguladı bir kez daha sonra. "Boşanacaktı. Evlenecektik. İmam nikâhına hemen niyetliydi ama ben razı gelmedim. Belediye istedim."

"Ne diyorsun sen Asuman!" dedi ablası umutsuzdan çok şaşırmış bir sesle.

"Bıkmıştı senden," dedi Asuman Yaman. Hâlâ dimdik karşıya bakıyordu. "Bıkmıştı senden ve tutturmalarından. En son hacca gidelim diye tutturdun. Yaşım ne başım ne diyordu. Hani umre olsa neyse... Yatağınızı ayırmalar falan... Söyletme beni..."

"Ne kadar çirkin şeyler bunlar," dedi Hülya Yaman. "Neler diyorsun sen Asuman?" Bana döndü sonra. "Bir şeyler yapın Remzi Bey!"

Ne yapabileceğimi bilmiyordum. Asuman Yaman'ın susmaya niyeti yoktu. Tokat göründüğünden daha çok acıtmıştı anlaşılan. Ablasının söylediklerini duymamış gibi yaptı. Belki de duymamıştı gerçekten, kim bilir. Gözleri hâlâ otomobilin ön camına takılı gibiydi, dudaklarının kenarı gerilmişti ek olarak. Ablasının söylediklerini duymamış gibi yapmak benim de işime geldi. Dinledim. Minibüsün içindeki diğerleri gibi.

"Nazan'a acıdığı için çıkarmıyordu seni evden," dedi. "Benim kira köşelerinde sürünmeme razı değildi. Ölmeseydi... "

Bir an durdu. Araya girmem gerektiğini düşündüm. Bir daha denk gelmeyebilirdi bu an.

"O yüzden mi aldın çekmeceye geri koyduğum zarfı?" dedim. "Öldürüldüğü için?"

"Benim hakkımdı o," dedi Asuman Yaman. "Hakkımdı benim.”

Bir kez daha sessizlik hâkim oldu minibüsün içinde. Şişli trafiğini hafiften geride bırakmış, Kenterler Tiyatrosu'nun hizasına gelmiştik, ikinci sıra park etmiş araçlar caddeyi iyice daraltmış-lardı. Ağır ağır ilerliyorduk. Boşlukları doldurarak. Reklamcı arkadaşım şoförü olan birisine göre iyi bir sürücüydü. Düne göre çok daha iyi sürücüydü. Bu kadar iyi olduğunu bilemediğimi düşündüm.

Arkadan Serra Çolak'ın sesi yükseldi. "Beyefendi!" dedi bütün olup bitenlerle dalga geçtiğini açıkça belli eden bir ses tonuyla. "Bu minibüsün bokyedibaşısı sizsiniz anladığıma göre. Rica etsem deminden beri bir yerlerden alınıp bir yerlere konulan şu zarfın içinde ne olduğunu açıklar mısınız? Konuşmaları takip etmemiz imkansızlaşıyor bilmeden annadın mı."

Gülümsedim arkaya doğru. "İçinde bir çek vardı," dedim. Kimseden ses çıkmadı.

"Bak bu kıyak işte, annadın mı?" dedi Serra Çolak. "İçinde çek geçen hikâyelerden hoşlanırım. Hamiline yazılmıştır herhalde.” “Kaç paraymış?" Selma Karaca soluna dönüp kadını ilk kez görüyormuş gibi baktı yüzüne. Sonra bana baktı. Kadının konuşmasına neden izin verdiğimi sorguluyor gibi. Bana göre hava hoştu. Konuşmak iyiydi. Her zaman da doğruyu söylemek gerekmiyordu. “Ben çeki görmedim," dedim. "Gören birinden duydum ne olduğunu."

Selma Karaca bu kez gözlerini kıstı bana bakarken. Ağzını açacak gibi oldu, sonra sustu. Gözlerinde çok büyük bir merak, biraz da anlayış vardı. Ona doğru hafifçe, çok hafifçe salladım başımı. Anladı. Ne anladıysa. Gözlerini yere indirdi

Reklamcı arkadaşım caddenin kenarından fırlamaya niyetlenen taksiye dehşet bir korna bastı. Yola doğru döndüm ne oluyor diye. Taksici dinlemedi. Çıkmaya devam etti. Bir kez daha ileri geri sallandık bizimki frene asılınca. Sonra motora hafif bir gaz verme sesi eşliğinde ilerledik.

"Hayvan herif," dedi sonra. Daha da konuşacak gibiydi Serra Çolak sözünü kesti reklamcı arkadaşımın.

"Muhtemelen araba parasıdır," dedi. "Adam galerici."

Yalanlara arada bir iki doğru eklemek gerekir diye düşündüm.

"Sattığı en pahalı otomobilin fiyatından epeyi fazlaymış çeki gözleriyle görenin söylediğine göre," dedim.

"O zaman?" dedi Serra Çolak. "Bak hikâye neşeleniyor gitgide annadın mı?"

"Tahminim şantaj," dedim. Evet, öyle dedim.

Bölüm 22

"Tahminim şantaj," dedim. Evet, öyle dedim. Minibüsün ortasına bomba düşmedi ama. Koltukların arasında Ramazan topu gümlemedi. Şampanya açılmadı. Kurusıkı mermiler atılmadı havaya. Balonlar patlatılmadı. Reklamcı arkadaşımın minibüsünün benim dışımdaki altı yolcusu sanki akşama gideceğimiz filmin konusuna ilişkin bir şey söyleminim gibi karşıladı açıklamamı. Minibüsün kliması ateşlenmeye niyetli birini anında soğutacak kadar güçlü üfürüyordu belki. Serra Çolak'ın kaşı kalktı biraz. Bir şey söylesem de olur söylemesem de der gibi duruyordu. Kimsenin şaşkınlık oyunu oynamaması iyi haber dedim kendi kendime. Hiçbiri beni enayi yerine koymaya girişmedi.

Kemal Çakır'ı kimin öldürmüş olabileceğini konuşmaya sıra gelirse de aynı tavrı gösterecekler mi diye merak ettim sonra. İnsanların neyi ciddiye alıp neyi almayacaklarını kestirmek zordu. Şantajı doğal karşılayan biri cinayeti de aynı doğallıkla sindirebilirdi belki. Belki de değil. Belki sindirmeyecek birileri vardı. Göreceğiz dedim kendi kendime. Serra Çolak tutamadı kendini ama.

"Kim kime şantaj yapmış peki?" dedi son derece sakin bir sesle. "Onu da bir lütfedin ama, annadın mı?"

Bir sürü göz bana baktı. Vereceğim cevabı bilip bilmediklerini umursamadım konuşurken.

"Şantajı yapan Kemal Bey'di," dedim. "Çek şantajın karşılığı olarak verilmişti."

Serra Çolak bu bilgi onun için hiç önemli değilmiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Niye yapsın bunu?" dedi. "Adamın kocaman bir galerisi var. Pahalı pahalı arabalar Serdar'dan öğrendiğime göre. Neden yapsın?"

"İşleri pek yolunda gitmiyordu ama," dedim. "Kriz var Onun sattığı türden arabalara binenler yenisini almak buyana, elinde-kileri çıkarmaya bakıyorlar."

"Kriz hep var annadın mı," dedi Serra Çolak. "Burası Türkiye."

"Ekonominin durumunu tartışmaya gerek yok," dedim kafamla minibüsün arka sırasına işaret ederek. "Çakır Otomotiv'de işlerin nasıl gittiğini bilen biri var aramızda. O söylesin."

"Remzi Bey haklı," dedi Selma Karaca. "Çok parlak değildi durum."

"Belki daha da fenaydı," dedim. "Üst üste icra emirleri geliyordu. Bayağı asap bozucu olmalı. Gördüm onları."

"Evet," dedi Selma Karaca. Sustu sonra. Sanki çok konuşursa istemediği şeyleri de söylemek zorunda kalacakmış gibi.

Serra Çolak bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı. Söyleyemedi ama. Minibüsün ön taraflarından bir melodi yükseldi. Close Encounters of the Third Kind filminde dünya dışı varlıklarla haberleşmek için kullanılan fadolasollafa nota dizisi tınladı küçük uzayımızın içinde. Söylenebilecek en önemli şey birazdan söylenecekmiş gibi sustuk.

"Pardon," dedi reklamcı arkadaşım. Yan gözümle ona baktım. Ceketinin cebine uzandı. Cebinden kallavi bir cep telefonu çıkardı. Konuşma ya da her türlü haberleşmeyi becerebilen cinsten yeni modellerden. Kulağına götürdü. Hepimiz dinledik ne diyecek diye.

"Efendim," dedi. Bir süre dinledi. Hâlâ yandan bakıyordum, yüzündeki gevşemeyi gördüm.

"Evet," dedi sonra. "Oralardayız. Evet, alabilirim. AKM'nın önünden. On beş yirmi dakika sonra sanırım. Trafiğe bağlı. Tamam."

Reklamcı arkadaşım konuşurken dışarıya göz attım. Hilton Ote-li'nin hizasındaydık. Ortalık taksiden geçilmiyordu. Telefonu yeniden cebine koyarken bir yandan da benim olduğum tarafa baktı. Gözlerimin üstünde olduğunu görünce bana da gülümsedi.

"Pardon," dedi tekrar. "Sürpriz."

Ben önüme döndüm. Serra Çolak'ın tarafına baktım. Devam dedim içimden. "Bir şey söyleyecektiniz."

Sesim tahminimden daha gür çıktı. Serra Çolak sorgulanıyormuş gibi hissetti galiba kendisini bir an, sonra aştı bu duyguyu.

O zaman işiniz kolay diye düşünüyorum annadın mı," dedi. "Bizim galerici kime şantaj yapıyorsa katili de odur."

"Aklımdan geçti bu ama şart değil. Adam..." Sonra ekledim. "Adam ya da kadın, şantaja maruz kalan kimse, parayı ödedi. Üstüne bir de neden öldürsün?"

"Doğru," dedi Serra Çolak. "Ben olsam ben de öldürmem. Manyak mıyım? Hadi ödemesem neyse, annadın mı." ?Serdar Kara yalnızca menajerinin kafasının çalışmadığını göstermeye niyetlendi.

"Çekle ödenir mi şantaj parası?" dedi. "İşler tersine dönerse izi sürülemez mi kolaylıkla?"

Ondan başka da kafası çalışanlar vardı ortalıkta. Ya da öyle umuyordum.

"Kim söyledi çekin şantaj karşılığı yazıldığını?" dedim kendi kendimle çeliştiğimin farkında olduğumu gösteren bir ses tonuyla. "Çekteki para satılan bir otomobilin karşılığı. Belki biraz kazıklanmış alıcı ama o kadar da olur. Serbest piyasa ekonomisi... "

"Bir hayli kazıklanmış," dedi Selma Karaca. Yüzünde çok küçük bir gülümseme vardı.

“Bir hayli," dedim başımla onaylayarak. "Tıpkı senin beni kazıkladığın gibi..." ?"Ne?" dedi Selma Karaca.

"Benim evde ve sonrasında anlattığın her şeyin yarısından fazlası palavraydı," dedim.

"Ne?" dedi tekrar. Gözlerinde ne yapmak istediğimi olarak anlayamamanın verdiği bir kuşku gölgesi vardı Koltuğunda öne doğru eğildi biraz. Serra Çolak dönüp ona baktı.

Ben minibüsün içindeki herkese konuştum. El hareketlerimle yardım ettim kendime.

"Bu küçük hanımı dün akşamüstü benim evde buldum " dedim. "İzinsiz girdiğini söylemeye gerek yok. Evde ve dışarda biraz konuştuk. Konuşmadan önce küçük bir numara çekti bana ama yaşımı hesaba

katmadığı için çalışmadı numarası Ne olduğunu sormayın. Detektif filmlerinde görmüşsünüzdür benzerlerini."

Serra Çolak kocaman bir kahkaha attı. Şuh bir kahkaha Sonra bir cenaze sonrası ciddi şeyler konuştuğumuzu hatırlamış gibi kesti gülmesini. Hülya Yaman sanki başka bir filmden buraya düşmüş, ne olduğunu anlamıyormuş gibi duruyordu. Nazan Akdoğan önüne baktı.

Devam ettim. Sanki yalnızca bir tek kişiye konuşuyormuş gibiydim bu kez.

"Bu işe bulaştığımdan beri salak gibi davranıyordum," dedim. "Kime ne sorsam doğru dürüst bir şey öğrenemiyordum. Şunu iyi bilirim. Benim işimde, sorduğun bir soruya aldığın cevap doğru da olabilir yalan da. Önemli değil. Seni bir sonraki soruya götürür her ikisi de. Sorular ve cevaplar. Birbirini tamamlar. İlla doğru olması şart değil. Soruların da cevapların da."

Reklamcı arkadaşım kendini tutamadı, lafa girdi. İki eli direksiyondaydı sanıyorum ama.

"Tıpkı bizim işe benziyor söylediğin," dedi sesinde bir gülümsemeyle. "Müşterinin duymak istediğini söyleriz, sonra bildiğimizi yaparız. Bunu daha önce fark etmemiştim."

"Belki" diye cevap verdim kafamı arkaya çevirmeden. "Selma Karacamın sözünü ettiğim girişimini yemeyince uzun zamandır yaşamadığım bir güven duygusu geldi üstüme. Ondan sonra doğruyu söyler diye düşündüm. Yanılmışım."

“Dedim ya yendim sizi?" dedi Selma Karaca, “Hangisinden başlayayım?" dedim. Serra Çolak heyecanla atıldı.

“Başla bir yerinden annadın mı," dedi. "Vallahi heyecanlandım annadın mı,"

“Evimin anahtarım Hülya Hanım'dan aldığını söylediğinde inandım sana mesela," dedim. "Kafam çok karıştı ama inandım sana."

"Ben kimseye..." diye bağırdı Hülya Yaman oturduğu yerden. Devamını getirmesine gerek yokmuş gibi sustu sonra. Konuşulanları dinlemiyormuş

gibi duruşu yanıltıcıymış demek ki dedim içimden.

"Biliyorum," dedim. "O sıra yakında oturan, evi boşalttığımı bilen, penceremde asılı bezdeki komşu emlakçıdan evin anahtarını alabilecek tek kadının siz olduğunuzu düşünüyordum"

Hülya Yaman kardeşine baktı. Sanki bakmaktan başka çaresi olmadığı için bakıyormuş gibi.

"Evet," dedim. "Komşu olduğumuz birisi daha olduğunu çok sonra öğrendim. Bir sürü yanlışımdan en önemlisi belki. İlk görüştüğümüzde sormalıydım nerede oturduğunu." Asuman Yaman sesini çıkarmadı. Önüne bakıyor gibi yaptı. Söz kendisine gelirse ne söyleyebileceğini düşünüyordu sanki.

Selma Karaca'ya döndüm. “Seni yollayan Hülya Hanım değildi," dedim. "Asuman'dı. Doğrusu o zaman kafam gerçekten iyi karışmıştı. Çeki yerine koymam için bana veren kadın neden gelip evime saklasın? Zaman akışı da uymuyordu üstelik. Kendime çok güvendim, uyanamadım."

"Başka?" dedi Selma Karaca. Kışkırtıyordu sanki. ?Evime bir şey almaya gelmedin," dedim. "Bir şey bırakmaya geldin."

Hülya Yaman telaşla sordu. Hakiki bir telaşla, “Neyi bırakmaya?"

"Kemal Bey'i sizin öldürdüğünüzü düşünenlere kızmakta haklıydınız belki," dedim. "Ya polise cinayete benim de kan tığımı üfürmek isteyenlere ne diyeceksiniz?"

"Ne diyorsunuz Remzi Bey," dedi.

"Eve ziyaretinin esas amacı çeki almak değildi," dedim "Bunu bırakmaktı."

Elimi ceketimin, tiril tiril ince kumaştan açık mavi ceketimin iç cebine doğru götürürken altı çift göz beni izledi. Sanki ağır gösterim bir planın kahramanı gibi hissettim kendimi Kimse sesini çıkarmadı. Gözleri elimi izledi bir tek. İçerde çok tutmadım, avcumda tuttuğum şeyle birlikte hızla geri çıkardım.

Avcumu açtım sonra. Herkes görsün diye biraz yukarda tuttum.

"Buyurun buradan yakın," dedi Serra Çolak. Kibrit kutusunun yarısından küçük siyah şeyi başparmağımla işaretparmağım arasında tuttum. Vapur güvertesinde satış yapan pazarlamacılar gibi sağa sola çevirdim.

Selma Karaca içini çekti.

Nazan Akdoğan bir ona bir annesine baktı.

Asuman Yaman elini alnına vurdu en güvendiği santrfor gol kaçırmışçasına.

Reklamcı arkadaşım hafifçe gaz verdi minibüse. Bu kez kimi solladığına bakmadım.

"Aaa," dedi Serdar Kara. "Hafıza kartı lan bu. Fotoğraf makinesi için."

"Evet," dedim. "Cep telefonlarında da kullanılıyor. Evimde kalan tek eşyanın altında duruyordu. Bir daha beni hiç aramayacağını düşündüğüm birisi beni aramasaydı, bulamayacaktım büyük ihtimalle."

"Eee?" dedi Hülya Yaman.

"İçinde benim şu meşhur çeki taşıyan zarfı Çakır Otomotiv'in patron masasının en alt çekmecesine boca ederken çekilmiş fotoğrafım var sanıyorum. Bakmaya fırsatım olmadı ama yüzde bir milyon öyle."

“Kim çekti o fotoğrafı?" dedi Serra Çolak gerçek bir merak çoşkusuyla. "Bu kadar önemliyse..." Selma Karaca elini kaldırdı. Konuşmadı ama. “Ama neden?" dedi Serra Çolak. Buna ben cevap verdim.

"Asuman hakkı olduğunu düşündüğü çekin geriye gelme ihtimaline karşı Selma'yı alerte etmişti. Haber versin diye. Gidip el koymak için. Selma haber verdi de. Bu arada telefonunun kamerasını da kullandı. Beni çeki bıraktığım için, Serdar Kara'yı meşhur olduğu için çekti."

"Sizin çeki bıraktığınızı nerden anladı?" dedi Serra Çolak.

Philip Marlowe'un ruhu yanımda olduğu için teşekkür ettim içimden ona.

“O gün galeriye gelenler arasında bir tek ben oturdum patronunun masasına da ondan," dedim.

Selma Karaca başını salladı. Kaldırdığında bana bakışında bir miktar hayranlık vardı galiba, emin değilim. Devam ettim.

"Sonra iş karışınca fotoğrafın başka bir işe daha yarayacağı aklına geldi Asuman'ın. Beni devreden çıkarmaya yarayabilirdi o fotoğraf..."

“Hiçbir şey anlamadım," dedi Hülya Yaman. "Bir fotoğraf bunu nasıl becerebilir."

“Dün sizi almaya ikinci kez gelen polisler, bence sonra bir de benim eve ziyarette bulundular," dedim. "Kendilerine telefonla bildirilen yerde bulmak için kartı. Önceliği size vermeleri doğal. Kart bir yere kaçamazdı. Kaçtı ama." “Orospu!" diye bağırdı arkadan Selma Karaca ön tarafa doğru. "Orospu. Polisi falan söylememiştin. Allah belanı versin."

Asuman Yaman geriye dönüp Selma Karaca'ya baktı. Bir şey söylemedi ama. Dudağı incelmişti, jilet gibi olmuştu. Sonra bana döndü.

“Çok talihliymişsiniz," dedi. "Bu kız da gördüğüm sekreterlerin en aptalı. Kovala dedim elli kere Kemal'e, dinlemedi beni."

"Öyle deme," dedim. "Haksızlık olur. Halıyı kurcalarken çektiği numara muhteşemdi. Çok inandırıcı. Zarfın içinde ne olduğunu bilmediğine beni inandırması da." "Özür dilerim Remzi Bey," dedi Selma Karaca. "Ben yalnızca biraz para kazanmak istemiştim."

"Biliyorum," dedim. "Çeki kendisi bozdurmak istemedi Sen, ya da daha iyisi, tanıdığın biri bozdurabilirdi. Komisyonunu verecekti sana. Hafıza kartı da yanında bonus."

"Nah verirdi annadın mı?" dedi arkadan Serra Çolak.

Doğru olabilir dedim içimden.

"Tuvalette zarfı açıp çeke baktın," dedim. "Miktar gözünü korkutmuş olmalı. Ben de salaklığımla seni yönlendirdim. Tercihin hafıza kartı oldu. İşin yarısını yapmak tümünü yapamamaktan iyi geldi sana."

Selma Karacamın gözlerindeki hayranlığın dozu biraz daha arttı. Ya da bana öyle geldi.

"Bütün bunları sen mi yaptın Asuman?" dedi Hülya Yaman bütünüyle süngüsü düşmüş bir sesle. "İnanamıyorum. İnanamıyorum duyduklarıma."

"Benim hakkımdı o para," dedi Asuman Yaman. Hemen peşinden ekledi. "Hem senin konuşmaya hiç hakkın yok ablacığım. Asıl sen düşmedin mi peşine ilk olarak?"

Tam o sırada durduk. Surp Agop Hastanesi'nin cadde tarafındaki kapısının biraz ilerisinde. Dönüp bakmadan anladım kırmızı ışıkta olduğumuzu. Hülya Yaman'a bakıyordum çünkü. Hemen cevap vermedi. Hâlâ elindeki mendilin uçlarını düğümler gibi bir hareket yaptı yarı bilinçsizce.

"Evet," dedi sonra sanki dudaklarının arasından. "Keşke..."

Profilinden görüyordum onu. Başörtüsünün yüzünü sınırlayan kenarının yakınından aşağıya iki damla gözyaşı indi ağır ağır. Silmeye teşebbüs etmedi. Onun tarafında üstü açık bir

Mercedes'in yeşili bekleyenlere yanaşıp durduğunu gördüm. İçinde iki genç kadın vardı. Yolcu tarafında oturan başına bir bandana bağlamıştı. Altından simsiyah saçları fışkırıyordu

Moda bir bluz giymiş olmalıydı, omuzları çıplaktı. Bizim durmadığımız bir müzik parçasına uymuş indirip kaldırıyordu başını. Direksiyondakine bakmıyordu.

Gözlerimi yanımdakine odakladım yeniden. Minibüs yolculuğumuzun yeni bir safhası başlıyor dedim içimden. Bekle benimle birlikte geride kalan minibüs ahalisi de bekledi, gözünde yaşlar olan bir kadın hâlâ etkileyiciydi canına yandığımın yirmi birinci yüzyıl Türkiye'sinde. Çok bekletmedi bizi Hülya Yaman.

"Biliyorum," dedi gözlerini minibüsün döşemesinden kaldırmadan. "Biliyorum. Benim açgözlülüğüm başlattı her şeyi dedi çaresizliğim." “Anne!" dedi Nazan Akdoğan aynı lafı ilk söyleyişinden daha anlayışlı olmaya çalışan bir sesle, Hülya Yaman kızını umursamadı.

“Kızmıştım," dedi. "Çok kızmıştım Kemal'e. Yaptığı şeyin iyi olmadığını o da biliyordu ben de. Tartıştık. Vazgeçmedi." Asuman Yaman bunları dinlemeye neden mecbur olduğunu anlamı-yormuş gibi hareketlendi koltuğunda. Reklamcı arkadaşım o sırada hareket etti. İçinde iki kadının

olduğu Mercedes asfaltı cayırdatarak atıldı ileriye. “Anne, gerek yok," dedi Nazan Akdoğan. Annesi ona bakmadan devam etti.

“Var, var," dedi Hülya Yaman. "Ruzi mahşer'in öte dünyalar kurulacağını sanırdım hep. Demek ki insan kaçamıyor, Kemal’im meleklere hesap veriyor şimdi. Ben de size vereyim de bitsin. Bitsin."

Benim dışımda herkes önüne baktı.

“Benim açımdan bu minibüste konuşulanların hepsi burada kalacak," dedim. "Aynı şeyin herkes için geçerli olacağını umuyorum. Bunun için nedenler var, biliyorum." “Öyle mi?" dedi Hülya Yaman benden çok diğerlerinin onay ya da itirazını bekler gibi. Hiç kimseden ses çıkmadı. “O zaman neden uğraşıyorsunuz bu kadar Remzi Bey?" eliyle minibüsün içini göstererek.

"İki tane cevabı var," dedim. "Madem sordunuz. Birincisi Kemal Çakır'ı tanımam hiç ama sevmiştim. Ona bir borcum olduğunu düşünüyorum."

"Katilini polise verince borcunuz silinecek mi?" dedi.

"Katilini polise vermek umurumda değil," dedim. "Kötüsü gelirse polise verilecek cevaplarımın sağlam olmasını isterim, o ayrı. Esas neden yalnızca camları dışardan silen birisi olmadığımı hissetmek istemem. Bu benim için de yeni bir şey ama birisinin umurunda olduğunu öbür taraftan görür gibime geliyor."

"Benim umursamadığımı mı zannediyorsunuz?" dedi.

"Hayır ama," dedim. "Kemal Bey'in öldürülmesini sizin için yaptığım şeyin tetiklediğini de hiç unutmuyorum."

"In ını ınnn," dedi Serdar Kara bir kez daha. Minibüsün içinde sessiz bir kızgınlık dalgasının dolaştığını hissettim. Serra Çolak, "hışşt" dedi müşterisine.

"Doğru," dedi Hülya Yaman.

Demir tavında dövülür dedim içimden.

"Zarfı almaya Kemal Bey'le tartıştığınız için mi karar verdiniz?" dedim.

"Evet," dedi Hülya Yaman. "Hem yaptığı iş yüzünden hem de şimdi söylemek istemediğim bir şey yüzünden çok kızmıştım. Ayrılacağını söyledi. Nazan'la ortada kalmak istemedim. İllegal bir şey olduğu için dava mava edemez dedim."

"Çaktırmadan aldınız," dedim.

"Ben almadım," dedi. "Nazan'ı gönderdim. Ben nasıl gideyim öyle kavga ettikten sonra. Nazan'ı severdi."

"Bana o gün ikinci kez gidemem demiştiniz?" dedim.

Bunca şeyin arasında o küçük ayrıntıyı nasıl hatırladığımı sorar gibi baktı yüzüme. Donuk bakışlarla cevap verdim. Bekledim.

"Sizinle bismillah konuşurken kızımı karıştırmayayım istemiştim," dedi. "Ona farklı gözle..."

Sorumun önemli olmadığını belli etmek için sözünü kestim.

"Eve getirince çek olduğunu gördünüz," dedim. "Bu işi karıştırdı."

“Evet," dedi Hülya Yaman. "Kemal parayı aldığını söyledi ama ben nakit sanmıştım. Zarfı öyle incecik gördüğümde... Çeki ben bozduramazdım. Üstelik yaptığımdan utanmaya da başlamıştım doğrusu."

"Bana geldiniz," dedim.

"Evet," dedi Hülya Yaman. "Onu daha fazla kızdırmadan yerine koymak istedim. Belki başka bir çözüm bulurduk. Konuşurduk. Anlaşırdık."

“Ama izin vermediler buna," dedim.

Hülya Yaman mendiliyle gözünden inme eğilimindeki yaşı sildi. Tuttu kendini sonra.

"Evet," dedi. "Kemal ölünce iyice ortada kaldığımızı hissettim. Tekrar almanızı istedim sizden zarfı. Başladığım şeyi bitireyim dedim. Çarem yoktu."

"Ama zarf uçmuştu," dedim.

"İşte şimdi filmi başa sardık, annadın mı," dedi Serra Çolak. "Dön baba dönelim."

Minibüsümüz Talimhane yönüne saptı önündeki araçların gitmesine izin verdiği hızı hiç zorlamadan. Saatte on kilometrenin altında yani.

"Evet," dedim sonra ne diyeceğini merak ederek. "Başa döndük dediğiniz gibi."

Bekledim.

Ağzını açmadan önce derin bir nefes aldı Serra Çolak. Bu kez ellerini işin içine katarak konuştu. Önündeki koltukların arasından görüyordum kıpırdanışlarını.

"Remzi Bey," dedi. "Gördüğüm en kötü detektifsiniz, filmler dahil. Romanları bilmem. Deminden beri insanlar kendiliklerinden anlatıp duruyorlar annadın mı. Bir televizyon Programının moderatörü gibisiniz. Söz verip duruyorsunuz. Bir ona, bir ona. Sizde tık yok. Ne bir tahlil, ne bir akıl yürütme, ne bir... Oysa..."

Durakladı.

"Oysa?" dedim. Dudaklarımdaki gülümseme başlangıcını gelişmeden engelledim.

"Oysa," dedi. "Asıl olanın biraz önce ebediyete naklettiğimiz beyefendinin katilinin kim olduğunu ortaya çıkarmak olduğunu sanırdım hep. Her ne kadar demin polise teslim etmenin umurunuzda olmadığını söyleseniz bile."

"Kemal Çakır'ın katilinin kim olduğunu bilmiyorum," dedim. "Bulacağıma ilişkin büyük bir umudum da yok."

Hülya Yaman bana baktı. Nazan Akdoğan bana baktı. Asuman Yaman bana baktı. Selma Karaca bana baktı. Serdar Kara bana baktı. Reklamcı arkadaşım bile bana baktı. Yani öyle sanıyorum.

Serra Çolak sindirmeye çalıştı cevabımı. Ellerinin kımıltısı durdu konuşmadan önce.

"O zaman," dedi. "Taksim'e geldik annadın mı. Değerli şoförümüze bir söyleseniz de müsait bir yerde insek biz."

"Emriniz olur annadın mı," dedim. "Ama sizinle ilgili noktaya dokunmadık henüz. Şimdi size 'gelmek' üzereydim. Yanınızdaki

beyefendiyle. Söz almadan inmek ister misiniz gerçekten?"

"Bizimle ilgili ne varmış?" dedi. "Yüzünü bile görmedim o Kemal Çakır'ın. Bu da bir araba alma hevesindeydi, bir iki kere uğradı. Ne alakamız var bizim cinayetle falan?"

"Yani inmiyorsunuz?" dedim.

Cevap vermedi Serra Çolak. Serdar Kara koltuğunda huzursuzca kımıldandı. Nazan Akdoğan koltuğunda büzüldü biraz. Reklamcı arkadaşımın minibüsü hareket edemiyordu. Elektrik idaresinin hizasındaydık.

Bu sefer Sam Spade'in ruhunu çağırdım yardıma içimden.

"Sizinle işyerinizdeki anlaşmamızı bozmayacağım," dedim. "Ne burada ne başka bir yerde. Ama her şeyi yerli yerine oturtabil-memiz için biraz konuşmamız gerek."

"Konuş o zaman," dedi.

"Hülya Hanım'ın Kemal Bey'le ayrılık kararına falan varan kavgasını tetikleyen şeyin biraz da sizin Nuri Alço dümeni olduğunu düşünüyorum," dedim.

Hülya Yaman panikle atıldı. “Remzi Bey. Lütfen," dedi.

Kızı biraz daha büzüldü koltuğunda. İkisine birden 'sakin olun, problem yok' işareti yaptım iki elimle. Başımı sallayarak destekledim bu hareketimi. Sonra devam ettim. “Serdar'la Nazan, Çakır Otomotiv'de tanışmışlardı. Seninle cip mip bir şey bakarken. Doğru mu?" Serdar Kara başını salladı. Nazan Akdoğan kımıldamadı. “Nuri Alço dümeni için biçilmiş kaftandı kız," dedim.

"Serdar üzerinde çalışmaya başladı. Doğru mu?" Serdar Kara bir kez daha salladı başını.

Reklamcı arkadaşımın minibüsü hareket etti. Bir iki korna aracılığıyla yeni yapılan otoparkın yanından geçtik, Tarlabaşı Bulva-rı'na fışkırmak için kırmızı ışıkta bekleyen araçların arasına takıldık. Ben son sorumu ne kadar usturuplu bir hale sokabilirim diye düşünüyordum. “Nazan'ı etkilemek için

şarkıcılık yetmedi belki," dedim. "İlave hava atmak için başka şeyler de söyledi."

Serdar Kara başını sallamadı. Kaşlarını çatmıştı neler söylemiş olabileceğini hatırlamak için sanki. Serra Çolak'ın gözleri parladı.

Koltuğuma yaslandım. Kollarımı kavuşturdum.

"Bu kadar," dedim. "Taksim'e geldik. Dilediğiniz yerde inebilirsiniz." "Bu kadar mı" dedi Serra Çolak. "Bu kadar," dedim. Katil?" dedi. "Ciddi misiniz?"

Nerden bileyim katilin kim olduğunu?" dedim. "Belki çekten televizyonda dedikleri gibi bir alacak verecek meselesidir. Adamlarla arabada konuşmaya çıkmışlardır. Tartışma koyulmuştur. Hakaret falan... Polis bulur nasıl olsa. Bakarsın birisi ihbar eder."

Minibüsün içinde hakiki bir sessizlik oldu. Serra Çolak pusmuş-tu. İlerliyorduk ama. Ağır ağır, kesik kesik. Şımarık bir ambulans sireni eşliğinde.

"Yenilgiyi kabul ediyorsunuz yani," dedi Serra Çolak "Başından beri yeniktim," dedim. "Anladım," dedi.

Metro girişinin tam önündeki ışık yeşil yanıyordu. Bir siyah taksiyle birlikte ilerledik. The Marmara Otelimin önündeki turist otobüslerinin yanından geçtik. Oturduğum yerden tinerci kılıklı birinin bir kadının çantasını kaptığını gördüm. Bizimle paralel koştu elinde çantayla. Kadın arkasından bağırıyordu galiba. Biz sola döndük, kapkaççı Gümüşsuyu'na doğru yokuş aşağı hızlandı. Peşinden kovalayan yoktu.

Minibüsümüz Atatürk Kültür Merkezi'nin önünde yavaşladı sağa doğru. Üniversite öğrencileri "shuttle", dizi oyuncuları yapımcı aracı beklemiyordu. Durduk.

Serra Çolak Serdar Kara'yı dürtükledi. Şarkıcı gündüz düşünden uyandırılmış gibi silkelendi. Bacağını hafifçe yana çeken Selma Karaca'nın yanından iki büklüm geçti. Uzanıp sürgülü kapıyı açtım. Dışarıdan sıcakla nem üfürdü. Şimdilik boğucu değildi. Çok uzun süre maruz kalırsak korkutucu olacaktı. Serdar Kara indi. Serra Çolak peşinden. Kimse kimseye hoşçakalın demedi.

İnenlerin arkasından kapıyı geriye çekiştirirken reklamcı arkadaşımın minibüsünün yolcu kapısının açıldığını duydum. İçeri sıcak ve nemi bastıran bir koku girdi. Çok iyi tanıdığım bir koku.

"Merhaba," dedi Yıldız Turanlı.

"Sürpriz," dedi reklamcı arkadaşım.

Bölüm 23

“Merhaba," dedi Yıldız Turanlı.

"Sürpriz," dedi reklamcı arkadaşım. Döndüm. Hatırladığım kadar güzeldi Yıldız Turanlı. Hatırladığım kadar zarif. Omuzlarından gördüğüm kadarıyla mor bir gömlek giymişti. İncecik bir kumaştan. Boynunu içinde yine morun baskın olduğu çok renkli bir eşarp örtüyordu. Saçları son gördüğümden biraz kısaydı. Yüzünde hafif bir makyaj vardı, son derece dengeli. İçimden söyledim.

Time to walk, time to run,

Time to aim your arrows at the sun.

Take it easy baby... Take it as it comes...

Take it easy baby... Take it as it comes...

"Merhaba," dedim Yıldız Turanlı'ya. İçimdekileri gizlemeye çalıştım. Reklamcı arkadaşıma baktım. Dönüp sırıttı. “Keyfin yerine gelir diye düşündüm," dedi. "Aradım. Sağ olsun Yıldız Hanım kırmadı. Nasıl sürpriz ama..." Ona cevap vermedim. "Nasılsın?" dedim Yıldız Turanlı'ya. "İyiyim," dedi. "Sen nasılsın?"

Hafif yan döndüm. Elimle işaret ettim adını söylediklerimi. î"Hülya Hanım'la karşılaşmıştın," dedim. "Bu kızı Nazan. Kardeşi Asuman. Arkadaki arkadaş Hülya Hanım'ın eşinin sekreteri, Selma. Cenazeden geliyoruz. Hülya Hanım'ın eşi Kemal Bey'in cenazesinden."

Yıldız Turanlı iyice arkaya döndü. Uzanıp Hülya Yamn’ın omzuna dokundu.

"Başınız sağolsun," dedi. "Çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim," dedi Hülya Yaman.

Reklamcı arkadaşım minibüsü hareket ettirdi. Kapılar kapanınca yeniden aracın klimasının egemenliğine girmiştik Mete Cadde-si'nden inmeye başladık.

Konuşmaya önce kim başlayacak diye bekliyordu minibüsün içindekiler. Ben dahil. Topu sessizce birbirimize attık Reklamcı arkadaşım Atatürk Kitaplığının hizasında gereksizce vites değiştirdi. Edindiğimiz hızın mürüvvetini göremedik ama. Ceylan Intercontinental Otelimin hizasındaki kırmızı ışıkta durduk mecburen.

Hülya Yaman durmamızı fırsat bilerek konuştu.

"Bir sonraki metro girişinde bırakır mısınız bizi?" dedi. "Eve gitmek istiyorum artık. Deminki arkadaşlarla inmek istemedim. Size zahmet olmazsa..."

"Elbette," dedi reklamcı arkadaşım yeşille birlikte hareket ederken.

"Polisler de gelirlerse hoş geldiler sefa geldiler," dedi Hülya Yaman sonradan aklına gelmiş gibi.

Sola doğru döndük. Hyatt Regency'nin önünden sessizce geçtik. Divan Oteli terk edilmiş gibi duruyordu. Sağa kıvrıldı minibüsümüz.

Yıldız Turanlı hafif geriye dönerek konuştu.

"Polisler?" dedi. "Hayırdır?"

Bana ve mesleğime kızgınlığını artıracağını bile bile konuştum.

"Hülya Hanım'ın eşi bir cinayete kurban gitti," dedim sanki benim suçummuş gibi alçak bir sesle. "Polisler bir iki soru daha sormak için gelebilirler."

Bir sessizlik daha çöktü reklamcı arkadaşımın minibüsünün içine. Trafik açık gibiydi. Engelsiz ilerledik.

"Abla özür dilerim," dedi Asuman Yaman sonra. "Her şey için özür dilerim."

Hülya Yaman kardeşine baktı. Hiçbir şey söylemedi.

"Ama ben sizi hiç affetmeyeceğim Remzi Bey," dedi bana dönüp. "Kurcalamasaydınız bütün bunlar ortalığa dökülmeyecekti. Katili bulmak gibi bir derdiniz bile yok. Hem zaten isteseniz de... "

"Evet," dedim. "İstesem de..."

“İsteseniz de bunu becerecek yeteneğiniz olmadığını siz de biliyorsunuz." Başımı salladım.

"Biz abla kardeş belki halledebiliriz aramızdakini," dedi. "Belki de halledemeyiz. Ama katil açığa çıkmadıkça içimizde hep kocaman bir boşluk olacak." “Her zaman öyle olur," dedim.

“Yeter!" dedi Hülya Yaman. "Yeter. Artık konuşmayalım."

Hülya Yaman'ın arzusuna uyduk. İstanbul Radyosu binasını sessizlik içinde geride bıraktık. Muhsin Ertuğrul Tiyatrosu'na giden yolu beklemeden geçtik. Yıldız Turanlı önüne dönmüştü. Reklamcı arkadaşımın sürpriz önerisinin içine nelerin dahil olduğunu bilmeden geldiği için kendisine kızıyordu, eminim.

Hülya Yaman yerinde kıpırdandı aradan yirmi saniye geçtikten sonra. Elindeki mendil bir kez daha pişman oldu üretildiğine. Yerinde olsam işe yaradım diye sevinirdim. Arkasına tam dönüp reklamcı arkadaşımıza konuştu. “Vazgeçtim. Biraz yürüsem iyi gelecek," dedi. "Şuralarda indirebilir misiniz bizi? Sonra bineriz metroya." Reklamcı arkadaşım cevap vermedi. Hızını kesti. Sağa doğru yanaştık. Biraz daha ilerledi. Askeri Müze'nin önünde uzanan geniş kaldırıma yanaştı. Hülya Yaman minibüs tam durmadan iki saniye önce yerinden hareketlendi. Durunca uzanıp sürmeli kapıyı açtım. İnsem mi diye düşündüm bir an, sonra vazgeçtim.

Hülya Yaman kaldırıma indikten sonra döndü, minibüsün içine doğru konuştu. Yüksek sesle. Sanki hepsi duysun diye.

"Her şey için teşekkür ederim Remzi Bey," dedi. "Elinden gelen her şeyi yaptığınızı biliyorum. Bana inandığınız için ayrıca teşekkür ederim."

"Bir şey değil," dedim.

Elini uzattı. Uzattığı eli sıktım. Gözlerimin içine baktı.

"Siz sandığınız kadar beceriksiz değilsiniz," dedi. "İstemediğinizden çok daha iyi bir insansınız, hepsi bu."

"Teşekkür ederim," dedim. Ben de ona teşekkür ettim içimden.

Açık kapıdan bir adım geri çekildi Hülya Yaman. Nazan Akdoğan hafifçe kalktığı koltuğunu bütünüyle terk etti, indi Asuman Yaman da hareketlendi.

"Sen inme," dedi Hülya Yaman. "Sonra görüşürüz gerekirse." Sonra ekledi. "Belki."

Kapıdan iyice çekilmeden önce bir kez daha gözlerime baktı Hülya Yaman. Onaylayan bakışlardı bunlar. Cesaret verici bakışlar. İyi ki aşağıya inmemişim dedim içimden.

Sürgülü kapıyı çektim. Yerime oturdum. Reklamcı arkadaşım hareketlendi. Kaldırımdan uzaklaşırken anne ve kızın geriye doğru giderek küçülmesini izledim. Yan yanaydılar. Mendili ilk çöp tenekesine atacak diye geçirdim içimden.

Osmanbey'e doğru ilerledik. Selma Karaca elini kaldırdı konuşmadan önce.

"Ben Esentepe'ye kadar gelebilir miyim?" dedi. "Galeriye uğrayacağım bir iki şeyimi almak için. Lütfen."

Kimse ona cevap vermedi.

Asuman Yaman nerede ineceğine ilişkin bir açıklama yapmadı. İnerdi bir yerde. Ben yerimi değiştirdim. Karşıya, Nazan Akdo-ğan'ın boşalttığı koltuğa oturdum. Yanımdaki umurumda değildi, Yıldız Turanlı'yı seyrediyordum arkadan. Doğru yönde ilerlediğimi duydum içimden birden.

Yıldız Turanlı sanki onu seyrettiğimi fark etmiş gibi geri döndü. Bana baktı. Gülümsemeyle ağır ciddiyet arasında bir ifade vardı yüzünde. Merak ağır basıyordu.

"What was that all about?" dedi.

İşte ne olduğumu bir kez daha düşündüm. Emekli asker, işten çıkarılmış havayolu pilotu, nevzuhur özel detektif, kararsız sevgili inançsız damat adayı, uke, arkadaş, iyi insan.

Olduğum şeylerden en az birisini tam olmaya karar verdim. İkincisi bonustu.

“Katili bildiğimi ama açıklamamayı tercih ettiğimi söyledi," dedim.

"O da ne demek?" dedi reklamcı arkadaşım. Yıldız Turanlı’nın oturduğu yerde gerildiğini hissettim.

"Ama kararlar değişebiliyor," dedim. "Ben senin yerinde olsam bu cenazeye gelmezdim." "Neler saçmalıyorsun sen?" dedi. Affet beni dedim içimden.

"Siz ikiniz daha önceden tanışmıyordunuz," dedim tam reklamcı arkadaşımın sağ omzuyla Yıldız Turanlı’nın sol omzunun arasına konuşarak. "Bu buluşmaya çağırmak için seni aradığında kendisini nasıl tanıttı?"

Yıldız Turanlımın isim hafızası en az benimki kadar iyiydi. Meslek özelliği. Duraksamadan konuştu.

"Abadan," dedi. "Erkan Abadan. Senin reklamcı arkadaşın."

“Erkan Abadan," dedim. "Çeki yazan Erkan Abadan. Katil Erkan Abadan. Reklamcı arkadaşım."

“Ne diyorsun sen Remzi Ünal?" dedi artık galiba reklamcı arkadaşım olmayan adam. Bu an geldiğinde frene köküne kadar basar diye düşünmüştüm. En az benim kadar hazırlıklıydı demek ki dedim içimden. Öyle olduğunu gösterdi.

“Hani çeki görmemiştin sen?" dedi.

“Her söylediğime kendimin bile inanmadığımı bilmeliydin," dedim. Devam etmeliydim. Devam ettim.

"Kusura bakma Yıldız," dedim. "Şu işi halledeyim, iner yürürüz."

Asuman Yaman yüzüme bakıyordu. Görmedim ama biliyorum, Selma Karaca gülümsüyordu. Devam ettim.

"Şarkıcı sıpa reklam anlaşması için ajansta ya da deneme çekiminde sette senin hakkında bir şey öğrendi," dedim. "Allah kahretsin. Her şeyi başlatan bir şey. Hoş olmayan bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum. Merak da

etmiyorum. O çekteki miktara değecek bir şey. Hava atmak için kıza söyledi. Bak ben hayatta neler biliyorum... Hafif erotik boyutlu bir şey Olmalı. Bana ne. Kız evde laf arasında üfürdü."

Erkan Abadan'ın sesinde daha önce hiç duymadığım bir hışırtı vardı.

"Remzi Ünal, sus lütfen," dedi.

Oralı olmadım. Herhangi bir akşam aikido çalışmasına neden gelemeyeceğimi anlatır gibi devam ettim.

"Çakır Otomotiv'e gidip geliyordun. 4x4lere ya da her neye meraklıysan. Kemal Çakır'ın başı icralarla dertteydi. Senin çok paran olduğunu biliyordu. Muhtemelen vicdanını rahatlatmak için kolay para kazandığını bile söylemiştir kendine birkaç kere."

Osmanbey'in ortasında trafik yine tıkandı.

"Şantajı kabul ettin. Çeki yazdın. Faturasız bir ödeme Kemal Çakır için dert değildi. Alışverişinin yarısı öyle olmalı. Sıkıya gelirse araba satarken seni biraz kazıkladığını söylerdi, olup biterdi. Ya da başka bir şey. Bilmiyorum. Önemi yok."

"Remzi Ünal, sen benim arkadaşımsın," dedi Erkan Abadan. Sesindeki hışırtı titremeye dönüşüyor gibiydi. Yıldız Turanlı koltuğunun sağ tarafına doğru çekildi biraz oturduğu yerde. Bir an önce bitsin diye biraz daha hızlı konuştum. Bir de erkek ağlaması çekemezdim.

"Arkadaşım olsaydın üstüme köpeğini salması için Serra Çolak'ı aramazdın," dedim.

"Sus Remzi Ünal," dedi.

Susmadım. Nasıl olsa inmişti minibüsten Serra Çolak.

"Biraz sıkıştırınca verdi adını," dedim. "Teşekkür ederim, öldürün dememişsin. Herhalde çalıştığı birini mutlaka reklamda oynatma sözü verdin."

Bu kez bir şey söylemedi Erkan Abadan. Söylese de söylemese de devam edecektim nasıl olsa. Öyle yaptım.

"Çakır Otomotiv'e seninle birlikte gittiğimizde adamın önceden tanıdığını fark etmedim," dedim. "Çaktırmadı ama öfkeliydi. Çek uçmuştu çekmecesinden. Şantajı bir kez an kolaylıkla tekrarlayabilir. Ben içerde işimi yaparken den yeniden para istedi."

Yavaş yavaş ilerledik trafiğin içinde. Minibüs kendi kendini götürüyor gibi geldi bana. Birisine geçirmese bari dedim den.

"Bu kadarı fazlaydı. Sonu yoktu ödemenin. Kabul etmiş gibi davrandın. Gelirim ben sonra dedin adama. Gerçekten de gittin. Adamı galeride halledemezdin. Dışarıda bir yere çağırdın. Nereye gittiğini sekreterine söylediğini zannetmiyorum ama"

Selma Karaca'nın arkamdan başını salladığını hissettim sanki.

"Biraz dolaştınız. Akmerkez'in önünde işi bitirdin. Bu yeni arabalar dışarının sesini içeriye almamakta çok başarılı. Dışarıya da vermezler demek ki. Ajans yakındı. Akmerkez'in bir kapısından girip ötekinden çıkıp gittin."

Koltuğumda geriye doğru yaslandım. Sustum. Benden ses çıkmayınca Yıldız Turanlı geriye döndü. Rengi biraz sararmıştı. Erkan Abadan bir kez daha konuştu. Sesindeki titremeyi engellemeyi başarmıştı.

"Demek öyle Remzi Ünal," dedi. "Evet," dedim.

"Şimdi ne olacak," dedi. "Müsait bir yerde bizi indireceksin," dedim. "Kızları da istedikleri yerde. Ondan sonra olacaklar beni hiç ilgilendirmez."

"Polise gitmeyecek misin?" dedi. "Bu konuyu daha önce konuşmuştuk," dedim. "Kararım değişmedi. Diğerlerinin de bir şey söyleyeceğini sanmam. Başlarını derde sokmayı istemeyeceklerdir. Ancak Serra Çolak hanımefendi epeyi uyanık. İnmeden hemen önce gözleri parladı. Polis şu sıra bir ihbar telefonu alıyorsa şaşmam." "Hiçbir somut delil yok şu söylediklerinde," dedi. "Palavra olabilir hepsi."

"İşe bir başlarlarsa mutlaka bulurlar," dedim. "Reklamcılara kiralık katil dendiğini duymuştum ama sen profesyonel değilsin, mutlaka bir iz bırakmışsındır."

"Bakacağız," dedi Erkan Abadan. "Nereye bırakayım?"

"Nerede durabilirsen," dedim. "Yalnız bir şey sormam gerek."

"Sor," dedi.

"Kemal Çakır şantajı ilk yaptığında neden bana söylemedin?" dedim.

Bir şekilde halledebilirdik. İş buralara gelmezdi."

"Çünkü sen benim arkadaşımdın," dedi Erkan Abadan. "Uke'm."

"Bu sefer de iyi çalıştırdın beni," dedim.

"Evet," dedi. Sonra sesinde hafif bir canlılıkla konuştu.

"Benim de sana bir şey sormam gerek," dedi. "Çeki görmesey-din de anlayacak mıydın?"

"Biraz önce suçluluğunu kanıtladın," dedim. "Arkadaki arkadaş diye sorduğumda adıyla cevapladın Selma Karaca'yı. İlk kez gitmiyordun galeriye. Ama kanıtlar hiç önemli değil."

"Önemli değil, evet," dedi Erkan Abadan. "Şurada indireyim sizi."

Galiba artık film göstermeyen bir sinemanın önünde sağa yanaştı. Durdu. Sürgülü kapıyı çekip indim. Yıldız Turanlı'nın kapısını açtım. Elimi uzattım. Tuttu. Elinde onsuz çıkmadığı küçük bir bavul kadar çantası, ağzından tek söz çıkmadan indi. Arkadaki-lerin inmeye niyetlenmediğini görünce sürgülü kapıyı ittim. Katil olduğunu öğrendikleri bir adamla birkaç kilometre daha gitme cezasına razılar demek ki dedim içimden. Fark etmez. Nerede isterlerse orada insinler, birlikte yürümeyelim de. İkisini de bir daha görmememi sağlayacağı için apartmandan taşındığıma ilk kez sevindim.

Yıldız Turanlı koluma girdi. Trafiğin yönüne uyarak kaldırımda yürüdük. Minibüsün klimasından sonra çekeceğimiz vardı Kendimizi serin bir yere atsak mı dedim önce içimden, sonra vazgeçtim. Birlikte yürümek güzeldi. Biraz yürümeliydik

"Yanılmışım," dedim.

“Bir sürü konuda yanılıyorsun," dedi Yıldız Turanlı. "Hangisini kastediyorsun?"

"Telefonla aradığı için bilmeden hayatımı kurtaran kadın Hülya Yaman değilmiş," dedim. "Kardeşiymiş. Evine ilk gittmemde anlamalıydım."

"Bu neyi değiştiriyor?" dedi.

"Beni kurtaranın o olmadığını bilseydim belki de işi kabul etmezdim ilk başta," dedim.

"Vay be Remzi Ünal," dedi Yıldız Turanlı. "Hiç değişmeyeceksin."

Sesimi çıkarmadım. Kolumla dışardan bedenime doğru bastırdım kolunu. Yıldız Turanlı ofisinde birisine danışmanlık eder-kenki ses tonuyla konuştu.

"İstemediğinden çok daha iyi bir insan olmak hep zor geliyor değil mi?" dedi. "Galiba," dedim.

"İşte bu yüzden, tam da bu yüzden evlenemeyeceğim seninle, biliyorsun değil mi?" dedi. "Biliyorum," dedim. "Bir sigaran var mı?" Dönüp yüzüme baktı. "Sigarasız çıkmazdın sen?" dedi. "Atlamışım," dedim. "Varsa ver."

Boştaki eliyle çantasını karıştırdı. Paketini çıkarıp bana verdi. Ardından aynı eliyle çakmağını. Kaldırımda yan yana yürümeye devam ettik. Sigaramı yaktım. Ciğerlerime, biraz da derince çektim dumanı. Hafif başım döndü. Başımın döndüğünün farkında olmadan kolumu sıktı hafifçe Yıldız Turanlı.

"Ne zaman bırakacağız şu sigarayı?" dedi sonra onun Yıldız Turanlı, benim Remzi Ünal olduğumuzu hatırlayıp. "Bilmem," dedim.

Sonsöz

Bir televizyon programından gelen istek üzerine yazdığım 'okuruma mektup' aşağıda. 5 Ocak 2009 günü kamera karşısında okudum bunları:

Sevgili okurum,

Özür dilerim. Seni ihmal ettim. İlk tanıştığımız yıllarda zımnen vermiş göründüğüm sözü tutamadım. Sana çoktan vermem gereken yeni Remzi Ünal macerasını veremedim. Özür dilerim.

İnan bana çok uğraştım. Bu gibi durumlarda uygulanmasında fayda görüldüğünü bildiğim tüm teknikleri uygulamaya çalıştım. Son teslim tarihleri icat ettim. Kendime ödül koydum. Yalan söyledim. Duruma yabancı olmayanlarla konuştum. Üstüne gittim. Üstüne gitmedim. Ne yapsam olmadı.

Üstelik, yazmadığım zamanlar dışında yazar olmadığımı bilen birisiyim öteden beri. Bana bahşedilmiş bir yazar kimliği olmadığına, işimin ilhamla değil, çalışmakla var olacağına inanan birisiyim. O yüzden sana yeni bir kitap vermekten uzaklaştıkça, çalışamadıkça, yazar olmaktan da uzaklaştığımı biliyorum. Acı ama biliyorum.

Bir tek tutunacak dalım var. Arada sırada telefon edip soruyorsun. Koridorda soruyorsun. Kitap fuarında soruyorsun. Telefonla soruyorsun. Email'le soruyorsun: Yeni kitap var mı diye. Nerede kaldı diye. Utanç içinde boynumu büküyorum ama içten içe seviniyorum. Hâlâ benden umutlular diye düşünüyorum. Hâlâ bana yazar muamelesi çekiyorlar.

O yüzden özrümün yanı sıra teşekkürlerimi de kabul et lütfen, yeniden karşı karşıya geleceğimiz günü dünyanın en kocaman ipiyle çekiyorum. Umarım seni de kendimi de yanıltmam.

Sevgili okurum, sevgilerimle. Celil Oker

Yeniden buluştuğumuz bugün, sana bütün kalbimle teşekkür ediyorum sevgili okurum. Umarım seni hayal kırıklığına uğratmamışımdır. C.O.